

ДЖЕК СЛЕЙД

НЕВЕРНИ ПРИЯТЕЛИ

Част 22 от „Ласитър“

Превод от немски: Йонка Пейчовска, 1993

chitanka.info

1.

По тази жена всичко бе истинско. Червеникавата коса, дори бижутата. Но те най-малко интересуваха Ласитър. Зелените ѝ очи блестяха като сапфири.

— Здравей, чужденецо! — поздрави тя. Гласът ѝ прозвучава подобно прекрасна мелодия, а Ласитър беше човек, който умееше да оцени това по достойнство.

Той само се ухили, вдигна чашата и отпи глътка уиски, като не отделяше поглед от очите ѝ.

— Не ме разсьбличай с поглед, безсрамно копеле! — по-скоро развеселена, отколкото ядосана му каза тя.

— Че какво ли има още за разсьблиchanе? — отвърна Ласитър и я измери с поглед от горе до долу.

Червените ѝ като пламък коси бяха вдигнати. На тънкото, нежно вратле блестеше диадема. Носеше лек корсет в синьо, който удължаваше и без това невероятно стройната ѝ фигура. Гърдите ѝ бяха бели като алабастър. Копринени чорапи и червени жартиери довършваха картината. Жълто-кафявите ѝ боти бяха навървени додоре и с невероятно високи и остри токчета. Двете кошнички на корсета, където си почиваха изящните ѝ полукълба, също бяха прозрачни. Не беше ли прав? Наистина нямаше много за разсьблиchanе.

— Надявам се, ще бъдеш търпелив! — каза му тя с глас, способен да събуди еротични трепети дори и у мъртвец. — Защото тук не приключваме така бързо — без да го пита, му наля отново, усмихна се чувствено и го огледа с многообещаващ поглед, след което отново се отдалечи.

Ласитър гледаше след нея. Вървеше с възбуждащо поклащане на бедрата си и провокиращо въртеше дупето си.

Тя приближи масата за игри. Там седеше Джентълмена, известен професионален играч и късметлия. Беше облечен красиво и с вкус. Носеше черен жакет „а ла принц Алберт“, цилиндър със същия цвят, винена жилетка, снежнобяла риза и копринена папионка. Двамата с

Лейди бяха елегантна и ловка двойка, позната в целия Запад, чак до границата с Канада. Във всеки случай не се радваха на добра слава, нито тя, още по-малко пък той.

Всъщност те бяха трио. Към тях се числеше и един стар особняк, за когото някои твърдяха, че е баща на червенокосата лейди. Той седеше безучастно в единния ъгъл. Пред него имаше чаша, от която Въобще не пиеше и само който го наблюдаваше внимателно, можеше да забележи, че дори за секунда не изпуска от очи масата за игри.

Един наивен и лекомислен мъж, целият в кожено облекло, се бе впуснал в двубой с Джентълмена. Вероятно някъде в Сакраменто бе намерил злато, което бе сменил в банката срещу монети. Двата джоба на сакото му бяха здраво натъпкани. Ласитър бе убеден, че Джентълмена за рекордно кратко време ще съумее да ги лиши от съдържанието им с или без помощта на дамата.

— Ласитър?

В контраст с мелодичния тембър на червенокосата къдрава главица, този глас прозвуча като чупещ се лед по река.

Искаше да се обърне, но в кръста му се заби дуло на револвер.

— Не мърдай! — скръцна заплашително със зъби типът зад него.

— Сега какво? Ти Ласитър ли си, или не си?

— Да!

Позволи на мъжа да измъкне от кобура револвера му, 45-ти калибръ. В края на краишата, с дуло, опряно в гърба, не му оставаше нищо друго. Тук, във Фресно, имаха добър шериф. Но каква полза от това да обесят този тип, когато той — Ласитър — щеше да е мъртъв.

— И с кого имам честта да говоря? — попита, без да се помръдне.

— Моето име няма да ти говори нищо. Теб те интересува единствено Омбре, който иска да те види. Сега ще напуснем тази барака. Просто ще вървиш пред мен. Но внимавай! Не се опитвай да се надпреварваш с оловото ми! В такова бягане не можещ да спечелиш.

— Напротив! Ако заяде при зареждането например...

— Правиш се на герой ли? О'кей, само опитай!

— Беше само шега — отвърна Ласитър и понечи да вдигне ръце.

— Долу лапите! — изсъска в тила му типът зад него.

Ласитър свали ръце със стиснати юмруци. Мъжът обходи с поглед помещението, за да види дали някой случайно не е наблюдавал

тази сцена.

Точно това бе шансът за Ласитър. Осъзна го светкавично и с присъствие на духа.

Никой, както и преди, не гледаше към бара. Чу се само тръсък и тропот и когато посетителите погледнаха в тази посока, Ласитър отново бе сам на бара. В краката му обаче лежеше в безсъзнание човек, чийто „Колт“ бе паднал от ръката му.

Гостите наскочаха от столовете. Разнесе се шепот. Ситуацията се изясни, когато Ласитър се наведе, взе собственото си оръжие и го прибра в кобура.

— Няма причина за беспокойство — каза той и се ухили на хората наоколо.

Дамата се приближи бързо, като токчетата ѝ тракаха по паркета във възбуждащо стакато. Едните ѝ, хубави гърди така подскачаха и танцуваха, че заплашваха да изскочат от корсета.

„Каква гледка би било!“ — мина му през ума. Тя се спря пред него и погледна само за миг човека на пода. Зелените ѝ като смарагд очи се спряха на Ласитър недоверчиво.

— Един от хората на Райдър! Какви сметки за уреждане имаш с Райдър?

— Никакви! Съвсем никакви! — отрече Ласитър с възможно най-невинната си физиономия. — Въобще не познавам човек на име Райдър.

Сякаш изневиделица професионалистът се появи до нея. Носеше лачени обувки с бели гамashi!

— Бързо, изчезвай с него! — обърна се грубо към дамата. — Хората на Райдър ще се появят всеки момент.

Ласитър сериозно се замисли дали наистина да не разчисти терена. Още повече че такова пленително същество ще му показва пътя!

Преди да успее да си отговори на този въпрос, тя го хвана за ръката и го поведе със ситни крачки.

— Никой не го е виждал! — обърна се Джентълмена към своите гости и се върна на масата за игри. Хората отново удостоиха с вниманието си алкохола и събеседниците си и никой не проследи с поглед отдалечаващата се двойка.

Какъв приятен начин за оттегляне! Ласитър му се наслаждаваше с удоволствие.

Напуснаха салона и закрачиха по един тъмен коридор към стълбите, които водеха към горния етаж. Там гореше само една опушена лампа. Изкачиха стълбите и се спряха до перилата. Дамата се ослуша в очакване ѝ го изгледа.

— За какво мислиш сега? — попита го направо.

— Че ми се иска да те целуна!

О, не! Не му удари плесница, а се наклони към него и затвори очи. Когато започна да я целува, обви ръце около врата му и отвърна на целувката с нарастваща страст. Това му дойде вече много. Всеки се опитваше да смуче езика на другия. Когато провря ръка под жартиерите и я пъхна в корсета, вратата долу се отвори. Двамата бързо се отдръпнаха един от друг. Наведоха се през перилата и се помъчиха със съвсем наивен вид да погледнат надолу.

Бе Стареца. Дамата веднага поsegна отново към ръката на Ласитър и я стисна нежно. Възрастният човек приближи стълбите и вдигна глава.

— По-добре да слезеш долу. Лейди! — извика сдържано. — Те се застояха и по всяка вероятност няма да си тръгнат веднага. Питат за теб. А него го заведи в синята стая!

Тя сложи ръка на рамото му и кимна на стареца, който веднага след това се отдалечи и се върна в салона. Отново прегърна Ласитър и го целуна.

Притисна към него венериния си хълм така, че по гърба му полазиха едновременно горещи и студени тръпки.

— Чакай ме! — прошепна му с копнеж. — Ще дойда веднага щом се освободя.

Отвори една от вратите, целуна го още веднъж и се отскубна от прегръдката му.

— Да не се бълснеш някъде! Запали си лампата! — каза му тя и заслиза по стълбите.

Ласитър я проследи с поглед. Какъв ли заек щеше да изскочи изпод този храст?

Без да се обърне, дамата изчезна в тъмнината. Видя сянката ѝ, когато отвори вратата на салона. Оттам се чу връва, но само за миг. После отново стана тихо и тъмно. Ласитър се вмъкна пипнешком в

стаята и се приближи до прозореца. Погледна към улицата и скръсти ръце.

Разбира се, че знаеше кой е този Райдър. Но това не бе човекът, който му трябваше, по чиито следи бе по заповед на Бригада Седем. Неговият човек се казваше Елмо. Виктор Елмо. Той бе от Вашингтон Ди Си и имаше лошата слава на пръв уличен разбойник. Бе убил пет души. Но Ласитър не го преследваше заради това. След като във Вашингтон на Елмо му бе припарило под краката, беше си потърсил ново поле за изява по западното крайбрежие. Бе правил опити да се установи във всички големи градове, като се почне от Сан Диего, Лос Анжелис, Сан Франциско и се стигне до Ванкувър. Но или не бе имал късмет и изчезваше твърде бързо, или бе попадал в район, където вече вилнееше друг хищник, който веднага зарязваше всичко и го хващаше за гушата. Естествено и Елмо се бе борил и отвръщал на ударите, но другите зверове винаги се оказваха по-силни. Сигурно ужасно му се искаше да се върне във Вашингтон.

Но не се беше оставил дълго време да го владеят мечтите. Бе навлязъл във вътрешността на страната и се захванал с търговия на дървен материал. От четиридесет години за пръв път през живота си бе изкарал прехраната си с честен и законен труд. Беше успял да си спечели добро име и богатство.

Но за него това не бе достатъчно. Отново бе обзет от желанието да стане още по-богат и пак бе започнал да граби. Хищникът си остава хищник!

Най-напред бе направил „Калифорния Къмпани“ свое притежание, като чрез изнудвания и шантажи бе принудил собствениците да му я продадат. По същия начин бе присъединил към себе си и „Калифорния Майнън Къмпани“. Безскрупулно бе отвлякъл жената на собственика и принудил да му предостави компанията. Оттогава той контролираше в Калифорния търговията с дървен материал и всички мини за злато, сребро и желязна руда. Всички ловци на животни с ценна кожа и трапери снабдяваха неговите агенции, доставяха си от тях провизии и задълъжняваха от раздутите цени и високите лихви. В момента се бе захванал да изкупува и заграбва плодородните пасбища по Кингс Ривър, за да създаде голямо говедовъдство, най-голямото по размери от когато и да било.

Само един човек му се изпречваше сериозно на пътя: Джон Райдър. Войната, която вилнееше между двамата, бе жестока. Джон Райдър не бе така богат и силен като Виктор Елмо, но предимството му бе в това, че атакуваше още по-коварно, безскрупулно и подло.

Двамата наемаха колкото се може повече стрелци. И при това изобщо не се притесняваха взаимно да си ги отнемат.

Затова Ласитър можеше да бъде сигурен, че Райдър го взема за човек, готов да бъде нает от Елмо. Реакцията му не бе учудваща.

Изведнъж вратата се отвори и дамата застана на прага. Ласитър се обърна. На светлината на старата газова лампа тя изглеждаше още по-висока истройна, отколкото бе в действителност.

— Спиш ли вече? — попита го нежно и примамващо.

— Чаках те!

Тя затвори вратата и ароматът ѝ изпълни стаята. Пристъпи към него и обви ръце около врата му. Ласитър я притисна към себе си и отвърна с нарастваща възбуда на пламенните ѝ целувки. Нежните ѝ, меки устни бяха така сладки и топли! Усети езика ѝ и разкопча корсета. А когато докосна с ръка голото ѝ тяло, от нея се изтръгна лек стон. Потръпвайки блажено, тя се отдаде на играта му. Той съмъкна надолу парчето плат и откопча жартиерите ѝ.

Доколкото бе успял да забележи преди, В стаята имаше шезлонг. Взе стройното ѝ тяло на ръце и го понесе натам. Тя отново изстена от желание, когато седна заедно с нея. Трескаво му помогна да се освободи от дрехите си. Прегърна го с две ръце и остана изправена, докато той проникваше дълбоко в нея. Отпусна се покорно по гръб, вкопчи с разперени пръсти стегнатия му задник и го привлече по-близо до себе си. В началото бе съвсем спокойна, но само докато първите тръпки на блаженството запулсираха в тялото ѝ. От нея започнаха да се изтръгват сподавени викове и стонове, които идвалаха сякаш от дъното на душата ѝ. Стаята се изпълни със страстните ѝ вопли. Насладата от удовлетворяването на желанието ѝ се разливаше по тялото ѝ на все по-силни вълни и все по-къси интервали. Всеки път се разтреперваше от глава до пети. Внезапно притихна и не се помръдна повече. Бе загубила съзнание от блаженство.

Ласитър я милва и целува дотогава, докато тя пое дълбоко въздух и се събуди.

— Ти! — каза само и така обви ръцете си около него, сякаш нищо вече не бе в състояние да я отдели от този забележителен представител на силния пол, дарил ѝ такова незабравимо изживяване.

След известно време промълви:

— Искам да изпуска една цигара. Отсреща има лампа. Ще светнеш ли?

Трябаше първо да намери жакета си и кибрита. След като запали лампата, видя, че Лейди беше вече кръстосала крака седешком и чакаше огънче. Подаде и на него цигара. Седяха един срещу друг на шезлонга и изпусаха кръгчета във въздуха. Тя се наслаждаваше на обзелата я блажена отмала. Също и на пушенето.

— Ти се казваш Ласитър — каза след известно време. — Вярно ли е?

— Да. А ти?

— Аз съм Лейди — засмя се. — Така ме наричат. И това е достатъчно.

Ласитър повдигна рамене.

— Накъде си тръгнал? — поиска да узнае. Той се ухили. Имаше чувството, че на нея и това ѝ е известно. Не се изненада. — Няма значение. Все едно накъде. Моля те, вземи ме със себе си!

Ласитър я наблюдаваше.

— А Джентълмена?

— Ах, той ли? — каза и махна с ръка.

— Е, не знам — отвърна Ласитър. — Джентълмена ми прилича на човек, способен да намушка този, който му отнеме годеницата.

— Вярно! — каза тя. — Но аз не съм му годеница.

— Не си ли?

— Не. Откъде ти хрумна? — бе ядосана и с право.

— Той ми е брат!

— А Стареца?

— Негов баща е, но не и мой.

— Не се ли разбираш с тях?

— По-рано се разбирахме по-добре.

— Ще те взема! Но първо имам да свърша тук една работа. Ако след това все още искаш...

— Ако след това въобще бъдеш в състояние! — поправи го тя и понеже Ласитър изкриви лице, продължи: — Ти си тук заради Райдър.

Значи все пак е вярна историята за тях! Теб те е извикал Елмо. Жалко! Никога не бих повярвала, че си от тоя сорт — натисна фаса в пепелника и понечи да стане.

Ласитър я сграбчи светкавично и я привлече към себе си.

— Не съм от тоя сорт! Със сигурност няма да се оставя да бъда купен от хора като Райдър и Елмо! Кой те преметна с тази лъжа?

— Ще се радвам, ако е така — каза тя и го целуна.

— Каква е причината, поради която Джентълмена ме крие от хората на Райдър?

— Той ще ти каже сам! — отвърна Лейди, взе цигарата от ръката му и я загаси в пепелника.

Хвърли се върху него и го накара да легне по гръб. Метна се отгоре му сякаш Върху седло и започна да язи така, че в главата му зазвуча хорът на ангелите. Ласитър обхвана с две ръце изваяните ѝ заоблености отзад, за да регулира ритъма. Накара я да се движи по-бързо, а след пъrvите ѝ експлозии само я полюшваше върху себе си. Това едва не я накара да полудее, както и него. Когато слязоха отново на земята, навън се пукваше зората. Заспаха пътно прегърнати.

2.

Ласитър се събуди от слънцето, което блестеше в лицето му. Лейди бе изчезнала. Стана и се облече, гледайки навън през прозореца. На улицата вече цареше оживление. Дочу тракане на съдове. Запъти се към вратата и я отвори. По стълбите се качваше Лейди със закуската. Грееше от радост и щастие.

Стаята, в която се намираха, бе обзаведена със солидни мебели. Стените бяха тапицирани целите в синьо. Шезлонгът изцяло заместваше леглото. Седнаха на масата, където примамливо ги зовяха кафе и пресни бисквити. Лейди не сваляше поглед от него. От време на време галеше ръката му, а хубавите ѝ, зелени очи светеха щастливо. Когато привършиха със закуската, на вратата се почука и в стаята влезе Джентълмена с шапка в ръка. Без да продума, Лейди стана и излезе.

— Ще позволите ли? — каза професионалиствт и седна на стола, на който допреди малко седеше красивата червенокоса гърла. — Продължете със закуската си, мистър Ласитър, и моля да бъда извинен, че ще премина без заобикалки към темата.

Ласитър кимна и го покани с ръка.

— Съзnavам, че съм ви задължен. Но бих искал да зная защо.

На лицето на Джентълмена се появи непринудена, дори подкупваща усмивка.

— Сестра ми се беспокоеше за вас, мистър. И аз не можах да не изпълня желанието ѝ.

Ласитър се ухили.

— Задоволява ли ви това обяснение? — попита братът.

— Напълно. Но да продължим!

— Вие сте тръгнали към Елмо — каза комарджията и това съвсем не бе въпрос, а обикновена констатация, — но не за да се оставите да ви впрегне в колата си срещу Райдър! — и това не бе въпрос, което направо смая Ласитър. — Аз и приятелите ми от години чакаме човек, който да дойде и да се опълчи срещу това копеле!

— Нека първо да поговорим за вас! — каза Ласитър. — Какво имате против Виктор Елмо?

Джентълмена се изсмя горчиво.

— Вие не сте тукашен, мистър. Това не само се вижда, но и се разбира по думите ви. Години наред неговите хора ме изнудват! Купих този салон, който е златна мина. Но сумите, които този мерзавец иска от мен, ще ме доведат до просешка тояга.

Облегна се назад и скръсти ръце. Ласитър все още не бе в състояние да се отърси от учудването си. В сведенията на Бригада Седем не бе спомената и дума за това, че Виктор Елмо се занимава и с ракет.

— А вашите приятели?

— Единият е търговец на фуражи, а другият има фирма за товарни превози. И двамата се пекат на същия огън. В началото търговеца съм се отказваше да плаща. Той е решителен, смел човек. Сгащи хората му и ги изхвърли през вратата, а един — направо през прозореца. Но това му коства не само ново стъкло. Бандитите отвлякоха дъщеря му и цяла нощ се гаврили с нея. Няколко дни по-късно тя се самоуби. Оттогава той плаща. Така бе даден урок не само на един, а и на всички останали.

— Но Елмо не идва сам да събира парите, нали?

Джентълмена се изсмя сурово.

— Такива подлеци намират хора за всичко! Копелето, което ми взема парите, го видяхте вчера вечерта. Седеше срещу мен на масата за игри.

— Човекът с коженото облекло? — Ласитър наистина не можеше да скрие учудването си.

— Да. Трябваше да заплатя със златни монети. Срещу него не можеш да спечелиш. Има твърде сръчни пръсти. Не можеш да спечелиш, но и не можеш да му откажеш играта. Така той взема двойно, а аз съм напълно безпомощен.

За малко Ласитър да зяпне от почуда. Джентълмена, професионалистът, който бе известен с това, че умеет като никой друг в този занаят да скубе хората, си бе намерил майстора! Това изобщо не бе за вярване!

— Както дочух — поясни комарджията, — във Вашингтон Ди Си са определили за главата на Елмо наградата от пет хиляди долара. Ще

прибавим същата сума, ако го очистите.

Ласитър се разсмя. Джентълмена го вземаше за ловец на награди.

— Няма да имате никакъв шанс, ако се опитате да заловите Елмо, за да го изправите пред съда — добави решително Джентълмена. — Денонощно е заобиколен от охрана. Става дума за първокласни стрелци, престъпници от висша класа. Можете да се справите с този подлец само с пушка, и то от по-голямо разстояние. Аз и моите приятели ще ви изведем на подходяща позиция. Можем да ви подкрепим само по този начин. Ласитър изкриви лице.

— Защо тогава не стреля някой от вас самите?

— Един погрешен изстрел би значел край на всички ни.

— Но кравата, която дава мляко, не я убиват — подхвърли той.

— И Елмо ще се придържа към това правило.

— За хора от нашата черга рискът е твърде голям, мистър Ласитър! Не можем да боравим както трябва нито с револвер, нито с пушка. Знаете какво имам предвид!

— Кога ще се появи отново човекът с кожените гащи?

В очите на Джентълмена проблесна пламъче.

— Тази вечер. Не можахме да си довършим играта. Изчезна през задния вход, прди да се появят хората на Райдър. Ще дойде към осем. Мога ли да кажа на приятелите си, че Вие... най-малкото поне сте заинтересуван?

Ласитър отпи последна глътка кафе.

— Или сте решили да вземете участие? В такъв случай имам право да ви дам предплата...

— Кажете на приятелите си, че съм заинтересуван. Нека засега го формулираме така!

Джентълмена се надигна и подаде ръка на едрия мъж.

— Харесвате ми, мистър Ласитър. По дяволите, вие сте точно човекът, за когото ви смятам!

— Защо вие и вашите приятели не се съюзите с Райдър? — попита Ласитър, след като си раздрусаха ръцете.

— С Райдър!? От трън, та на глог! Райдър и Елмо... Та единият кучи син само това чака, за да тръгне по стъпките на другия!

— А с Райдър, смятате, че ще се справите?

— Във всеки случай, надяваме се, че ще сме в състояние да му покажем докъде се простират границите. Но все още не сме изправени пред този проблем.

Джентълмена потупа покровителствено едрия мъж по рамото и закрачи към вратата. Когато стигна до нея, се спря и обърна:

— Между другото, нямам нищо против да си гукате със сестра ми. Това дори ще е добре за нея. Преди години тя преживя голямо разочарование и оттогава не е поглеждала мъж. Но това да си остане между нас! Тя не бива да узнае, че съм ви казал. Ще се видим пак!

Отвори вратата, сложи си цилиндъра на главата и закрачи самоуверено. Белите му гамаши направо светеха.

Едва бе затворил след себе си, когато Лейди се върна. Веднага седна в скута на Ласитър и го целуна. Беше се преоблякла и погрижила да изглежда още по-впечатляващо. Носеше дълга рокля от тъмносиня тафта на цветя. Раменете ѝ бяха открыти, а дълбокото деколте почти изцяло излагаше щедро надарената ѝ женственост на показ. Червеникавата ѝ коса бе украсена с панделка в същия цвят, обсипана със скъпоценни камъни.

— От вида на Джентълмена личеше, че сте се споразумели — каза тя, докато той целуваше гърдите ѝ, а после вдигна поглед към нея.

— Ще се погрижа да изчезнем веднага след това — обясни му тя, хвана с ръце главата му и притисна лицето му към гърдите си. — Елмо съвсем не е така опасен. Само хората му!

— Не се притеснявай! — успокои я той.

— Освободи стаята си в хотела и се премести при мен — разроши нежно косата му и го целуна.

— Не смяtam, че би било разумно — отвърна ѝ Ласитър уклончиво.

Тя се примери с това и малко по-късно го изпраши до вратата. Прегърна го и го целуна отново.

— Ще те видя пак тази вечер, любими — пропя на сбогуване с омайващия си тембър. — И ще останеш при мен. Цялата нощ!

— Разбира се!

— Закълни се! — пожела тя.

Ласитър вдигна дясната си ръка за клетва и едва тогава тя отвори вратата. Целуна я за последен път и излезе на улицата. Огледа се

внимателно, но не забеляза нито един омбре, който подозрително да наблюдава къщите и да се взира в хората. Бавно пое към хотела.

Да не би Райдър да се е отказал? Ласитър не можеше дори да си го представи. Влезе в хотела през задния ход. Изкачи стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж, извади револвера си 45-ти калибр и отвори с тръсък вратата.

В стаята седяха трима мъже, които разговаряха и затова не бяха чули нищо. Страшно изненадани, те се втренчиха в дулото на револвера.

Единият, с кръстосани ръце и крака, седеше на стола до прозореца. Вторият се бе настанил на масата, а третият се бе отпуснал полулегнал на леглото.

Чакаха го, но явно не бяха предполагали, че ще се върне толкова скоро. Беше ги изненадал!

— Станете с ръце на тила! — рязко заповяда Ласитър. — А после — да ви няма! На Райдър предайте, че ако не ме остави на мира, ще дойда при него и ще му окача топките на врата!

Те се изправиха бавно с ръце на тила.

— Не сме хора на Райдър? — каза типът, който седеше на стола до прозореца. Бе около тридесетгодишен, със слабо и продълговато лице. Омбretо, което се бе пълоснало върху леглото, приличаше на него и вероятно му бе по-малък брат. Другият бе едър и силен, със светли коси. Грубите черти на лицето му издаваха бруталността, която явно бе в основата на неговата същност.

— Не сте хора на...! — Ласитър за малко да отпусне надолу ръката с револвера.

— Имаме задача от мистър Елмо да ви открием в хотела и да ви помолим да дойдете при него — човекът с продълговатото лице се осмели да се усмихне. — Което всъщност се случи. Ако сте готов, ще можем да ви вземем с нашия файтон.

— Съгласен. След два часа ще съм при него — Ласитър се отдръпна и им отвори вратата.

— Изцяло ще се съобразим с вашите желания, мистър.

Мъжът с тясното лице излезе веднага и на прага съмкна ръцете от тила си. Другите го последваха незабавно.

Ласитър свали револвера си.

— Кой е кочияшът?

Мъжете се спряха и отново се обърнаха.

— Аз карам файтона — обясни бандитът с тясното лице, като не пропусна да покаже златните си зъби. Това, разбира се, съвсем не означаваше, че е ял пердах от някой юначага с големи юмруци. Можеше да е просто от грандомания, дошла тук на мода едва миналото лято. В Нови Орлеан от години се смяташе за шик да имаш позлатени зъби. Особено отпред. Хората държаха да показват това, което притежават.

— Ако поемете грижата да ме върнете обратно, ще тръгна с вас веднага.

Тримата си размениха кратки погледи. Ласитър забеляза, че останаха доволни от Възможността все пак да изпълнят задачата си.

— Разбира се, че ще ви върна обратно във Фресно, мистър — каза суетният омбре и отново показа зъбите си. Златните.

Ласитър напъха колта обратно в кобура и се присъедини към мъжете.

Бяха дошли в града с елегантна каляска. Деца и възрастни я бяха наобиколили и се възхищаваха на изискания й външен вид. Тримата реагираха на това спокойно и весело. Каляската бе открита, от маҳагон и с полирани до блъсък месингови обкови, искрящи като злато на ярката слънчева светлина. Двете пейки бяха тапицирани с кожа от бизон. Подобно нещо правеше впечатление. Виктор Елмо бе богат човек.

Излязоха от града в южна посока и навлязоха в полето. Каляската се носеше по улици, намираща се в учудващо добро състояние. Нямаше нито една дупка, а дърветата от двете ѝ страни хвърляха дебела сянка. Това бе път, водещ право в ранчото на Елмо, построен и охраняван от хората му.

Ласитър си бе представял Виктор Елмо съвсем различно. Баровецът видя каляската и излезе от къщата, построена изцяло по подобие на къщите на бароните — притежатели на говеда и нефт в Тексас. Това бе подчертано господарска вила. Такива неща отново и отново трогваха Ласитър. Елмо имаше вкус, а също и необходимите средства, за да осъществи проектите си.

— Мистър Елмо! — каза Ласитър и леко повдигна шапката си „Стетсън“^[1], когато мъжът му подаде ръка.

— Аз не съм мистър Елмо! — каза елегантният омбре с посивяла коса. — Мистър Ласитър, аз съм Франко Плейтър, секретарят на мистър Елмо. Вие обаче можете да преговаряте с мен. Натоварен съм с това лично от мистър Елмо — усмихна се подкупващо. — Разполагам с всички пълномощия.

Ласитър се обърна бързо към тримата стрелци, които стояха до каляската, на почетно разстояние от тях.

— Не съм нито глух, нито пък глупав! — каза той.

— Онзи ми каза, че мистър Елмо ме моли да дойда тук.

— Правилно, мистър Ласитър, но...

— Нищо не е правилно! — прекъсна го нервно той.

— Заведете ме при мистър Елмо или си тръгвам! Не съм изминал този път, за да говоря с хора втора ръка.

Посивелият мъж продължи да се усмихва, но в усмивката му вече се долавяха следи от гняв, които трябаше да послужат като предупреждение за Ласитър. С този глупаво усмихващ се старец не биваше да се шегува! От воднистите му, помътнели очи изскачаха искри, когато погледна в лицето мъжа пред себе си и каза:

— Ей, момчета, покажете на този тип колко струват тук хората втора ръка! Този луд има нужда от един добър пердах.

Ласитър посегна към револвера, като в същото време се канеше да се обърне. Но тримата вече бяха реагирали. Като отвързани псета и със смразяващи кръвта ревове те се нахвърлиха върху него. Личеше им колко се радват, че могат да го сторят сега. Изглежда, са изгаряли от желание да го поотупат още в хотелската стая.

Успяха веднага да го съборят на земята, но Ласитър успешно се отбраняваше. Раздаваше леви и десни крошета и настъпваше. Найнапред му се удаде да просне омбрето с продълговатото лице. Юмрукът му се стовари точно върху позлатените зъби. Онзи затвори само лявото си око, но въпреки това се строполи на земята като пиян индианец. Ласитър успя да докопа и русокосия великан. Улучи го точно където трябваше. Левият му прав го фиксира по гръб на земята, а с дясното го довърши. Третият бе яхнал Ласитър и се опитваше отново да го събори. Той се изправи и понесе със себе си и човека, висящ като варена наденица, за да го преметне през рамо и стовари в краката на сърдития посивял мъж. Но точно тогава го повалиха на

земята. Падайки, видя, че противниците му са вече осем или десет човека, а от феодалната вила тичаха насам още неколцина.

Неволно си спомни, че имаше уговорена среща не само с Лейди, а и с брат ѝ, Джентълмена, за да оберат заедно Кожените гащи. Сега вероятно от тези уговорки нямаше да излезе нищо, а само преди части от секундата изглеждаше като победител.

Не си мислеше да се предава. Бранеше са като ранен бизон и успя да тръшне още няколко души върху каменните плочи на голямата веранда. Най-накрая обаче го заловиха. Осем души го държаха, въртяха и обръщаха така, както им заповядваха две едри горили. За финал го оковаха във вериги и завързаха като денк.

В полезрението му навлезе побелелият омбре, злорадо усмихнат.

— Е, самохвалко! Сега ще говориш ли с човек втора ръка? — попита хапливо.

— Трябва обаче да признаете, че това ви костваше много! — отвърна Ласитър с поглед, насочен към мъж, който вървеше бързо към къщата, а с ръка се държеше за носа и устата, прикрепян от двама негови компанерос.

Агентът от Бригада Седем бе успял да повали четириима и да рани чувствително много други. И то при такова числено превъзходство! Ако се смятаха и тези, които все още лежаха в безсъзнание, техният брой бе почти двадесет.

Четириима хванаха Ласитър за ръцете и краката и го понесоха от верандата надолу по стълбите към един хангар. Хвърлиха го там и го оставиха да лежи без никакви обяснения защо е всичко това. За него беше ясно само, че ситуацията е опасна, дори дяволски опасна!

Беше вече привечер, докатоолови стълки и Франко Плейтър се появи. Този път посивелият омбре не се усмихваше.

— Откъде сте, мистър Ласитър, и какво търсите в този край? — изръмжа той. — Не се опитвайте да ме преметнете! Ако не mi кажете истината, въобще няма да се церемоним с вас. Ще vi извиem врата и готово.

На Ласитър му се изправи косата. Този тук нямаше предвид буквалното извиване на врата, защото измъкна от джоба на елегантния си жакет „а ла принц Алберт“ една примка и започна бавно да я върти в ръцете си с явното желание да я използва по предназначение. Това бе обикновена стоманена тел, чиито краища завършваха с дървени

дръжки, за да не се изпълзват от ръцете на убиеца и да не може жертвата да си поеме въздух или да се освободи.

Какво очакваше да чуе от него кучият му син? Че имаше задача от Вашингтон да изправи Виктор Елмо пред съдията в Сакраменто? Какво знае този тип за него? От командната централа на Бригада Седем изтичаща информация! Много пъти се бе убеждавал в това.

— Бунтът ме привлича така, както светлината пеперудите — увери го Ласитър. — Винаги може нещо да се припечели. Опитът показва, че е най-добре да се пусне в ход наддаването. Предполагам, че мистър Елмо е научил, че Райдър се интересува от мен. Дойдох само заради това. Очаквам да се бръкне по-дълбоко.

— Откъде сте?

— Назовете името на някакво селище! Бил съм вече навсякъде. Последно се подвизавах в Сакраменто.

— Злато?

— Винаги търся злато! Хората в тази област в момента ми се струват твърде миролюбиви. Надявам се да се заблуждавам! Такива като мен живеят точно от вземане на нечия страна в определен конфликт.

— Колко искате?

Ласитър поклати глава.

— Назовете една цифра и аз ще ви кажа дали тя е добра или пък твърде ниска. Преди Всичко трябва да узная какво ще е необходимо да направя. И то точно и ясно.

— Трябва да убиеше един човек за мистър Елмо.

Ласитър кимна:

— Джон Райдър?

— Пет хиляди! — изръмжа посивелият и накрая отново се усмихна, макар и малко кисело.

— Едно условие! — каза Ласитър.

Секретарят кимна с глава.

— Ако се съглася, аз ще определя кога и как да стане това!

— Съгласен! — каза работодателят му и се усмихна приятелски.

— Тогава веднага ще получа две хиляди и петстотин и ще ме освободите! Едно от приятелчетата ви трябва да ме върне обратно във Фресно.

— Един момент! — каза Плейтър и излезе от плевника.

Този момент се оказа дяволски дълъг. Но все пак след половин час дойдоха четирима мъже и развързаха Ласитър. Преди не бе виждал нито един от тях.

— Мистър Елмо желае да те види веднага щом изпълниш задачата си! — изръмжа единият от бандитите. — Но сега се изпарявай колкото се може по-бързо! Някои от нас са ти здравата ядосани.

Ласитър седна и започна да масажира ставите на ръцете си.

— А мангизите? Плейтър и аз се споразумяхме за едно плащане.

— Филип те чака с тях във файтона — осведомиха го веднага.

Ласитър се изненада. Филип бе онзи тип с продълговатото лице, когото пръв запрати върху плочите на терасата на голямата вила. Все още беше блед и носът му изглеждаше като хамбургер, но когато Ласитър се качи във файтона, му се ухили почти приятелски.

Филип тръгна веднага. Ласитър протегна ръка в очакване. Безмълвно, онът бръкна в джоба си и му подаде един плик. Вътрешните пари. Ласитър започна да брои.

— Това е желаната сума — каза Филип хапливо, поглеждайки го с крайчеца на окото си.

Въпреки това той продължи да брои до края. Бяха точно две хиляди и петстотин долара. Пъхна парите в джоба на якето си. Подобре щеше да бъде, ако поне бе зърнал лицето на Елмо! Сега въобще не знаеше как да уреди това.

— Всъщност трябваше да говоря с мистър Елмо — каза той. — Нали такава бе уговорката?

Онзи не продума. Дори не си направи труда да си отвори устата. Да, даже не удостои Ласитър с поглед. Така че на него не му остана нищо друго, освен също да се забули в мълчание. До Фресно.

Вече бе тъмно, когато пристигнаха. Филип спря пред хотела, като продължаваше да седи. Ласитър отвори вратата и слезе.

— Благодаря!

— Свърши си работата и изчезвай! — каза раздразнено Филип и подкара конете.

Ласитър продължи да гледа след него, докато се скри от погледа му и влезе в салона.

[1] Каубойска шапка — Б.пр. ↑

3.

Лейди дръпна Ласитър настрана и най-напред го нацелува. Той погледна над рижавите ѝ къдри към игралната маса. Там отново седяха двамата — Джентълмена и Кожените гащи! Джентълмена дари Ласитър със сърдит поглед. Вероятно отдавна го чакаше.

— Къде изчезна? — искаше да узнае и Лейди. Не звучеше ядосано. Но още преди да успее да ѝ отговори, тя му затвори устата с дълга целувка.

Ласитър я хвана здраво. Оттатък, на игралната маса. Кожените гащи бе скочил и измъкнал револвер.

— Джентълмене, проклет кучи сине, не лъжи! — изсъска той.

В салона настъпи тишина. Имаше около две дузини гости. Никой не смееше дори да се помръдне. Само Стареца се измъкна от фона.

— Казахте за цялата сума. Цицероне! — чу Ласитър гласа на Джентълмена, който олицетворяваше самото спокойствие.

— Но не и с белязани карти — отговори Кожените гащи.

— За какво става дума? — попита Стареца и застана до масата. Скръсти ръце подчертано демонстративно, за да не му хрумне на другия мисълта, че ще може безнаказано да поsegне към оръжието.

— Ти стой настрана, старче, или ще си първият, когото ще улуча!
— проциди през зъби Кожените гащи.

Лейди се измъкна от обятията на Ласитър. Красивата ѝ, възбуджаща фигура прекоси салона и седна на стола зад Джентълмена.

Кожените гащи въобще не я удостои с поглед. Изглежда, и Стареца не съществуваше за него. Ласитър бе чувал, че това би могло да му се отрази зле, защото възрастният човек бе връял и кипял в такива каши.

— Вие просто изгубихте играта, Цицероне — отново се чу спокойният глас на Джентълмена. — Ако питате мен, извикайте шерифа! Но скрийте проклетия патлак!

Кожените гащи протегна бързо лявата си ръка и сграбчи от ръката на Джентълмена картата, която той през цялото време държеше

покрита.

— Ето! — извика ядосано и я хвърли върху масата с лице нагоре.

— Дама пика!

— Не разбирам! — спокойно отвърна Джентълмена. — Тръгвайте и съобщете на мистър Елмо, че този път проиграхте парите му!

Револверът проблесна за миг и веднага изтрещя. Халбата за бира пред Джентълмена се пръсна на хиляди парчета, а съдържанието ѝ изпръска всички наоколо. Лейди уплашено подскочи.

Ласитър пристъпи към масата отстрани.

— Кой сте пък вие? — изръмжа Кожените гащи. — Омитайте се, по дяволите!

И тогава се започна.

— Само още едно движение, Цицероне, и ще получиш куршум в кръста! Достатъчно, за да те вкара в гроба или поне в инвалидната количка.

Това бе казано от Стареца, застанал зад Кожените гащи и опрял револвера си в гърба му.

Ласитър се ухили.

— Той ви каза как стоят нещата тук.

— Комплот!^[1] — мрачно пророни Кожените гащи.

Джентълмена се изправи.

— Естествено, какво друго! Всички хора тук чуха, че проиграхте парите на мистър Елмо.

Опа! Доста хора не искаха да имат нищо общо с това. По масите задрънчаха пари, започнаха да се разместват столове и един след друг повече от половината гости напуснаха салона.

Ласитър взе от ръката на Цицерон револвера.

— Вие грабите. И то по заповед на Елмо! Защо чисто и просто не си признаете? Но вие се страхувате, че за това Елмо ще нареди да ви одерат жив!

Цицерон отново се обърна към играчите.

— Трябва да сте полудял, Джентълмене! Ще се проклинате за това и в ада!

Джентълмена все още седеше с кръстосани крака на стола си. Измъкна златен часовник, хвърли един поглед на стрелките и отново го прибра.

— Елмо ще нареди да ви одерат жив. Точно както каза мистър Ласитър. Но не поради причината, която предполага Ласитър. Той ще ви смъкне кожата, защото проиграхте парите му.

По масата се търкаляха карти и монети. Внезапно в ръката му се появи ленена торба и той прибра златото в нея.

— Измамихте ме! — извика разгневено Цицерон. — Почакайте. Джентълмене! Ще ви го върна!

Кожените гащи понечи да напусне салона. Но Стареца го хвана здраво за ръката и натисна още по-силно дулото в кръста му.

— Нали няма да го пуснеш да си отиде, Джентълмене!? — учуди се той.

— Да не би да искаш да го държиш, докато се скапе или умре? — попита професионалистиът.

Цицерон се отскубна и се втурна към вратата. Старият човек гледаше след него с отворена уста.

— Хей! — извика той и размаха револвера.

И други посетители се надигнаха, за да напуснат салона. Един, изискан на вид възрастен господин се приближи до масата и хвърли върху зелената покривка една златна монета.

— Не бе много умно от ваша страна, Джентълмене! — каза той и изгледа всички един след друг. — Всички вие не постъпихте много разумно — посегна към шапката си, скъпа „Калгъри“ и кимна на Лейди. — Мадам! Моите изключителни почитания! — обърна се и тръгна с премерени стъпки към вратата.

Всички гледаха след него. Джентълмена обаче не. Той очакваше Ласитър да го погледне.

— Е? — попита той. — Убедихте ли се?

— Искам да говоря с вашите приятели! — обясни Ласитър, като желаеше да избегне отговора.

Джентълмена щракна с пръсти. Двама достопочтени възрастни мъже се приближиха към игралната маса. Те бяха последните гости.

— Мистър Фрийдман и мистър Брентууд! — представи ги Джентълмена. — Мистър Ласитър! Видяхте, че мистър Ласитър успя да проследи всичко.

Той желае да говори с вас.

Двамата погледнаха Ласитър в очакване. Техните съдби в частност не го интересуваха. Той искаше да хване Елмо!

Джентълмена бе напълно прав, когато каза, че просто да се отиде до ранчото не би довело до никакъв резултат. Дори не бе видял лицето на Елмо! Джентълмена и приятелите му обаче щяха да покажат къде може да го хване. Точно това му бе необходимо.

— Вие сте собственикът на фирмата за товарни превози? — попита той и посочи Брентууд.

— Да, аз се занимавам с това — отвърна Брентууд с глас, наподобяващ плач. — Но сигурно не за дълго. Елмо, този стар подлец, ще ме разори както много други досега.

Фрийдман кимна в знак на съгласие.

— И при мен е същото. От два месеца съм на червено! Но тези бандити въобще не ги е грижа.

— Къде ще мога да спипам Елмо? — попита Ласитър.

Двамата се усмихнаха. Джентълмена скочи от стола като ужилен и раздруса ръката на едрия мъж.

— Знаех си, че може да се разчита на вас, Ласитър. От самото начало го знаех!

Очите на Лейди блестяха. Стареца се усмихваше вяло, но видът му бе доволен.

— Сега би трябвало да затворите кръчмата! — пое инициативата търговецът на фураж. — Елате, мистър Ласитър! Ще почерпя по едно. А после всички ще трябва да изчезнем оттук.

— Онова копеле не е птица, че да прелети до ранчото на Елмо! — каза Брентууд и потупа Ласитър по рамото. — Само спокойствие!

Джентълмена побутна Ласитър към бара. Стареца забърза към вратата и я заключи. Лейди затропка на високите си токчета зад плота, пъхна двата си палеца в корсета и разголи още малко чудесните си гърди. После наля уиски на всички.

Джентълмена и приятелите му, както и Лейди, и Стареца, пиха за здравето на Ласитър и разпалено пожелаха на Елмо чумата да го тръшне в гроба.

След втората чаша търговецът и собственикът се сбогуваха. Не след дълго изчезнаха Джентълмена и Стареца. Ласитър отново остана насаме с Лейди.

— Знаеш ли, всичко това не ми харесва особено — каза тя, като почука с пръсти по чашата си с ментова сода. — Твърде опасно е за теб! Нямаш представа на какво е способен Елмо! Може да плати на

толкова много мъже, които ще обърнат страната чак до Канада само и само да те открият.

— Не се притеснявай! — отвърна той, хвана брадичката й и я целуна. — Накъде тръгна Джентълмена?

— Замина — каза тя и угаси единствената лампа, която все още светеше. — Хайде и ние да изчезваме! — протегна му ръка през бара, заобиколи го и увисна на врата му. — Нямаш представа, колко много те обичам, Ласитър! — прошепна тя и прокара език по устните му, докато той го улови и го засмука.

Тя се уви около него и му отвори корсета си. Тъмнината също го възбуждаше. Отпусна се на колене, смъкна корсета и зацелува стегнатото й тяло. Тя изпита наслада от това и зарови пръсти в косата му. Играта на устните и езика му с всеки изминат миг я приближаваше до екстаза. Не можеше да се сдържа повече. Изкрещя, сякаш я набучваха на кол.

Този вик на желанието, което я изпълваше, още доста време отеква в ушите му. Взе я на ръце и пипнешком излезе от салона, продължи по коридора и се заизкача по стълбите.

Как можеше да крещи това момиче! Напълно си бе загубила ума!

Показа му пътя към спалнята. Отпуснаха се върху леглото. Искаше му се да продължи с приятната игра. Но тя го хвана за косите и придърпа към себе си.

— Ще ме унишь с това...

Помогна му да се съблече, покатери се върху него със свити крака и вирнат, стегнат задник. Отвръщаше на всеки тласък, докато се удави във вълните на желанието и страстта. Те сякаш я издигаха до шеметни височини и тя ридаеше, стенеше и мяташе ръце. Когато почувства, че той я следва и й се отдава покорно, тя се наведе и направо впи зъби в широките му, окосмени гърди.

След малко лежеше в ръцете му изтощена. Но силата и желанието й скоро се върнаха. Това съвсем не бе краят.

Отново се метна върху него. Малко преди да свършат, тя сякаш получи пристъп на лудост. Едрият мъж не смогваше да укроти тази беснееща вакханка. Най-накрая тя се строполи в безсъзнание. Ласитър имаше чувството, че с всеки изминал миг душата на Лейди се отдалечаваше от тялото й. Стана му интересно. Потърси в дрехите си кибрит, запали една клечка и повдигна клепачите й.

Действително бе загубила съзнание! Виковете ѝ въобще не я бяха разтоварили. Поне така му се струваше. Продължи да чака, но умората го надви и заспа.

Събуди го истинска гръмотевична буря. Той скочи уплашен и сънен се подпра на лакти. Грохотът идваше от салона. Лейди също се събуди и ужасена се хвърли върху Ласитър.

— Хората на Елмо! Ще изпотрошат салона! Ще разбият всичко на парчета! — въздъхна тя. — О, за бога. Ласитър!

Той я отмести и понечи да се надигне, но тя се вкопчи и го спря.

— Къде си тръгнал? — прошепна изумена. — Ще те убият! И без това там няма какво да се спасява.

Шумът и тръсъците долу сякаш нямаха край. Ласитър и Лейди лежаха плътно прегърнати в тъмнината и се ослушваха за всеки шум.

Ласитър с беспокойство очакваше бандитите да се качат горе. Но внезапно се възцари тишина. Направо мъртва тишина обгърна къщата.

Той поиска да се изправи и да отиде до прозореца. Но изведенъж у Лейди се породи неподозирана мощ. Трябваше да употреби сила, за да се освободи от нея.

Ослуша се. Нищо не се чуваше повече нито от салона, нито отвън. Лейди го пусна и също се изправи. Приближиха прозореца и погледнаха надолу по улицата. Между редиците от къщи на Майн Стрийт във Фресно беше тъмно като в рог. Никъде не се долавяше движение, но Ласитър бе убеден, че патърдията е чута и от съседните къщи и че жителите стояха сега изправени зад врати и прозорци.

— Къде е Джентълмена? — поиска да узнае той.

— Напусна къщата.

Ласитър се ухили вяло на себе си. Никога не би си помислил, че Елмо ще отвърне толкова бързо на удара.

Но Джентълмена го знаеше.

— Но защо не каза нищо?

— Той никога не спи тук — отвърна му тя тихо, като го държеше за едната ръка, а с другата галеше гърба му.

— Ще слезем ли долу? — попита той.

Но тя не искаше и да чуе за това. Притисна го с гръб към стената и се закатери върху му като върху дърво. Изтласка се от стената с крака и седна върху скръстените му ръце като в люлка. Отблъскваше се бавно и надалече, връщаše се обратно и, изглежда, не се уморяваше.

Скоро почувства, че тя се контролира изцяло, но не бе дорасла за темперамента си. Внезапно започна да препуска като див мустанг. В следващия момент обаче бе така уморена и изтощена, че ако Ласитър не я бе сграбчил светкавично, щеше да падне на земята като зрял плод. Занесе я на леглото и когато седна до нея, разбра, че вече е заспала, дишайки равномерно. Вероятно това бе станало още в ръцете му.

Когато малко след изгрев слънце слязоха долу, за да огледат салона, Джентълмена се появи откъм улицата и застана пред една от дупките, които бандитите бяха пробили във вратата и прозорците. Спра се, пъхнал едната си ръка в джоба на панталона, а с другата държеше цилиндъра си. Огледа се наоколо, преди да ги поздрави.

— Хубав подарък! — каза Ласитър.

Всички столове и маси бяха натрошени на парчета. Дори скъпите кожени тапети бяха смъкнати от стените. Все едно се намираха сред бойно поле. Барплотът, скъпата месингова ламарина, крановете за наливане на бира и, разбира се, всички бутилки, измежду които и греховно скъпото шампанско от Франция — Всичко бе на парчета.

Очите на Лейди се насълзиха. Ласитър я прегърна през рамо и я притисна до себе си. В джоба си имаше парите на Елмо, две хиляди и петстотин долара би трябало да стигнат.

— Не плачи! — презиртелно й каза Джентълмена. — Тоя кучи син ще ни плати за щетите! До цент, а и малко повече! Можеш да разчиташ на това!

— Как ще си получите парите, след като го убия? — попита Ласитър.

— Оставете това на мен! — отвърна рязко професионалистът.

Ласитър се задоволи с този отговор. И без друго щеше да разбере какво в действителност искаха от Елмо Джентълмена и приятелите му.

Професионалният комарджия се приближи до него.

— Проклетникът има любовница във Фоулър. Това селце е на един хвърлей място оттук. Утре е сряда. Изглежда, това е половият му ден.

— Джентълмене, моля те — обидено му каза Лейди.

— Във всеки случай всяка сряда той ходи там — продължи Джентълмена, без ни най-малко да се впечатли от протеста на червенокосата дама.

— Сам ли? — поискава да узнае Ласитър.

— Естествено, че не! Заобиколен е от целия си отбор кжаци — отвърна професионалният играч. — Ще ви покажа дома на неговата развратница. Конете вече са оседлани. Можем веднага да тръгнем. Бил съм там няколко пъти. Къщата отсреща е обявена за продан. Спокойно ще влезете през някой прозорец и ще си свършите работата оттам. Ако оставите коня си отзад, ще можете да изчезнете, преди хората му да разберат от коя страна се е стреляло по шефа им.

— Не е нужно да ме съпровождате — каза Ласитър. — Ще мога ли да разпозная по нещо къщата за продан?

— Трябва сам да ви покажа всичко това! — отвърна Джентълмена. — Тръгваме след час. Първо ще се погрижа да се почисти това тук.

Той напусна хаоса и излезе на улицата. Върна се отново след около час с хора, на които даваше наредждания на висок глас. Ласитър и Лейди бяха закусили. Чуха го и слязоха долу. Конете чакаха зад салона. След малко Ласитър и Джентълмена тръгнаха.

Яздеха по тесни странични улички и запустели пътища. Избягваха също и пътя на пощенските коли. Малко преди Фоулър спряха в една горичка, за да проверят дали не ги преследват. Продължиха ездата едва след час. Джентълмена бе предпазлив омбре и във Фоулър влезе по пътища, където не ги срещна жива душа. Прескочиха разрушената ограда и попаднаха в необитаема къща. Оставиха конете под дърветата, чиито клони предлагаха не само сянка, но и ги скриваха от погледи.

Джентълмена явно не бе за пръв път тук. Той се промъкна през един прозорец, който бе само притворен. Ласитър го последва. Качиха се на горния етаж и се приближиха до прозорците.

Пред къщата отсреща, в която живееше метресата на Елмо, имаше градина с цветя. Поради тази причина мъжете оставяха конете си пред празната къща и държаха всичко под око от тази страна.

— ... после той сам минава през градината и отива в къщата — обясни Джентълмена. — Тя се показва едва когато той почука. Моментът, в който му отваря вратата, е ваш. Един-единствен изстрел и край! Обикновено когато Елмо пристига, слънцето е от другата страна и той стои в сянката пред вратата. Неудобно за вас. Но и предимство, което не е за подценяване. Вероятно само човекът, който е с конете пред къщата, ще може да ви чуе. Всички други, които са се

разпределили по улицата, със сигурност ще хукнат към него. Убийте веднага и момчето, което ще иска да влезе през вратата, а после — да ви няма! — ухилен, изгледа Ласитър. — Трудна задача ли е за вас?

Той поклати глава отрицателно.

Професионалистът се усмихна и го хвана за ръката, накара го да се отдръпнат от прозореца и огледа празната стая.

— Трябва да сте тук час преди него. Ако случайно в къщата са се настанили скитници, ще трябва да ги изгоните.

— Как се казва дамата?

— Важно ли е?

Ласитър повдигна рамене.

— Патрисия Ханрахан.

Едрият мъж се ухили.

— Хубава ли е?

— Млада. Много млада! — Джентълмена отново хвана Ласитър за ръката и го помъкна към стълбите. — Елате! Да тръгваме! Не се разсейвайте заради една жена! Трябва да успеете, Ласитър! Трябва да го улучите! С първия изстрел!

Обясни му и пътя за връщане, в случай че го преследват, и му каза също В коя област има най-големи шансове да се отърве от преследвачите.

Той почти не го слушаше. Патрисия Ханрахан. Какво име!

Отвързаха конете. Известно време ги водиха, а после ги яхнаха и напуснаха фоулър, без някой да ги забележи.

— След това не се връщайте повече във Фресно, Ласитър! — каза Джентълмена. — Продължете в посока Мадера. Чакайте в хотела там. Ще Ви изпратим парите до поискване. А когато вие...

Ласитър не го чуваше. Мислеше си за съвсем различни неща.

[1] Престъпен заговор срещу някого; съзаклятие. — Б.пр. ↑

4.

Ласитър свали шапката си. Бе изненадан. Патрисия Ханрахан бе не само млада, но и изключително хубава жена. Едва почука и тя вече стоеше на прага и се усмихваше.

— Аз съм Ласитър! Добър ден, мадам! Човек съм на мистър Елмо.

— Така си и мислех — каза тя, засмя се, отдръпна се встрани и го покани да влезе. — Нали не Ви е пратил, за да mi съобщите, че днес няма да ме посети?

— Не, мадам! Ще дойде. Сигурно знаете, че мистър Елмо има Врагове. Затова не се плашете.

— Трябва да проверите дали не го заплашва тук някаква опасност — прекъсна го тя.

— Точно така, мадам! Мога ли да поогледам?

— Но, моля ви. Ласитър! Ще vi съпроводя, дори предлагам да погледнем също в обора и плевника.

Не показа и следа от недоверие. Хубавото ѝ лице не се помрачи от притеснение или страх. Докато вървеше пред него, за да му покаже всички стаи, той забеляза, че тя е висока и стройна, с малки гърди и стегнат, заоблен задник.

Хареса му. Имаше чар. Съжали, че ще трябва да причини неприятности на такова същество. Но какво да прави, когато тя бе попаднала на такъв подлец като Виктор Елмо? Сигурно се дължеше на младостта ѝ.

Питаше се какво намира в тип като Елмо такова младо и хубаво създание. Все пак той наближаваше шестдесетте. Това, което него го привличаше, Ласитър можеше безпогрешно да разбере. Всеки би бил завладян не само от магията на младостта, но и от фигурата и кожата с цвят на праскова.

На прага на плевника момичето се спря, сграбчи ръката му и се засмя.

— Вижда ли се някъде някакъв злодей?

Той я погледна. От нея се изльчваше мириз на лавандула и свежест.

— Не се вижда. Действително имате право, мадам!

Внезапно тя се втренчи прехласнато в него.

— Наричайте ме Пат! Само не когато той е тук. От този край ли сте? Никога не съм ви виждала!

Не се почувства разкрит, само малко притиснат до стената. В края на краищата, той безпощадно използваше чаровната ѝ детска невинност. Макар и в името на закона! Това не би ѝ помогнало да преодолее болката. Та той имаше намерение да изведе Елмо от къщата и да го изправи пред неговия съдия и палач!

— Не! Не съм тукашен. Освен това от скоро служа на мистър Елмо.

— Сигурно се ползвате с пълното му доверие, иначе не би изпратил вас, а Фац, както обикновено. Елате!

Фац!

Ласитър не познаваше този тип, но въпреки това се уплаши до мозъка на костите. Беше си въобразил, че му е хрумнало нещо изключително, а Виктор Елмо всъщност осъществяваше посещенията си при нея точно така: като изпращаше човек да се убеди, че не го дебне враг, атентатор или убиец. Явно самият той познаваше добре слабите си места. Ласитър изпсува наум.

Когато Патрисия му предложи да седне, забеляза променената му физиономия и го погледна объркано.

— Заради Фац е! — увери я Ласитър. — Шефът го изхвърли и ние, мистър Елмо и аз, се страхуваме, че той ще дойде тук, ще поискам да влезе и да извади нож.

Обхвана я ужас до дъното на душата ѝ. Притисна ръце до гърдите си и седна, цялата пребледняла.

— За бога, никога не бих си и помислила да не пускам Фац да влезе!

Ласитър се ухили.

— Виждате ли! Затова съм тук.

— Фац! — бе се втренчила пред себе си. — Никога не бих повярвала на това — Вдигна поглед. — Но какво се е случило? Или нямате право да говорите за това?

Ласитър не желаеше да измисля нова история.

— Шефът ми нареди да пазя пълно мълчание. Ще ви каже всичко сам.

Патрисия Ханрахан кимна с разбиране и постепенно кожата ѝ възвърна предишния си цвят.

— Мога ли да ви предложа нещо за пие?

— Не, благодаря. Не си създавайте грижи!

— Но това не ме притеснява. Наистина!

Пред къщата се чу трополене на копита. Патрисия го погледна объркано.

— Фац!

Ласитър вече бе станал.

— Успокойте се. Пат! Ще свърша тази работа. Останете тук и не помръдвате от мястото си.

— Внимавайте, Ласитър! — прошепна тя.

Онзи тип вече чукаше. Ласитър закрачи напред, взе револвера в ръка и първо надзърна през прозореца. Едва когато видя само един кон, отвори.

Познаваше го. Той бе там, когато изяде боя на терасата във вилата на Елмо.

— Фац! Влизай! — каза Ласитър и насочи пистолет към него.

Стрелецът бе още по — изненадан от Ласитър. Остана направо с отворена уста. Бе очаквал всеки друг омбре, но не и Ласитър.

Все още напълно слисан, прекрачи прага. Ласитър го сграбчи за ръката, обърна го и го удари с дръжката на револвера си по главата така, че той се строполи в безсъзнание на място зад вратата.

Ласитър хвърли един поглед навън към улицата и затвори. Когато се навеждаше над Фац да вземе неговия „Колт“, Патрисия Ханрахан излезе от стаята и уплашена се спря.

— Иисусе, Мария и Йосифе! Мъртъв ли е?

Ласитър се надигна, пъхна чуждия „Колт“ в пояса, а собственото си оръжие — в кобура.

— Успокойте се. Пат, аз...

В този момент очите ѝ се разшириха и тя отвори уста, за да извика.

Ласитър се обърна светкавично. Не бе улучил Фац както трябва! Кучият син само се бе преструвал, че е изгубил съзнание.

Патрисия Ханрахан онемя от ужас.

Ласитър бе хванал вече револвера. Но Фац бе едър и силен като мечка, ловък и бърз като невестулка. Вече полуизправен, той се хвърли напред, обви ръце около краката на Ласитър и го събори.

Патрисия Ханрахан изкрешя и се втурна към стаята.

Бе борба, в която можеше да има само един победител.

Фац успя да се вкопчи в Ласитър. Двамата се претърколиха през малкото антре, бълскайки се в столовете и масата. Събaryaха всичко със себе си, а то се трошеше и чупеше. Ласитър стовари юмрук по носа на Фац така, че от очите му изскочиха звезди и по този начин го принуди да поотпусне хватката си. Сви колене и като ги заби в тялото му, успя да се освободи.

С един скок Ласитър се изправи на крака, Фац обаче бе по-бърз и се втурна срещу противника си, в чийто пояс видя своя „Колт“. Разгневен, той изкрешя.

Ласитър в последния момент успя да се поотмести. Отскочи високо и заби крака си в стомаха на бандита. Едрият мъж с вик се строполи по корем и остана да лежи.

Ласитър се подпря на десния лакът и пое дълбоко въздух. Бе напълно изтощен и ужасно напрегнат от битката. Болеше го вратът. Раменете му се повдигаха и спускаха при всяко мъчително вдишване. Целият бе мокър от пот. Едрият стрелец лежеше, без да се помръдне. Сега вече наистина бе в безсъзнание.

Патрисия Ханрахан погледна от стаята и бързо дойде до Ласитър.

— Как сте? Ранен ли сте? Сега вече убихте ли го?

Ласитър поклати глава и се надигна. Момичето му помогна. Когато се изправи, трябваше да се облегне на стената, защото колената му омекнаха като пудинг.

Хубавата светлокоса жена забърза нанякъде и след миг се появи отново с чаша вода.

Той й кимна с благодарност и обърна чашата на един дъх.

— Ще разкажа на Виктор колко смело се бихте срещу Фац — със съчувствие му каза Патрисия, като вземаше празната чаша от ръцете му. — Искате ли още?

С усилие се усмихна.

— Благодаря, Пат! — каза й той с дрезгав глас.

В пози момент се чу тропот на конски копита. И Патрисия Ханрахан чу тропота, който бързо се усилваше. Не бяха само няколко ездачи, а сигурно две дузини.

Виктор Елмо приближаваше.

Хубавото лице на Патрисия Ханрахан грейна от изненада и радост. Искаше да хукне към вратата и да излезе на улицата, за да разкаже на Елмо какво се бе случило току-що в къщата й.

Ласитър светкавично я хвана и я задържа.

— Приберете се в стаята си. Пат! — прошепна той остро. — Тук все още не сме приключили. Шефът сигурно веднага ще го осъди. Не трябва да видите това.

— О, боже! — извика тя уплашено и тръгна.

— Не се показвайте и на прозореца. Пат! — Викна той подире ѝ.

С колта в едната ръка той хвана загубилия съзнание бандит и го издърпа встрани. После се приближи до прозореца. Всичко се разиграваше така, както го бе описал Джентълмена. Спряха пред къщата отсреща и докато мъжете се разпределяха и оглеждаха напрегнато и бдително, Елмо закрачи през градината.

Ласитър чакаше на вратата с една ръка на дръжката и с колта в другата.

Елмо почука. Ласитър се поколеба две секунди, а после изведнъж отвори вратата и револверът му се озова пред носа на Елмо.

Виктор Елмо бе не много висок, слаб човек. Носеше костюм от черно кадифе и черна шапка а ла „Стетсън“. Косите му не бяха посивели, а побелели и изпитото му, но решително лице бе загоряло от слънцето и вятъра. Имаше очи и поглед на сокол, на опасен сокол!

Ласитър го сграбчи мигновено за реверите, дръпна го през прага и затвори вратата. Мъжете отвън не забелязаха нищо.

— Кой сте вие? — попита Елмо и плъзна бегъл поглед към лежащия в безсъзнание наемник.

— Ласитър!

Побелелият мъж го погледна В очите и се усмихна презрително.

— Значи все пак от Вашингтон Ди Си.

Патрисия Ханрахан излезе от стаята. Хубавите ѝ очи искряха.

— Вик...

Името му замръзна на устните ѝ, когато видя и разбра в каква ситуация се намира любимият ѝ. Предател и подлец бе не Фац, а този

едър чужденец, който се бе нарекъл Ласитър и представил като доверен човек на Виктор Елмо.

— Съжалявам, Пат! Но Виктор Елмо е мошеник, лъжец и убиец!
Тук съм в името на закона.

Погледът на Елмо го изпепеляваше.

— Не вярвай на нито една негова дума, моя малка Пат! Но върви!
Изчезвай, преди да се е сетил да те вземе за заложница.

Тя се обърна и хукна към задната врата.

Макар че държеше Виктор Елмо за яката, Ласитър стигна там преди нея.

— Бъдете разумна! Всеки в този град и Във Фресно ще ви каже що за престъпник е този човек! — каза той, като претърсваше Елмо за оръжие. — Предупреждавам ви. Пат! Съжалявам. Вече ви казах. Но ако не се вразумите, ще трябва да застрелям Виктор Елмо, за да спася кожата си.

Очите ѝ се разшириха от страх и ужас. Наистина обичаше този стар разбойник.

— Какво трябва да направя? — попита тя с дрезгав глас. Едва говореше от уплаха.

— Идете си в стаята и в продължение на час гледайте хубавия английски часовник, който виси на стената. Едва тогава излезте на улицата и кажете на мъжете там какво се е случило.

Тя изпитваше адски мъки. Ласитър наистина я съжаляваше, но не бе в състояние да ѝ помогне.

Погледна Елмо, после Ласитър и отново своя любим. Изведнъж сълзи се стекоха по лицето ѝ.

— Ласитър, никога няма да ви простя това, което причинихте сега на нея и на мен! — процеди Елмо през зъби.

— Не в това е проблемът! — отвърна раздразнено Ласитър. — Кажете ѝ, че трябва да направи това, което я посъветвах, или вече се считайте за мъртвец!

— Боже мой, Виктор! — устните на хубавото момиче трепереха.

— Не се страхувай, малкото ми! — каза той, опитвайки се да бъде нежен. — Прави това, което той иска. Ти и аз, ние трябва да разчитаме на моите хора. Те ще дадат на този мерзавец заслуженото!
Седни в стаята си и чакай един час!

Патрисия Ханрахан бе внимателна и любезна, дори мила с Ласитър преди. Но сега го измери с поглед, способен да го убие. И любовта не даваше толкова много сили. Искаше да се изплюе в лицето му, но се овладя.

— Ако причините нещо на Виктор, ще направя всичко, за да ви намеря и убия, Ласитър! — просъска диво.

— Не се гневи, малкото ми! — каза Виктор Елмо. — Няма причина за беспокойство! Върви в стаята си и не се притеснявай. Въобще не се притеснявай! Всичко ще се оправи.

Патрисия Ханрахан целуна с поглед възрастния мъж, а после отмести към Ласитър очи, изпълнени с презрение и яд. Тръгна към стаята си и затвори вратата след себе си.

Ласитър се ослуша. Хората на улицата все още нямаха представа, какво се е разиграло зад вратата на къщата. Не можеха да видят и Фац, който лежеше в коридора.

— Да го кажем накратко, Ласитър — изръмжа Елмо. — Можете да задържите сумата, с която се сдобихте чрез мошеничество от моя секретар. Ще ви дам към тях още десет хиляди долара и може да изчезвате. Но ви предупреждавам! Това предложение важи само тук в тази къща и в този момент. Излезем ли от тази врата, свършено е.

Така и стана в следващия момент. Ласитър отвори вратата и излезе заедно с него навън, притисна се до стената и се огледа наоколо. Явно мъжете отпред на улицата нямаха и понятие, какво се бе случило. Фац все още лежеше в безсъзнание в коридора, а Патрисия Ханрахан от страх за живота на Виктор Елмо се придържаше стриктно към разпорежданията на Ласитър.

Той обходи с поглед малкия селски имот, като не отместваше насочения към Елмо револвер. Прехвърлиха се отзад през оградата в съседния двор, а оттам се отправиха към тъмната странична уличка, където чакаше Лейди с един файтон. Елмо сбърчи нос, като видя червенокосата жена.

— Значи това са вашите приятели и помагачи, Ласитър — каза той, изпълнен с презрение.

Ласитър отвори вратата, накара го да се качи и кимна на Лейди, която чакаше горе на капрата. Това бе една затворена кола, наподобяваща у мален дилижанс, и двамата мъже бяха скрити за

случайни погледи. Лейди бе в дълга зелена рокля и шарена шапчица върху буйните коси. Веднага подкара двата коня.

Ласитър и Елмо седяха един срещу друг на задните седалки. Елмо непрекъснато поглеждаше през прозорците ту наляво, ту надясно. Естествено той разчиташе на хората си и бе убеден, че ще дойдат и ще сложат край на това отвличане.

За Ласитър бе важно да се измъкнат от града без много шум. Почти не се виждаха минувачи. Чуваше се само тропотът на конските копита и скърцането на освободените от спирачките колела.

Лейди накара конете да препускат, макар че не трябваше да го прави. Бе специално уговорено да не се вдига шум! Дори и най-мальк. Ласитър погледна наляво, после надясно и назад, но не видя причина конете да яздят в тръс и почука с юмрук по тавана.

— Виждам ездачи в успоредната уличка, които яздят в същата посока! — извика тя.

Очите на Елмо блеснаха.

— Спри и обърни! — Ласитър показа глава през прозореца.

— Как да обърна тук? — извика тя и улови поводите на двата коня.

Уличката бе тясна.

Ласитър зърна един вход.

— Влез вътре!

Той се облегна назад. На лицето на Елмо се появи сатанинска усмивка.

— Вие с тази курва, а може би и брат ѝ е комбина с вас, ще се проклинате и в ада!

— Не наричайте тази жена курва! — строго му каза Ласитър.

— Защо да не я наричам така...?

Ласитър замахна с опакото на лявата си ръка и така го удари по лицето, че той мигновено замъркна. Продължи обаче да протестира и заплашва с огнени погледи.

— Не допускам в мое присъствие човек като вас да нарича дори курвата курва! Запишете си го на челото! — раздразнено му каза Ласитър.

Този кучи син, този високомерен тип бе един от най-лошите престъпници и убийци! Затова нямаше и най-малкото право да си

мисли, че стои дори над най-евтината уличница в Нови Орлеан или някъде другаде.

Това бе нещо, което Ласитър не би могъл да търпи.

След като Лейди влезе в селския двор и спря, слезе и се приближи до вратата.

— Пет или шест ездача са — каза тя угрижено и не можах да установя дали са ни видели и дали искат да ни преградят пътя.

Ласитър слезе и й подаде револвера на Фац.

— Застреляй го, ако поискам да избяга! — каза той. — Направо през прозореца!

Огледа се. Имотът бе необитаем. Не се чуваше тропот на копита. Върна се обратно към входа, а Лейди насочи колта към задната седалка.

Ездачи нито се виждаха, нито се чуваха. Но бе напълно възможно да са спрели някъде и да чакат файтона.

Върна се към впряга, измъкна джобния си часовник и погледна циферблата.

— Знаеш ли какво? Чакай тук! Пощенската кола ще мине след половин час. По-добре да се върнеш с нея още оттук.

Това не й харесваше. Искаше да остане с него. Но точно това той смяташе за опасно. Не за него, а за нея!

Затвори вратата, притегли Лейди настрани и я целуна.

— Само той знае, че си ми помогнала. Ако научат и неговите хора, това може да има фатален край за теб, за брат ти и за мен. Тези мерзавци не се спират пред нищо!

Тя кимна смело, но всеки момент можеше да се разплаче.

Той отвори предния прозорец и прекара поводите през него, за да може да кара файтона отвътре, от задната седалка.

— Кога ще те видя отново?

— Скоро!

— Обещаваш ли ми?

Той се качи и вдигна бързо ръката си като за клетва. Затвори вратата, хвана с лявата ръка юздите и подкара конете обратно към уличката. Лейди бързо притича напред и му помогна да обърне впряга.

Ласитър й прати въздушна целувка и продължи в старата посока. Лейди бавно се върна в града до станцията, за да се качи в пощенската кола за Фресно.

Когато Ласитър зави по водещия на юг пощенски път, нямаше и следа от ездачи надлъж и нашир. Затова пришпори конете. Бе наясно, че надпреварата с хората на Елмо отдавна е в ход. Сега трябваше да бърза.

Елмо непрестанно поглеждаше навън през задния прозорец. Все още бе изпълнен с надежда, че ще изльже съдбата си.

Очевидно си въобразяваше, че го преследва миналото от Вашингтон. Но това бе негова заблуда. Ласитър имаше нареддане да го закара в Сакраменто, където трябваше да бъде съден за извършените от него престъпления в Калифорния. Все още нямаше намерение да разкрива всичко това на стария бандит. Пътуваха в посока юг само за да заблудят хората на Елмо. Те трябваше да предположат, че той е тръгнал към някой пристанищен град, за да качи Елмо на кораб, който да го отведе във Вашингтон Ди Си.

5.

Джентълмена редеше пасианс, а баща му го наблюдаваше. И без това никога не бе правил нищо друго, освен да наблюдава сина си. Поне откакто бе пораснал и станал професионален играч.

Почука се и Фриймън, търговецът на фуражи, влезе в малката стая зад салона, който междувременно бяха започнали да поправят.

— Има ли вече някакви вести от Ласитър? — осведоми се той, изпълнен с неприятно усещане.

— Не! — рязко му отговори Джентълмена.

— Успокой се! — каза Стареца. — И Елмо не сме нито чували, нито виждали.

— И това за вас е добър знак?

— Да! — отвърна Стареца.

Тази информация не задоволи търговеца. И нищо чудно! Ако Ласитър оплеска нещата, на всички ще им стане тясно около врата.

— А къде е Лейди? Горе в стаята си ли е? — попита настойчиво.

Играчът прибави още една карта към пасианса.

— Не ни играй по нервите!

— Не разбирам спокойствието ти! — възнегодува търговецът. — Дали е убил Елмо и се е отървал от хората му? Или са го хванали може би още преди това? Това са все въпроси, които чакат отговори. Представете си, че са хванали Ласитър и той им е признал всичко: че ние стоим в дъното на тази история и т.н.

— Ласитър няма да проговори! — каза играчът. — Той е печен!

— Ако е с примка на врата под някой клон и му обещаят да му дарят живота, никой не би искал да е печен! Дори и този, който е бил такъв до този момент.

— Каза ти се, че ни омръзваш с приказките си! — подхвърли Стареца.

— Да ви имам спокойствието! — надсмя им се търговецът на фуражи. — Дори само за пет минути, за да видя какво значи.

Тъкмо тогава вратата се отвори и Лейди застана на прага.

За бога! Професионалният играч само бе демонстрирал спокойствие. Беше по-нервен и от търговеца. Скочи от стола, припряно отмести с ръка пасианса настрани, пъхна показалеца си в яката на ризата и се намръщи.

— По дяволите! — процеди той през зъби. — Най-после вятырът те довя насам!

— Тръгнах си с пощенската кола от Фоулър, а това изисква време — отвърна Лейди, Влезе в стаята и затвори вратата.

— Кого ли интересува това! — изляя Джентълмена невъздържано и така неочеквано излязъл от кожата си, че даже баща му се стресна. — Ласитър застреля ли копелето? Да или не?

— Ласитър не застреля Елмо. Плени го и ще го води в Сакраменто! — обясни тя.

Възцари се мълчание. Тримата бяха изненадани.

— Той... как така... не... — няколко пъти започна объркано Джентълмена.

— Но нали бе уговорено да го застреля пред вратата на къщата! — възмути се търговецът, който пръв успя да проговори. — Що за импровизации са това? Какво ще търси Елмо в Сакраменто? Нима Ласитър е полицай? Но той нищо не е казал за това. Онези в Сакраменто ще му платят за главата и ако им докаже, че го е убил. Това трябваше да направим! Трябваше само да потвърдим... Господи, помогни ни! Къде се намират те сега? Хората на Елмо не са пъзловци. Те са... За бога. Джентълмене! Кажи и ти нещо! Моля те!

Джентълмена стоеше със стиснати юмруци на хълбоците.

— Този идиот! Проклет идиот! Невероятно голям идиот! Сакраменто! Та той няма абсолютно никакъв шанс срещу хората на Елмо! Този кучи син ще ни вкара всички в гроба. Лейди, не го ли упрекна за това?

— Той не се страхува от хората му! — отвърна тя оперено. — Сега на първо време ще тръгне на юг! Хората на Елмо трябва да повярват, че иска да го заведе на източното крайбрежие с кораб.

— Какво още може да чуя! — изстена професионалиствът и започна да скубе косите си. — За Лос Анжелис, така ли? По единствения, водещ на юг, път! Този въздухар! Този изкукуригал човек!

— Джентълмене, умолявам те! — разсърди се Лейди.

— Не ме дразни! Да, може би в леглото да е страшно добър, винаги надървен. Но това не говори нищо за тоя тип! Той обеща да застреля Елмо!

— Не може да го направи, Джентълмене! — каза Лейди в самозашита. — Той е човек на закона, маршал на САЩ или нещо подобно. Не ми каза точно какво. Не може просто ей така да застрелва хора. Трябва да се разпореди съдията. Но и тогава това е работа на палача, а не на Ласитър. И ако продължаваш да говориш лоши неща за него, ще отида да си легна. Можеш да ме...

Бе говорила твърде бързо.

Кипеше от гняв. Хубавото ѝ лице бе почервено и мокро от пот. Обърна се рязко и закрачи към вратата.

— Почакай! — каза ѝ той малко по-спокойно.

Тя се спря, но не се обърна към него.

— Не исках да те обидя! — каза Джентълмена. — А също и него.

Наистина съм далеч от това.

— Но го направи — отвърна му троснато. — Извини се!

— Правя го!

Тя се обърна.

Джентълмена сви отново юмруци и за момент затвори очи.

— Все още не мога да проумея всичко това! Той се съгласи да убие Елмо. Но не каза, че е маршал на САЩ или някакъв друг лайнър.

— Джентълмене, моля те! Или си тръгвам!

Той вдигна двете си ръце примирено.

— О'кей, вземам си думите назад. Но обясни ми всичко както трябва!

— Какво има за обясняване? — Лейди завъртя очи с престорено негодувание. — Ласитър е полицай. Практически той арестува Елмо и го води на съд в Сакраменто. Там ще го обесят. И, разбира се, ще умре.

— Но, Лейди! Говориш така, сякаш съществува само Елмо, но не и неговите хора. Срещу тях Ласитър няма шансове по пътя за Сакраменто.

— Напротив, има! — потвърди тя по своя оперен начин.

— Обясни ни, Лейди! — каза Стареца, а търговецът на фуражи кимна с глава.

— На първо време ще изчезне с Елмо в ранчото Мирамонт, където отдавна не живее никой и тук хората не го знаят. Когато случаят

се позабрави, той ще се отправи с Елмо към Сакраменто.

Джентълмена наблюдаваше Лейди смаяно.

— Ласитър не е тукашен. Не може въобще да знае ранчото Мирамонт.

— Аз му дадох този съвет! — каза Лейди и се изпъчи, гледайки го многозначително.

Известно време цареше мълчание.

— Това вече е върхът! — каза Джентълмена, нарушавайки тишината. — Ранчото Мирамонт. Лейди, това ранчо бе използвано по-рано за скривалище от самия Елмо.

— Точно затова!

Стареца се засмя.

— Ласитър смята, че никой не би го помислил за толкова побъркан, че да се скрие там с Елмо.

— Правилно! — каза Лейди.

— От това и децата ще изпаднат от смях! — каза Стареца сърдито. — Лека нощ!

— Я да помислим всички заедно! — отвърна възбудено търговецът на фуражи. — Ако Ласитър действително се намира с Елмо в ранчото Мирамонт, и ние трябва да отидем там. Тогава ще свършим с Елмо. А ако Ласитър не желае това, боже мой, то тогава и той ще умре с него. Толкова е просто!

Очакващ подкрепа, той огледа хората около себе си.

— Знаете ли какво? — взмути се Лейди. — Вие не сте по-добри от Елмо. Същата стока сте!

Джентълмена я изгледа ядосано.

— По дяволите, изглежда, ти въобще не си разбрала за какво говорим! Ласитър не се придържа към уговорката! Така може да стане дяволски опасно не само за него, но и за всички нас. Елмо трябва да легне в земята! И то веднага!

— Той има право! — каза Стареца. — Да бъде застрелян и край!

— И аз смяtam така! — присъедини се към него търговецът.

Джентълмена почеса носа си, гледайки Лейди.

— Какво смяташ да правиш? — попита го тя подозрително и същевременно страхливо.

— Размишлявам дали не можеш да свършиш нашата работа — отговори ѝ с все още замислен поглед. — Вземи файтона и иди в

ранчото Мирамонт! Започни да се молиш на Ласитър и някак си го накарай да спази нашата уговорка!

— Трябва да го уговоря да убие Елмо!?

Тримата мъже кимнаха.

— Да! — каза Джентълмена. — Точно това имам предвид. Ако хората на Елмо го спипат, а това ще стане рано или късно, спукана ни е работата не само на него, но и на нас.

Тя поиска да отвърне нещо, но в този миг се чу силен шум, който в началото нито тя, нито мъжете можаха да определят до момента, в който вратата към салона се отвори и Франко Плейтър, секретарят на Виктор Елмо с посивелите коси, нахълта в помещението начело на цяла хайка стрелци. Всички, включително и възрастният мъж, държаха в ръцете си готови за стрелба револвери. Така че никой от тримата мъже нямаше шанс да се противопостави по какъвто и да било начин. Те вдигнаха ръце, гледайки мълчаливо Франко Плейтър.

Всеки един от тях знаеше какво значи това. Ако бе възможно, търговецът на фураж би се скрил в миша дупка от страх. Но и Джентълмена, и Стареца не се чувстваха по-добре. На Лейди сърцето ѝ щеше да изскочи. Тези мръсници търсеха Елмо и Ласитър и ги търсеха в тази къща!

Плейтър водеше със себе си толкова много мъже, че повече от половината трябваше да чакат в салона. Той се спря пред Джентълмена и опря дулото на револвера си в гърдите му.

— Джентълмене, трябва да бъдеш разумен! — изръмжа и се усмихна студено. — Ако някой разчита на шерифа, той е при заселниците, за да изяснява гранични спорове.

Погледът му се плъзна бързо от единия към другия. И понеже никой не продума, отново погледна Джентълмена в лицето.

— Ласитър е чужденец — каза той. — Затова, очевидно е, той трябва да има приятели. Помагачи! И аз знам, че ги има тук! — насочи левия си показалец надолу. — Тук, в тази къща. Можем да го уредим по два начина, Джентълмене. Моите мъже ще се заемат с Лейди сега, пред вашите очи, и ако това не е достатъчно, ще застреляме първо баща ти, после търговеца и най-накрая. Лейди. Да се обзаложим ли, че най-късно тогава ще проговориш?

Не само Джентълмена си бе глътнал езика.

— Това е единият път, по който можем да тръгнем — продължи хилещото се копеле. — Но има и една втора възможност, а ти ще трябва да избираш между двете. Не аз! Ти ще избираш! В присъствието на всички тези хора зад мен, давам честната си дума, че ти, търговецът на фураж и третият във вашия съюз, достойният за уважение мистър Брентууд, в бъдеще ще сте освободени от всички данъци и неволи, а мистър Елмо ще заплати за разбития салон обезщетение, ако ми кажеш къде се намират Ласитър и мистър Елмо. Не ме лъжи и не ми казвай, че нямаш представа! В такъв случай Фац ще започне веднага със сестра ти, и то толкова дълго, докато не ще може повече. А после ще дойде ред на следващия — усмивката му бе зловеща и стана мазна, когато той посочи с палец зад лявото си рамо.

— Виждаш колко много мъже съм довел.

Професионалистът се изплаши страшно много. Знаеше, че Плейтър е ужасен, стар кучи син и този мошеник винаги говори това, което мисли. Джентълмена в началото не можа да отвори уста, а само прегълтна.

В главата на търговеца се въртяха хиляди мисли и всички бяха насочени към бягство. По какъв начин да се измъкне? Тичайки покрай всички през вратата, през прозореца или пък да опита право нагоре през покрива? Обилна пот се стичаше по гърба му, а той не можеше да подреди обърканите си мисли.

Стареца мислеше само за това, дали би могъл да спаси сина си, ако застреля Франко Плейтър. Смяташе, че ще се справи. Стрелците зад секретаря на Елмо ще се прицелят в него едва когато направи рязко движение. Но след като неговият стар револвер 45-ти калибр се озовеше в ръката му, то все едно че куршумът, е вече изстрелян. После ще бъде улучен вероятно от поне седем куршума и ще умре на място. Но дали това щеше да е от полза за Джентълмена?

Лейди примираше от страх. Фац бе супров, силен мъж. Един от онези, от които винаги се бе страхувала. Но въпреки всичко предпочиташе да умре, отколкото да издаде Ласитър!

Франко Плейтър дръпна Джентълмена настрана. Прегърна го през рамо и държейки дулото на револвера си под носа му, го поведе към бандитите, които мълчаливо и смилено им направиха място.

— Не! — изкреша Лейди. — Не го издавай!

Плейтър избута Джентълмена чак до салона, където вече бе тъмно като в рог. Само отпред, през новопоставените стъкла, проникваше слабата светлина на уличния фенер.

Лейди викаше и искаше да ги последва. Но веднага четирима хванаха съпротивляващата се жена.

— Ние всички ще умрем. Но и Елмо също! — каза спокойно Джентълмена, след като секретарят на Елмо се спря. — Не забравяй това, Плейтър!

— Ще наредя да разкъсат малката кукла! — скръцна със зъби Франко Плейтър.

Бе твърде тъмно, за да се види дали все още се усмихва.

— Въпреки това Елмо ще умре!

— Какво искаш, проклет кучи сине? — задъха се бандитът.

— Елмо знае какво ми дължи!

— Искам десет хиляди и ако размишляваш твърде дълго, ще поискам двадесет! — каза Джентълмена. — И да ги получава веднага! В брой, на ръка! Или, по дяволите, да става каквото ще!

Секретарят на Елмо мълчеше. Изглежда, размишляваше и претегляше нещата.

— Двадесет хиляди! — каза Джентълмена.

— Че откъде да ги взема? — процеди през зъби Плейтър и професионалният играч бе убеден, че сега вече не се усмихва дори и дяволски леко.

— Не мисли твърде дълго, защото ще станат тридесет хиляди! Нали виждаш, че имам коз в ръката си. Този Ласитър.

Лейди престана да вика. Посивелият мъж пое дълбоко въздух.

— Махни револвера си от носа ми или стават тридесет хиляди! — нареди комарджията.

Франко Плейтър смыкна оръжието и това бе доказателство за Джентълмена, че е победил благодарение на по-здравите си нерви. Той пооправи жакета си.

— Изчезвайте и ми донеси парите! Но само ти, Плейтър! Ако само един от вашите наемници си покаже носа, сам ще си си виновен. Тогава и двадесетте хиляди няма да стигнат.

Внезапно престана да усеща дъха на Плейтър в лицето си. Той просто го бе оставил и отишъл при хората си.

— Хайде елате! Работата се уреди! — каза секретарят и миг след това закрачи покрай Джентълмена към вратата, извеждаща на улицата.

Прозвуча сдържан шепот, но веднага замълкна. Чуваше се само тропот на ботуши.

Пялата банда се оттегли, следвайки Плейтър, и напусна салона. След като последният затвори вратата след себе си. Джентълмена бързо се приближи до прозореца. Мъжете яхнаха конете и препуснаха по Майн стрийт в посока банката.

— Джентълмене! — извика Стареца зад него.

Видя тримата в светлото — баща си, търговеца и Лейди.

— За тях животът на Елмо струва двадесет хиляди — каза той и пое дълбоко въздух. — Повече не можеше да се изкопчи!

— Ти, подлецо, предаде Ласитър! — извика Лейди и се приближи тичешком през салона.

— Ако го бях направил, вече да бяхме мъртви! — каза Джентълмена. Хвана я над лакътя и се върна с нея в стаята.

— Двадесет хиляди са доста пари! — промърмори Стареца. — Дяволски много! Като си помислиш, че един шериф изкарва месечно около двадесет долара.

— Но не е това, което искахме да спечелим от тази работа — обади се търговеца на фуражи.

— Забравяш, че Елмо не е мъртвъ и че хората му имат голям шанс да хванат Ласитър и да го убият! — отвърна Джентълмена. — Какво ще стане тогава с нас? Няма какво повече да въртим и сучем! Работата е ясна. Става дума единствено за това да ограничим щетите.

— Игра на покер за двадесет хиляди! — каза Стареца и изгледа търговеца важно.

— Глупости! — отвърна комарджията. — Лотария, а не игра на покер.

— Имах предвид игра с белязани карти — обясни Стареца.

— Двадесет хиляди или нищо! — рязко отговори Джентълмена.

— А нищо не е равносилно на това да ни убият. Всеки от нас тук.

— Къде е Лейди? — попита Стареца и всички се огледаха наоколо.

— Качи се горе — отговори търговеца.

— Сигурен ли си? — попита Джентълмена уплашено.

— Предполагам. Къде другаде да е отишла?

Джентълмена тръгна, но веднага спря и с присвiti очи се загледа във вратата на салона, която бе оставил отворена. Стареца и търговецът също доловиха стъпки.

Бе Франко Плейтър!

Спра се на прага и вдигна високо пачката пари:

— Двадесет хиляди! Но сега трябва да проговориш!

Джентълмена се приближи до него и посегна към парите, но възрастният, посивял мъж дръпна ръката си.

— Първо говори! — рязко му заповяда той.

— Първо искам да преброј парите.

— Това е твой риск, Джентълмене — отвърна Плейтър.

— Ранчото Мирамонт — каза комардията.

— Какво?! — Франко Плейтър се усмихна леко. — Ранчото Мирамонт!

— Да! Ранчото Мирамонт.

Франко Плейтър натика връзката банкноти в ръката на Джентълмена.

— Надявам се, знаеш какво ще се случи, ако не намерим Ласитър и мистър Елмо там или какво ще те сполети, ако хванем копелето без твоята подкрепа!

Джентълмена знаеше или поне можеше да си представи.

Франко Плейтър се обърна и закрачи бързо, излизайки от салона. И Джентълмена бързаше. Хвърли парите на баща си.

— Преброй ги! Бързо! — извика той и се втурна към задната врата, взимайки по две стъпала наведнъж.

— Лейди! Лейди! — заизкачва се нагоре по стълбите по възможно най-бързия начин, докато забеляза, че стълбището е тъмно като гроб. — Лей...!

Замъркна и се спря, поразмисли и продължи. Бръкна в джоба си, намери кибрит и запали една от лампите, които висяха окочени по стената на горния етаж. Погледна във всяка стая, като непрестанно я викаше по име.

— Гадина! — процеди през зъби най-накрая.

Слезе по стълбите пак така бързо и неудържимо, както ги бе изкачил.

— Избягала е! — извика без дъх, щом се върна в стаята. — На път е към ранчото Мирамонт, за да предупреди онова копеле. Трябва...

Замлъкна. Брентууд, собственикът на фирма за превоз на товари, също бе дошъл. Забеляза го едва в този момент.

— Брентууд! — каза изумен.

— Добре, че дойдох — остро произнесе Брентууд. — Както чух, мината ще трябва да бъде продадена за деветнадесет хиляди долара.

Джентълмена погледна баща си. Стареца повдигна рамене и посочи банкнотите, които лежаха пред него.

— Само деветнадесет хиляди са!

— Деветнадесет или двадесет, сега това наистина няма значение! — каза ядосано търговецът на фураж. — Знаеш ли колко струва в днешно време мина като тази на Биг Крийк? Тройно повече! Ах, какво говоря! Четворно повече от тази смешна сума тук! — посочи парите и нервно хвърли шапката си върху масата.

Джентълмена сви юмруци и пое дълбоко въздух.

— Винаги сме били единодушни, че имаме шанс да предявим правата си върху мината на Биг Крийк едва когато Елмо е мъртъв. В противен случай той ще ни преследва безпощадно и ще нареди да ни убият.

— Затова и наехте убиец! — каза търговецът.

— Но убиецът не е убиец, а вероятно полицай, маршал на САЩ или нещо подобно! — подхвърли в разгара на спора Стареца. — Тъй като няма да убие Елмо, работата ще завърши с такъв край: хората на Елмо ще хванат Ласитър някъде, ще го убият и освободят Елмо. Така! И какво ще се случи след това? Плейтър съвсем открито на всички каза, че знае кои са приятелите и помагачите му тук: ние!

Търговецът на фураж потри ръце и погледна парите.

— Деветнадесет хиляди! Не зная, но ако цената на рудата падне много ниско, мина като Биг Крийк ще може да се купи за пет хиляди.

— Точно така! — кимна Стареца оживено.

Брентууд ту отваряше, ту затваряше уста и местеше поглед от единния на другия.

— Да, ако нещата се задържат така...

— С тези пари получихме и обещание от Франко Плейтър, че няма да ни пращат повече рекетьори — каза Стареца, придал си отново важен вид.

— Обещанието на Плейтър не струва пукната пара! — с презрение отвърна собственикът на товарните превози.

— Не бих казал! — намеси се търговецът на фуражи. Бавно поклати глава. — Даде го пред нас и пред хората си.

— Лейди е тръгнала към Ласитър, за да го предупреди за хората на Елмо! — разгневено извика Джентълмена. — Как мислите. Франко Плейтър ще удържи ли на думите си, когато стигне ранчото и открие, че птичката е отлетяла?

Мъжете го наблюдаваха онемели.

— Не стойте така! — извика им Джентълмена раздразнено. — Трябва да сме там преди Лейди или и дяволът няма да може да ни помогне!

Стареца се втурна към вратата.

— Ще впрегна кафевите коне.

— Да, през нощта е по-добре да вземеш файтон, отколкото да се подмяташ на коня и да рискуваш да си счупиш някъде врата — каза собственикът на фирма за товарни превози.

И тримата гледаха подир стария човек.

— Чака ни по-лошо! — предупреди ги комарджията. — Хората на Елмо или самият той ще ни извие вратовете.

Стареца се върна.

— Лейди е взела файтона! Няма го, а също и кафевите коне. Всичките три коня!

— Глупости! Тя твърдеше, че се е върнала с пощенската кола — изръмжа Джентълмена. Със сигурност файтоњът е в Ласитър! Брентууд, трябва да вземем една от твоите коли!

— Ако Лейди язди на кон, нямаме никакъв шанс да я настигнем — отвърна той.

— Може да имаме късмет тя да падне от коня! — каза комарджията.

— И да си счупи врата! — добави Стареца.

Джентълмена го наблюдаваше спокойно.

— Е, не точно веднага!

Брентууд се обърна и побърза да излезе навън.

— След пет минути! — извика той и трясна вратата след себе си. Стареца подкани сина си и търговеца на фуражи:

— Да се въоръжим! Може да се наложи да подчиним Ласитър да играе по нашата свирка или да пристигнем малко след хората на Елмо.

— Не викай дявола! — каза Джентълмена на баща си.

— Този Ласитър! — търговецът на фуражи поклати глава. — Трябаше да го наблюдаваме по- внимателно. Изобщо, как попаднахме на него?

— Видяхме го как се справи с най-добрия човек на Райдър — каза Стареца. — Това много ни впечатли. А и ти присъства, когато Цицерон...

— Колата! — прекъсна го Джентълмена. Бе се приближил до шкафа с оръжието и хвърли на Стареца и търговеца по един „Уинчестър“. Третия, най-новия модел, взе за себе си.

Прекосиха тичешком салона и излязоха на улицата. Брентууд ги чакаше готов с двувпрягова фермерска кола. Джентълмена се качи и седна до него на капрата. Стареца и търговецът се покатериха отзад.

— А сега, с Възможно най-голяма скорост, напред! — извика комарджията. — Карай колкото може да издържи колата!

Камшикът изплюща и четириногите дръпнаха напред. Беще късно Вечерта. Тук-там по къщите вече светеше. Колата се носеше леко като сянка в светлината от един уличен фенер до друг. Тропотът на отдалечаващия се от града впряг бързо се изгуби в нощта.

6.

Изстрел, последван от вик, нарушиха съня на Ласитър, но бяха толкова далечни и тихи, че той не бе сигурен дали ги е сънувал или не.

Надигна се. Виктор Елмо спеше на другата страна. Бе го заключил с белезници за железния креват. Дори ако успееше да вдигне тежкото легло, не би могъл да мине с него през вратата.

Ласитър взе своя „Паркър“ от седлото и се приближи до единия прозорец. Из цялата двуетажна къща нямаше вече стъкла. На всеки етаж имаше по четири стаи. Той се бе настанил на горния етаж в най-голямата стая. От всички прозорци можеше да вижда надалеч, файтонът на Лейди бе на сто ярда от къщата под няколко дърбета. Там бяха и двата коня.

Ако не се лъжеше, куршумът трябваше да е дошъл от изток. И викът дойде от същата посока, защото оттам духаше вятърът.

Елмо не помръдваше. Очевидно не бе чул нищо.

Все още бе нощ.

Но от изток настъпваше денят. Звездите вече бледнееха и над хоризонта се виждаше първата по-светла ивица.

Може би скитащ ловец на пуми бе стрелял и улученото животно бе изревало за последен път?

Дали идеята да се скрие с Елмо за няколко дни в това запустяло ранчо бе добра, щеше да стане ясно. Всъщност, докато Елмо бе в негови ръце, едва ли можеше да му се случи нещо. Дори дузини негови наемници да се появяха в ранчото, трябваше да внимават, когато държеше патлака под брадичката на главатаря им. Ако ли не, рискуваха живота на Елмо.

Ласитър се облегна на рамката на прозореца и поотмести шапката от челото си. Напрегнато се мъчеше да проникне с поглед през тъмнината. Не чуваше нищо, а и не виждаше нищо.

След известно време се приближи до срещуположния прозорец, който гледаше на запад към реката. Ослуша се.

Не иззвили ли кон? Кратко и приглушено.

Не можеше повече да мисли, че му се е сторило. Животът в прерията бе обучил и изострил сетивата му.

Закрачи към вратата и слезе съвсем безшумно по стълбата. Не трябваше да се притеснява за Елмо, защото той бе прикован към тежкия креват.

Излезе навън със зареден револвер. Светлата ивица на изток бе станала по-широва. Не се виждаше повече никаква звезда над запустялото ранчо и над поляните наоколо. Утринната дрезгавина постепенно изтласкваше нощта и от нейната тъма като силуети започнаха да се очертават дървета и храсти.

Ласитър напрегнато се взираше наоколо, без да забележи нещо необичайно. Внезапно обаче нещо го накара да изостри вниманието си. Притисна се плътно към стената близо до вратата, вдигна двуцевката, без да сваля ремъка от рамото си.

Най-напред чу скърцането на чакъла, а после видя една фигура да се приближава към него. Не го ли виждаше? Внимателно се запромъква към вратата. Бавно се обърна и когато човекът протегна ръка към дръжката, излезе напред и притисна цевта към хълбока му.

Фигурата се вкамени.

— Ласитър, вие?

Ласитър се ухили слисан. Тона бе усмихващият се секретар на Елмо, мъжът, твърд като стомана и с посивяла коса.

— Да, аз! — видя, че той имаше пушка в ръката си. — Хвърлете оръжието или ще натисна спусъка! Това е „Паркър“ с огромен калибър. Няма да остане много от вас, ако го направя.

Пушката падна на земята.

— Какво търсите тук? — попита Ласитър, като не преставаше да се оглежда, но и не изпускаше от поглед стария тигър.

— Хванахме Лейди!

Ласитър почувства, че яката на ризата изведнъж му отесня.

— Дошъл съм да Ви предложа сделка — каза възрастният мъж с дрезгав глас.

Те бяха хванали Лейди! Веднага повярва на думите на стария подлец. Как иначе би научил къде може да намери него и Елмо?

— Размяната обаче ще стане едва след като говоря с мистър Елмо! Искам да се уверя, че той е още жив и се чувства добре.

— Не! Абсолютно нищо не разбирам! — отвърна Ласитър и пипнешком претърси за оръжие стареца със стегнатите крака. Имаше скрит дълъг ловджийски нож бауи в ботушите под крачола. Ласитър го извади и хвърли надалеч. — Сега в ръцете ми е не само мистър Елмо, но и вие, мистър Плейтър. Елмо ще ви предам срещу две дами, равностойни на Лейди. Но вие ще си тръгнете само срещу една. Или имате три?

Възрастният мъж преглътна.

— Вие не сте сам тук! — Ласитър продължаваше да се взира напрегнато наоколо. Макар че бе станало по-светло, не можа да открие нищо подозрително. — Извикайте един от вашите хора! Всички други да се оттеглят.

— Цицероне! — сдържано извика Франко Плейтър. — Ела тук!

Долови се движение зад дърветата, където бяха колата и конете.

Ласитър хвана секретаря за реверите и го повлече в къщата. Може би всичко това е една проста маневра за отвлечане на вниманието му? В края на краишата, старата, полусрутена къща бе достъпна от всички страни.

Веднага се чу шум, идващ от горния етаж.

— Плейтър? Хванахте ли кучия син? — ясно се долови гласът на Виктор Елмо.

Ласитър се върна с мъжа назад чак до стълбите.

— Стойте мирно там горе! — остро каза той.

Елмо замъркна и остана съвсем тих.

Стъпки приближиха вратата.

— Сър? — извика един мъж приглушено.

— Влез и остани до вратата! — каза Ласитър.

Бе Кожените гащи. Той замръзна на мястото си, но после прекрачи прага.

— Но аз чух гласа на мистър Плейтър. Ласитър, прокле...

— Остави револвера на мястото му, ще улучиш само мистър Плейтър! — прекъсна го Ласитър. От време на време сърцето му биеше лудо и щеше да изскочи през гърдите му. Разбойниците бяха принудени да бъдат предпазливи само защото се страхуваха за живота на Елмо. Абсолютно сигурно бе, че Плейтър е дошъл с цялата хайка.

— Кажете му, че трябва да доведе Лейди, тогава ще може да ви вземе със себе си!

— Цицероне, разбра ли какво каза Ласитър?

— Да! — отвърна Кожените гащи, чиято фигура сега ясно се открояваше в рамката на вратата, на фона на настъпващото утро.

— Доведи я! — изграчи секретарят.

Цицерон се поколеба, накрая се съгласи, обърна се и закрачи с тежки стъпки обратно.

Погледът на Ласитър запрескача по предметите в къщата, които също можеха вече да се различат. Той последва Цицерон с Франко Плейтър до вратата.

Нощта бягаше на запад. Наоколо от сивотата на утринния здрач израстваха дървета и храсти, както и обграждащите ги сгради. Ясно се виждаха само файтонът и двата коня. Зад тях се появиха две фигури. Едната тичаше. Това бе Лейди. Не позволяваше да я хванат. Кожените гащи тичаше подире ѝ, псуваики, без да може да я настигне. Прибрала с една ръка дългата си пола и прихванала с другата шапката си, тя наближаваше къщата, като мяташе крака.

Това бе гледка, която стопли сърцето на едрия мъж.

Франко Плейтър сякаш се бе вкаменил. Когато Ласитър го пусна и подканящо го побутна, че може да си върби, посивелият старец се обърна към него. Погледът му бе като блясък на стомана.

— Няма да спечелите! Не можете да спечелите! — каза той и чак след това побягна. И как тичаше! На две крачки той и Лейди се разминаха. Миг по-късно Ласитър и Лейди се бяха прегърнали. Ласитър с тръсък затвори вратата така, че прозвуча като изстрел в цялата къща.

— Джентълмена те издаде! — ядосано каза Лейди. — Онези типове направо те продадоха. Той, баща му и търговецът!

— Направиха ли ти нещо?

Тя разтърси глава и го целуна. Хубавите ѝ очи сияещо блестяха.

Ласитър я поведе към стълбите, качи се с нея на горния етаж и надникна в стаята, където се намираше Елмо. Той седеше омърлушен в края на леглото и гледаше унило. Бог знае какво бе очаквал или на какво се бе надявал! Сега разочарованietо бе изписано върху лицето му.

Ласитър крачеше с Лейди от една стая в друга, от прозорец на прозорец. Нямаше и следа нито от Плейтър, нито от Кожените гащи.

— Колко са и къде са се скрили?

— Не знай колко бяха. Чу се гръм и конят ми падна мъртъв. Това всъщност е всичко, което си спомням. Когато отново дойдох на себе си, при мен бе само Цицерон и бе ден.

— Къде е Джентълмена?

— Срещу двадесет хиляди долара издадоха на Франко Плейтър, че се криеш тук, и съвсем сигурно е, че са ограбили с парите, за да не им ги ограбят отново — погали лицето му. — Как ще се измъкнем? Хората на Елмо знайт къде сме.

— Не се притеснявай! Докато Елмо е в наши ръце, абсолютно нищо не може да ни се случи. Тръгваме веднага. Щом хапнем, и потегляме.

— Накъде?

— На север!

Тя го погледна объркано.

— Но...

— Хората на Елмо знайт, че сме тук — целуна я по врата. — Можем да се отървем от тях само ако тръгнем по пътя. Ако въобще успеем...

Тя въздъхна.

— Необходимо ли е всичко това? Да се излагаш на такава опасност?

Целуна я и я заведе при Виктор Елмо, зареди уинчестъра си и ѝ го подаде.

— Ще впрегна конете и ще пригответ всичко. Застреляй го, ако бъда нападнат или ако ти се нахвърли.

— Добре! — каза тя с поглед, насочен към Елмо.

Ласитър взе збруята, която му бе донесла от хотела във Фресно, и поведе Лейди със себе си чак до вратата.

— Стой тук! — каза той и продължи.

Слезе по стълбите, излезе от къщата и отиде до файтона. Хвърли збруята отзад и поведе животните към ока на колата. Продължаваше да се оглежда наоколо, готов всеки момент да се хвърли зад някое прикритие и да грабне оръжието.

Но не се случи нищо. Никъде не се виждаше нищо подозрително. Малко след това тримата се качиха и настаниха на задните седалки. Ласитър зае мястото по средата и хвана здраво юздите, които бе промушил през предния прозорец. Можеше да свали

покрива назад. Но тогава щяха да се виждат и тримата, а бързи и добри стрелци имаше достатъчно в хайката на Виктор Елмо.

Подкара веднага конете, изведе ги от селския имот и продължи да следва пътя, неизползван от толкова отдавна, че по него растяха храсти и цветя.

Той водеше към пътя на пощенската кола.

7.

Всички гледаха към ездача, който навлезе в гората и се насочи към лагера. Това бе Филип, на когото Франко Плейтър нареди да наблюдава ранчото.

Възрастният мъж с посивелите коси се надигна и направи няколко крачки към него. Останалите застанаха вкупом зад Плейтър.

Човекът с продълговатото лице наближи, спря и скочи на земята.

— Напуснаха ранчото с файтона! — каза той, сне шапката си и избърса изпотената кайшка на шалчето си. — Седнали са на задните седалки и не се виждат. Но аз бях в къщата. И тримата са избягали. Завиха по пощенския път на север.

— На север?

Филип кимна с глава и изложи на показ позлатените си предни зъби.

— На север! — възрастният мъж изпсува. — Това копеле постоянно ме изненадва. Какво ще прави на север? Нима иска да стигне до Вашингтон по междуселските пътища?

Огледа хората си. Но никой нямаше готов отговор на този въпрос.

— Е, добре! — старецът се усмихна сърдито. — Направих грешка, дяволски голяма грешка, като разчитах на това, че с Ласитър може да се преговаря по стария почтен начин. Да го забравим! И той допусна грешка! Смъртоносна за него... Ще има да съжалява, че ме остави да си отида! Този скункс! Ще му счуся ребрата!

Обърна се.

— Фац! — в ъгълчетата на устата му заигра приятелска усмивка. — Ти и приятелите ти — на конете! Ще останете да чакате проклетия файтон. Но не се оставяйте да ви види нито кучият син, нито онази уличница. И по дяволите, никакви своеволия. Само ще го изчакате. Няма да се приближавате. Разбрано ли е?

— Но ако намерим позиция, от която можем да ги довършим безопасно, безопасно за шефа имам предвид, и тогава ли да не

нападаме?

Франко Плейтър затвори клепачи.

— Но да не го улучите, инак Господ да ти е на помощ!

— Разбира се!

— Тогава изчеззвайте!

Бяха шестима. Отидоха при конете, възседнаха ги и ги пришпориха нагоре. Един след друг, в равномерен галоп, те яздаха към края на гората и се прилепиха плътно зад последните дървета.

Франко Плейтър се обърна към Кожените гащи:

— Хубаво ни подреди нас двамата — усмихна се широко. — Изигра ни като зелени новобранци. Но не се измъчвай! Ще му го върнем! Ще се разплатим с него!

— Преди да го довършат, ще си получи лично от мен един пердах — надуто каза Кожените гащи.

— И аз ще му смачкам фасона, преди да го очистят! — присъедини се към заканите и Филип.

Франко Плейтър поклати глава. Един след друг огледа всички.

— Но да не забравяме, че Ласитър е не само коравосърден и ловък кучи син. В негови ръце е шефът! Това е нашият голям проблем. Нека не го забравяме! Това, че с него е и онази уличница, не премахва пречката. Докато шефът е в ръцете му, не можем да се доберем нито до нея, нито до него. Значи трябва да го надхитрим! Въпросът е как най-добре да го накараме да падне по гръб.

— Предлагам селската игра „ориз“, сър! — обади се Харис, дребен, набит мъж с огромен корем. Създаваше впечатлението, че е тромав и муден, но не бе така. Не бе нито тромав, нито муден, нито двете неща, взети заедно. По-скоро му прилягаше определението дребен, пъргав дявол, макар и малко дебел.

— По-скоро селската игра „царевица“! — в очите на стареца блесна дяволито пламъче. — Шест големи мъже много по-добре ще се скрият под купчина царевични стъбла. А ти никога не си виждал Ласитър! Теб не те познава. Ти ще изиграеш ролята на селянина и ще караш таратайката. Но трябва да се подсигурят царевичните стъбла, колата, но преди Всичко трябва да изпреварим Ласитър и да си осигурим известна преднина, за да успее Харис да го пресрещне.

— Това е моята игра, сър! — каза дебелият дребен дявол.

— О кей! Да бъде твоята игра, Харис! — старецът закрачи с широки крачки. — А сега, момчета, на конете! Всички!

Мъжете го последваха и изпревариха. Тръгнаха, пръснати на широк фронт, из гората към поляната, където бяха конете. Метнаха се на седлата. Сами или на малки групи излязоха изпод дърветата и се събраха. Когато Франко Плейтър вдигна юмрук, потеглиха.

Яздеха на север. Препускаха презглава. Един от младите мъже излезе напред, когато се показва пощенският път. Имаше задачата да информира Фац.

Пощенският път водеше на север в почти права линия. Почти права, защото от време на време пътят следваше зовоите на потоците или течението на реките, извиваше се през долини и покрити с гори възвищения.

Франко Плейтър обаче яздеше направо, като се изкачваше и спускаше по хълмовете. Той познаваше проходимите места и за него бе лесно да изпревари файтона и минавайки покрай Фресно, да бъде в Хохлива няколко часа преди него. Не само Харис, а и някои други мъже имаха там познати и приятели.

Без проблеми успяха да подсигурят един впряг, стара фермерска кола и товар от изсъхнали царевични стъбла.

Бе решено отдавна, че Харис ще кара колата. А за мъжете, които трябваше да се скрият под стъблата и да светят маслото на Ласитър, имаше изненадващо много кандидати.

Франко Плейтър ги огледа един подир друг.

— Аз ще бъда там — изръмжа той и им се усмихна вяло.

Не очакваха нещо друго. Той винаги беше в първите редици дори ако трябваше да се отиде в ада.

Продължаваше да ги оглежда.

— Как са нещата при теб, Лий? Или точно сега те е хванал ревматизъмът?

Лий Харис бе човек на неговата възраст от Илинойс. Бе живял като въглищар, който не можеше или много трудно осигуряваше препитание на семейството си. Най-малкото му дете бе умряло от глад, а жена му — подир него от мъка. Останалите четири деца, както и половината население на Илинойс, бяха станали жертва на страшна епидемия. Тази коварна болест покоси всички слаби, недохранени и болnavи хора.

Той искаше да изгради ново семейство, което никога да не изпитва глад. Бе тръгнал с револвер в ръка да създаде основите му. Преди да почне да си търси нова жена, искаше да има куп пари.

Но останаха само плановете за това.

Скоро трябваше да се прости с илюзиите си, защото всички шерифи го търсеха. Бе стигнал чак до Аризона и Мексико и по пътя си плячкоса много злато и пари. Вече се бе отказал от намерението да ги трупа, за да може да изхрани едно ново семейство.

За да остане жив, Харис трябваше да бъде силен и суров. Разбра го още в Илинойс. Още там се залови с безмълвни битки. Стреляше отлично както с пушка, така и с револвер. Но бе абсолютен ас в хвърлянето на нож. В хайката на Виктор Елмо нямаше човек, който да може да се мери с него, камо ли да го превъзходи.

— Ревматизъмът ме измъчваше — каза Лий Харис. — Но до този момент, сър!

Франко Плейтър го потупа по раменете и го отмести вдясно.

— Филип?

— Имам лични сметки за разчистване с това копеле! — каза човекът с продълговатото лице и решително застана до Лий Харис.

— Не ме забравяйте, сър! — обади се едър, широкоплещест мъж и се размърда.

— Да, и теб ще взема, Ал! — отвърна Франко Плейтър и потупа и него по гърба. — Лък, ела и ти! И ти също, Тинто! — разсмя се и хвана Тинто за врата.

Тинто бе млад мъж на двадесет и две години, едър, малко слаб, но най-бързият стрелец в хайката. Той винаги бе по-бърз с части от секундата от противника си независимо дали го нападаха отпред, отстрани или отзад. За него се говореше, че има очи не само на лицето, но и на гърба.

— Достатъчно! — каза Харис. — Няма място за повече.

Франко Плейтър извади скъпия си джобен часовник, прикрепен към златна верижка, чиято ширина и дебелина показваше, че като служеше на Виктор Елмо, бе станал заможен човек.

— Колко мили още копелето ще е пред нас?

— Не повече от пет! — Харис се качи на капрата. — Трябва да побързаме. Хайде под шумата!

Въоръжени само с револверите си, шестимата мъже приближиха колата и Франко Плейтър пръв се пъхна под царевичните стъбла. Останалите наобиколиха впряга и ги покриха с шума, така че действително да не се вижда шапка, ръка или крак.

— Лий, нека колата да тръгва! — извика главатарят им. Изпод шумата гласът му звучеше приглушено. — И не забравяй, Цицероне! Не се приближавайте твърде близко, за бога! — сега вече подаде глава изпод шумата. — Това е единственият шанс, който имаме. Още веднъж няма да можем да му излезем с този номер!

Кожените гащи вдигна ръка в знак, че е разbral. Докато възрастният, посивял мъж изчезна отново под шумата, той и всички останали тръгнаха към конете. Бяха обсъдили всичко до най-малките подробности. Всеки знаеше какво трябва да прави. Фац и приятелите му бяха информирани. В случай, че не успеят, значи дяволът има пръст в тая работа. Точно те обаче, а не други, бяха съюзници на дявола. Отдавна си мислеха така.

Всекиму бе ясно за какво се бият. За живота на Виктор Елмо! Но и за добре платената им работа. Не само Франко Плейтър се бе замогнал, служейки на Елмо. Почти всички притежаваха златни часовници, макар и не с такива широки верижки, като тази на стареца.

8.

Ласитър напразно се бе оглеждал през целия ден за езеро или поток, за да напои конете. Сега видя само на един хвърлей място от пощенския път през поляните да лъкатуши плитко ручейче.

Веднага пое управлението на четириногите и ги отклони към него. Впръгът изскърца, изстена и застрашително се заклатушка от една страна на друга, докато пресичаше широкия, сух път.

Лейди се вкопчи здраво в ръката на Ласитър и влюбено му се усмихна, когато при следващия трус той бе изхвърлен към нея. Използва случая и я целуна. Но когато тя поиска да му отвърне, той вече бе отпратен на старото си място. Тя остана така, напразно насочила устни към него.

Конете бяха жадни, затова сами намериха пътя и се спряха, когато стигнаха водата. Веднага наведоха глави и започнаха да пият.

Лейди слезе и Ласитър я последва. Бе заключил Виктор Елмо с белезници за пейката на задната седалка.

Пощенският дилижанс за север изтрополи и ги отмина. Двамата се загледаха в колата. Впръгът с шестте коня галопираше. Кочияшът извика пронизително и изплюща няколко пъти с камшик за поздрав. Скоро от дилижанса се виждаше само шлейфът от прах, който влечеше след себе си.

Лейди хвана под ръка Ласитър и го погледна влюбено.

— Кога ще стигнем целта?

— Мисля, че след два дни.

Тя се усмихна закачливо и зарови с ръка в якето му. Гледаше го в очите. Предната вечер напуснаха пощенския път и спряха, скрити под дърветата. Елмо остана в колата, а те двамата пренощуваха встрани, в спалния чувал на Ласитър. Половината нощ се любиха, а после заспаха. Тя бе легнала върху едрия мъж, защото бе твърде тясно. Споменът за това я изпълваше цялата. Сега броеше нощите и се надяваше пътуването да продължи още.

— Толкова ли бързо трябва да пътуваме?

Изглежда, вече въобще не мислеше за опасността.

Една кола се приближаваше откъм север. Двата коня препускаха в тръс. Затова тропотът на копитата се чуваше, макар впрягът да бе на миля от тях. Бе натоварен с царевична шума. На капрата седеше едно дете. Поне така изглеждаше от това разстояние. Едва по-късно, когато колата наближи, те видяха, че това е един дребен, дебел мъж.

Конете се бяха напили с вода и вдигнаха глави, когато натоварената с царевична шума кола се отклони от пътя и също се насочи към ручея.

И тогава всичко стана дяволски бързо.

— Водата е хубава, съседе! — извика дребният дебел човек. — Всеки път спирам тук да напоя жребците.

Ласитър не познаваше този човек. Никога не го бе виждал. Лейди също. Въпреки това той усети опасността и понечи да се качи с Лейди и да тръгне веднага през ручея.

Но бе твърде късно за всичко!

Дебелият мъж спря конете си почти до файтона, а отзад започнаха наляво и надясно да хвърчат във въздуха снопове царевични стъбла. С викове оттам наизскачаха мъже, които веднага взеха Ласитър на прицел и откриха огън. Дебелакът също скочи и започна да стреля. Успя пръв да се качи на файтона. Отвори рязко вратата, хвърли се на задната седалка и продължи да стреля от прозореца.

Ласитър вече нямаше шанс. Наведе се, събори и Лейди на земята, измъкна пушката и дръпна двата спусъка. Верният „Паркър“ изтрещя. От двете цеви излезе огън и дим, а сачмите зачаткаха, раздирайки въздуха. Барутният дим светкавично се разстла като облак, скриващ го от погледа на разбойниците.

Ласитър скочи и прецапа бързо ручея с Лейди, за да потърси прикритие зад дърветата, които растяха нагъсто, отдалечени само на петдесет ярда от брега.

Цевите на паркъра бяха скъсени до една педя, за да увеличат въздействието от разпръсването. Който имаше смелост, можеше да излезе с това оръжие и срещу най-опасния стрелец. С него Ласитър се бе отръвал от тълпи противници. Единствено разстоянието трябваше да е подходящо. Ако бе преценено правилно, с него можеше наведнъж да се стреля по четирима на две половини. Но тук нещо не бе както трябва.

Преди всичко разстоянието. И двата заряда сачми се удариха в колата, без дори да ранят някой от мъжете. Те всички се бяха прикрили, защото всеки опитен стрелец познаваше действието на паркъра.

Скоро обаче се отърсиха от уплахата, Виктор Елмо — също, макар че файтонът изглеждаше така, сякаш е бил улучен от снаряд.

Седемте мъже бяха отново на крака. Скочиха като дяволи от сандък, но първо трябваше да заобиколят отпред и отзад файтона, за да хванат Ласитър и Лейди отново в прицел. Това бяха части от секундата, които спасиха живота им. Ласитър не трябваше въобще да поглежда през рамо, за да разбере в коя посока тича.

Когато изтрещяха първите изстрели, те вече бяха стигнали групата дървета и веднага изчезнаха в гъстия клек, стигащ до коленете им.

Бандитите изгубиха целта си и преустановиха огъня. Със силни викове взаимно започнаха да си показват къде са изчезнали двамата и хукнаха отново.

Ласитър измъкна от джоба на сакото си два нови патрона и бързо зареди. Димът, излизаш от цевите, вонеше ужасно на сяра и го караше да киха и кашля.

Ласитър чу виковете на мъжете и се ориентира по шума. Скочи бързо и стреля. Този път всичко бе наред — посоката, разстоянието, както и това, че бе натиснал двата спусъка. Още в прикритието бе обрал мекия луфт на спусъка.

От лявата страна се приближаваха трима, а от другата — още трима. Тези от лявата страна бяха улучени и пометени назад.

Прав, той отвори пушката и извади гилзите. Другите трима се бяха хвърлили в прикритието си. До файтона Франко Плейтър вероятно се опитваше да освободи Елмо. Изстрелът от паркъра го накара да се вкамени.

Ласитър поsegна към револвера си, но посивелият мъж се наведе и изчезна за миг.

Пушката бе заредена. Копелетата от дясната страна не се помръдаваха. Не можеше и да види къде се бяха скрили така бързо.

Сграбчи Лейди, изправи я на крака и се затича към следващата група дървета. Бяха все още на половината път, когато изтрещяха изстрели и куршуми иззвистяха покрай ушите им. Ласитър продължи

да тича, обърна двуцевката и натисна единия спусък. Така ги върна отново в прикритието им.

Лейди бе останала без дъх, когато се строполиха в клека зад един дебел ствол. Тесните ѝ рамене се вдигаха и спускаха, когато с мъка вдишваше и издишваше.

Лейди бе останала без дъх, когато се строполиха в клека зад един дебел ствол. Тесните ѝ рамене се вдигаха и спускаха, когато с мъка вдишваше и издишваше.

Лейди бе останала без дъх, когато се строполиха в клека зад един дебел ствол. Тесните ѝ рамене се вдигаха и спускаха, когато с мъка вдишваше и издишваше.

Тримата разбойници се оттеглиха. До файтона отново се виждаше Франко Плейтър. Но вече не можеше да бъде повален с револвер. Разстоянието за такъв вид оръжие бе твърде голямо. Ласитър трябваше да си вземе уинчестъра, но той бе отзад, в сандъка на колата.

Ласитър бе наясно, че мъжете, които бяха дошли с фермерската кола, скрити под царевичната шума, не бяха всичко, което Франко Плейтър щеше да използва, за да освободи Виктор Елмо. Но все още никъде, дори по пътя, не се виждаха ездачи.

Докато пъхаше нов патрон в пушката, той се взираше във файтона и фермерската кола. Виктор Елмо седеше все още вързан отзад. Ако му се отدادеше да разгони стрелците и възрастния, посивял мъж, то те трябваше да оставят Виктор Елмо в ръцете на съдбата му.

Взел бързо решение, Ласитър се изправи на крака, като се подпра на гърба на Лейди.

— Остани легнала и не помръдвай! Дръж главата си долу! Ще се върна!

Хукна. Мъжете го видяха и естествено разбраха намерението му. Заеха позиция зад файтона и започнаха да стрелят.

Но не техният фойерверк го спря. По пътя от юг приближаваха ездачи. Бяха седем или осем человека. Ласитър изруга и тръгна обратно.

Лейди бе надигнала глава и също видя ездачите. Гледаше Ласитър, обзета от мъртвешки страх. Знаеше какво значи да си без кон в тази страна. Дори най-смелият нямаше шанс за спасение от хайка на коне.

Ласитър продължи да тича и минавайки покрай Лейди, я помъкна със себе си. Мъжете спряха стрелбата, понеже целта им бе

скрита от дърветата. Чуха се крясъци. С псуви и знаци копелетата, застанали до файтона, се опитваха да накарат ездачите да забележат Ласитър и Лейди.

Междувременно той се бе огледал за ново прикритие. Тъй като имаше само пушката, трябваше да допусне враговете си да се приближат.

На разстояние от около двеста ярда стърчаха скали, високи тридесет стъпки, заобиколени от храсти и дървета.

Ласитър закрачи с още по-големи крачки, дърпайки след себе си Лейди. Хвърли бърз поглед през рамо. Изглежда, ездачите все още не бяха разбрали ситуацията и яздеха към колата. Ласитър тичаше колкото сили имаше. В края на краищата, знаеше, че става въпрос за неговия живот и този на Лейди.

Когато ги деляха само сто ярда от скалите, ездачите пришпориха конете си нагоре, за да настигнат двамата бегълци.

Ласитър изруга. Лейди нямаше повече сили. Лицето ѝ бе зачервено от пот. Оставяше се той да я влачи, защото бе напълно изтощена.

Разстоянието между тях бе вече само десет крачки и имаше опасност ездачите да ги изпреварят. Ласитър пусна Лейди, която направо падна по лице, обърна се и натискайки спусъка, изпрати сачмите и от двете цеви.

С викове мъжете дръпнаха встриани конете, но само трима се спасиха от смъртоносното оръжие. Четири седла останаха празни. Без ездачи, с мятащи се стремена, животните продължиха своя галоп.

Двойният изстрел изгърмя и ехото го разнесе по близки и далечни хълмове и падини. Но скоро виковете на улучените заглущиха всичко останало.

Ласитър прихвана под ръка изтощената до смърт червенокоса жена и се затича с нея между скалите. Това не бе победа. В галоп, от север се приближаваше по-голямата част от наемниците на Виктор Елмо.

Конете, останали без ездачи, обикаляха безцелно. Един от мъжете заобиколи скалите, за да ги хване. Останалите стреляха безразборно в разпръснатите камъни, за да принудят Ласитър да остане в прикритието си.

Нямаше оръжие, иначе би съборил човека от седлото и би си набавил два коня.

Полека пусна изтощената жена на тревата, в сянката на една от скалите. Широко разкрачен, целият мокър от пот и също напълно изтощен, той се облегна на скалата и потърси в джобовете си патрони за своя „Паркър“.

Нямаше повече. Нито един патрон! Стана му ясно, че ще може да използва пушката само като тояга.

Изруга, окачи я за колана и взе в ръка револвера 45-ти калибрър.

— Боже мой, Ласитър! — изстена Лейди изнемощяла. — Бягай! Не трябва да те хванат! Остави ме да лежа! Аз съм жена! Елмо се закле да ти отмъсти жестоко. Бягай, иначе ще те убият!

Ласитър се усмихна болезнено.

— По-полека, Лейди! Все още не са ни хванали. А и няма да ни хванат!

— Та ти си сам! Те са толкова много!

Това беше вярно. Не си правеше никакви илюзии. Независимо от обстоятелството, че Елмо все още беше окован за колата, той щеше да даде безмилостна заповед да светят маслото на него и на Лейди.

Напрегнато се взираше наоколо. Лейди не бива да умира, а и той не искаше да умира. Трябва да има някакъв изход!

Зад него теренът ставаше стръмен. Все пак не толкова, че да не могат да го преследват на кон и да е необходимо да слизат.

На възвищението имаше гора.

Но пътят бе твърде дълъг. Коленете на Ласитър вече бяха омекнали, а и преди Лейди да е в състояние да направи и крачка, ездачите ще са ги настигнали.

Бяха достатъчно на брой, за да обградят скалите. Тогава нямаше смисъл да се бият. Все някога ще трябва да се предаде независимо по какви причини. Би могъл да направи още нещо — да застреля Лейди и себе си. Може би точно такъв ще е техният край, както предрече Виктор Елмо.

Ласитър изруга. Вече приближаваха. Все още бяха повече от дузина. Зад тях идваше и файтонът — знак за Ласитър, че не са успели да освободят главатаря си.

Знаеха, че той има револвер 45-ти калибрър и пушката, чието въздействие намаляваше на разстояние повече от двадесет крачки.

Точно на такова разстояние те закрачиха около скалите, заеха позиции и се прикриха.

Лейди се изправи и Ласитър ѝ помогна да застане на краката си.

Уплаши се, като видя мъжете наоколо.

— О, боже мой, Ласитър! — едва не се разплака.

Файтонът спря на около четиристотин ярда разстояние и от него слезе Франко Плейтър с бинокъл в ръка, с който внимателно огледа скалите. Ласитър се наведе и накара и хубавата жена да направи същото.

— Те няма да нападнат! — промълви той. — Загубиха твърде много хора. Според тях не е и нужно. Да ги оставим да вярват на това. Ще изчакаме, докато се стъмни. Да видим докъде ще стигнем тогава. Ще се държиш здраво за колана ми, защото няма да мога да се грижа за теб, тъй като ще са ми нужни ръцете и краката, за да се измъкнем.

Ласитър имаше предвид файтона, в който Елмо все още бе окован. Едва след това се сети за конете, които пасяха близо до ручея под брястовете. Бяха повече от двадесет. Той обаче искаше да си върне не само двата коня или файтона, а и Виктор Елмо.

Изведнъж се показа Кожените гащи. Той бавно вървеше към скалите с вдигнати ръце.

Ласитър се усмихна вяло. Франко Плейтър, това старо копеле, вече имаше опит. Пращаше му човек, който не можеше да ползва като заложник. Бе убеден, че Елмо, а и Франко Плейтър съвсем хладноокръвно ще пожертвват Кожените гащи, ако се наложеше.

Изглежда, този тип го усещаше, защото остана на двадесет крачки пред скалите.

— Ласитър, мистър Елмо ти изпраща послание чрез мен — извика той, сложил ръка пред устата си като фуния.

Дори и насиън не би си помислил да му отговори.

— Трябва да се предадеш, Ласитър, тогава поне Лейди ще спаси живота си!

Лейди, ужасена, се вкопчи в него.

— Не, по-добре да умрем заедно. Кажи му!

— Абсолютно нищо няма да му кажем! — отвърна той и погали ръцете ѝ. — Не губи кураж! Все още няма причина за това. А да се оплакваме можем винаги.

— Ласитър, разбра ли ме? Мистър Елмо чака отговор.

Ласитър потъна в мълчание.

— Кажи поне, че си ме чул!

Размени поглед с Лейди.

— Ласитър, отговори!

— Целуни ми задника! — каза той така тихо, че само Лейди можа да го чуе.

— Трябва да отговориш! — извика Кожените гащи.

Лейди го наблюдаваше.

— Кажи нещо!

Ласитър само се ухили.

— Трябва да се предадеш или Лейди ще умре с теб, това са думите на мистър Елмо! — изджавка Цицерон.

Тогава Ласитър загуби търпение.

— Не говори толкова много, Цицероне! — извика той. — Нападайте, кучи синове!

Гласът му проехтя от скалите като вълчи вой.

Хората на Елмо го разбраха и започна адска пукотевица. Той се наведе и смъкна със себе си и Лейди, която от страх се хвърли на врата му.

Успокой го усещането, че е до него, и това, че вдишваше аромата й. Притисна я така здраво до себе си, че можа да усети не само женствените ѝ форми, но и ударите на сърцето ѝ.

Фойерверкът продължи десет минути, после рязко спря така, както бе започнал. Чуха се още няколко изстрела, после стана тихо.

Цицерон отново се показа.

— Предай се! — извика той. — Или ще те довършим!

Ласитър вдигна револвер и стреля. Шапката на Кожените гащи изхвърча от главата му. Сивата кожена шапка вече бе във въздуха, когато Цицерон се наведе уплашено и започна да опипва с две ръце главата си.

Ласитър високо се изсмя.

Цицерон се обърна, наведе се, вдигна шапката си и побягна.

Лейди също се засмя. Тя се гушна в Ласитър и той я притисна до себе си, безкрайно радостен от факта, че е до него. И тя мислеше и чувстваше същото. Когато я наблюдаваше скришом, красивите ѝ очи блестяха от блаженство.

За момент забравиха за смъртта.

9.

Ласитър остана нащрек. Денят вече си отиваше, а отсрещната страна все така не показваше, че има намерение да предприеме нещо срещу тях двамата.

Лейди, притисната плътно в него, не се отделяше и гледаше към файтона. Там повечето мъже стояха откъм страната, където Виктор Елмо все още бе прикован към пейката. Проблемът, който ги занимаваше, изглежда, бе как да го освободят.

Ласитър обхождаше с поглед всичко наоколо. Бе наясно, че най-малкото невнимание би им коствало живота.

Вече доста време несъзнателно галеше дупето на прекрасната жена. Тя му отвръщаше, като го поглеждаше от време на време с големите си, блеснали очи. Хубавите ѝ задни части се сгряха. И Ласитър не можа да остане хладен.

Бързо се здравчаваше. Няколко пъти сменяха мястото си в скалистия лабиринт. Той бе убеден, че хората на Елмо вече не знаят къде точно се намират противниците им. Все по-трудно ставаше да се разпознае нещо. Предметите преливаха един в друг. Двете коли и конете се открояваха само като големи черни сенки.

Ласитър бавно вдигна роклята ѝ. Тя веднага се обърна към него и обви с ръце тила му. Изпъшка от възбуда и очакване. Не можеше да се каже, че той я облада. Те се обладаха взаимно. Прави. С дрехите. Движеха се изключително бавно, като и двамата се наслаждаваха на това. Ласитър я държеше притисната до себе си и се взираше наоколо над червеникавата ѝ глава. Как ухаеше косата ѝ! Наслаждаваха се на момента и дори в края не се задвижиха по-бързо. Затова пък кулминациията бе по- силна. Той пъхна ръка между зъбите ѝ, за да не изкреши, и тя ги заби дълбоко в нея. После се отпусна в ръцете му и изстена щастливо и блажено. И коленете ѝ бяха поомекнали малко.

Междувременно бе станало тъмно като в рог. На черното небе светеха звезди. Но тази светлина не стигаше до земята.

Който решава да нападне през нощта, обикновено избира часа преди пукването на зората. Ласитър не можеше да чака толкова дълго. В случай че успееше, щеше да използва нощта за бягство.

Взе ръката на Лейди и я пъхна отзад в колана си.

— Дръж се здраво! — промълви с поглед, насочен напред. — Ако не ти стигне силата, хвани се с две ръце. Но, за бога, не се пускай! Разбра ли?

— Да! — отвърна тя също така тихо.

Ласитър извади револвера си 45-ти калибръ и хвани пушката за цевта. Изправи се внимателно. Напрегнато се опитваше да прониже с поглед тъмнината.

Огън ли видя, или си въобразяваше? Нима бяха толкова глупави да запалят огън, скрит зад колите и конете? Нямаше грешка, тъмночервено петно блестеше в нощта.

Ласитър тръгна. Лейди се държеше отстрани за него, вкопчила дясната си ръка в колана му. Внимателно излязоха от скалния лабиринт и замръзнаха на мястото си. Освен червеното зарево на огъня, което се виждаше слабо в посока към колата и конете, не се виждаше нищо друго. Не се чуваше дори сдържана гълч. Никъде не проблясваше цигара. Бе страшно тихо, макар че имаше толкова много хора наоколо! Те не се показваха. Но бяха тук и чакаха своя шанс да го убият.

Запълзяха на четири крака. През деня Ласитър бе разгледал и запомнил в околността всичко съвсем точно. Шестдесет ярда пълзяха през тревата. Докато той се подпираше на две ръце, тя имаше на разположение само една. С другата трябваше да се държи за него, за да не го загуби в тъмнината.

Само две крачки деляха Ласитър от дървото, което си бе набелязал. През деня въобще не бе видял човек там, но сега имаше. Стоеше изправен, облегнат на стеблото, и гледаше към скалите. Ако беше седнал, двете пълзящи по земята фигури нямаше да му се измъкнат. Така обаче той гледаше над тях.

Ласитър взе своя „Паркър“ в ръка, вдигна го, замахна и отново падна. Загуби равновесие и се стовари върху Лейди, която отначало повлече със себе си нагоре, а после отново надолу. Тя знаеше, че животът им е в опасност. Не го забравяше нито за миг и не гъкна, дори когато едрият мъж падна върху нея и почти я смаза.

Все пак ударът бе точен. Омбредо се сгромоляса на място в безсъзнание и се свлече в клека, за което ясно показа звукът от чупещи се клони.

Ласитър вдигна глава и се заоглежда наоколо. Напрегнато се ослушваше. И други бяха чули шума. Най-напред някъде Вдясно от тях изпраща съчки.

— Теоф, Теоф, ти ли си? — промълви някой и се спря точно пред тях. Ако бе направил дори и четвърт крачка още напред, щеше да се бълсне и даже да се спъне и падне върху този Теоф. — Случило ли се е нещо?

Влачейки Лейди подир себе си, Ласитър вече го бе заобиколил. Изправи се. Удари мъжа по главата с приклада на пушката от желязно дърво и този път не сеолови чупене на съчки и клони. Той падна върху тялото на своя компанерос, който услужливо притъпи удара.

Ласитър не се поколеба ни за миг, изправи се и побягна, като протегна ръка назад и хвана ръката на Лейди. Измина само няколко крачки и застини на мястото си. Наведе се и Лейди също прилекна.

Сега вече ясно се виждаше, че гори огън. На неговия фон отчетливо се открояваше покривът на файтона. Можеха да се различат и фигури, макар и само контурите им. Това обаче бе достатъчно. Виктор Елмо, както и преди, бе окован. Толкова бързо не можеше да се намери ковач. Елмо или Франко Плейър, а може би и двамата заедно. Вече имаха опит.

Файтонът се охраняваше от четирима човека. Със сигурност Елмо спеше вътре. Наемниците му не желаеха да рискуват и да бъдат упрекнати в неизпълнение на задълженията си и бяха на пост.

Единият стоеше до ока, другият бе зал позиция до вратата от тази страна, където бе седнал Виктор Елмо. Останалите двама се намираха отляво и отдясно до големите задни врати. Нито едно от тези момчета не беше спокойно. Или се въртяха, или щъкаха нагоре-надолу покрай колата. Правеха само по няколко крачки, като искаха да покажат, че не спят, а са на пост. Сигурно бе, че мислеха по — скоро за Елмо и за неговия секретар, отколкото за Ласитър.

Трябваше да успее да се промъкне в задната част на файтона. Но с Лейди! Точно това бе необходимо да се направи!

С два патрона за паркъра би могъл да си разчисти пътя. Цялата проклета банда би била твърде изненадана.

Привлече Лейди към себе си и прошепна:

— Виждаш ли мъжете до колата?

— За бога, да! Какво си наумил? Ще ни застрелят! — отвърна тя също така тихо. — Дебнат като хрътки!

Измъкна ръката ѝ от колана си и пъхна в дланта ѝ револвера.

— Докато се бия с тях и привлека цялото им внимание върху себе си, ти ще се промъкнеш до файтона и ще се качиш от другата страна! Стреляй веднъж през прозореца или в тавана, а после допри револвера в слепоочието на Елмо! Ако се опита да те нападне, застреляй го!

Скова се уплашена.

— Аз трябва да го...?

Той я прегърна, привлече я към себе си и я целуна по челото.

— Щом стреляш, ще долетя при теб по-бърз и от вятъра.

Усети, че тя кимна.

— Но не тичай! — промълви право в лицето ѝ. — Върви спокойно, но приведена!

Тя отново кимна.

— Разчитай на това, че ще успеем! Само трябва Елмо да попадне отново в наши ръце!

— Но на ока няма коне! Как ще избягаме с файтона?

— Ще го уредим това — отвърна тихо Ласитър. — Но първо трябва да се доберем до него.

— За бога, пази се, Ласитър! — каза тя обезпокоена.

Поиска да я целуне, но в този момент се чуха викове и заплющаща изстриeli. Лейди заби нокти в рамото му. Изстрелите идваха от скалите, където лежаха двамата повалени мъже. Очевидно ги бяха открили.

Този шум отклони вниманието на четиримата пазачи. Те се скучиха около ока на файтона и се втренчиха в онази посока. Виковете и стрелбата се уславаха.

Ласитър се запромъква напред и повлече Лейди със себе си, взе револвера от ръката ѝ и отново го пъхна в кобура си. Тя веднага се хвани здраво за него.

Въпреки шума се чу гласът на Виктор Елмо. Един от мъжете се затича към вратата на файтона. Приведен, Ласитър забърза в същата посока. Лейди се държеше с две ръце за колана му, но на няколко

крачки от колата се препъна в краката му. За малко и той да загуби равновесие, но вече бе хванал и отворил вратата. Лейди бе паднала, но продължаваше да се държи, здраво вкопчена в него. Той я хвана и изправи на крака, за да не си удари главата, и заедно с нея се хвърли във файтона. Опря своя „Паркър“ в хълбока на Елмо и с един удар изхвърли навън човека до него.

— Извикайте им да се разкарят всичките! Някой веднага да спре конете! — каза остро Ласитър. — Ако не, ще те гръмна!

Елмо потърси в тъмното очите му.

— Брег! — извика с дрезгав глас. — Той е вече тук, хвана ме!

— Сър?

— Доведи конете! — извика Ласитър, щом чу гласа на мъжа, който очевидно се намираше непосредствено до вратата.

Другите не се виждаха. Не вярваха да са избягали. Бяха се спотаили в тъмнината и сигурно дебнеха шанса да поправят грешката, която току-що бяха допуснали, оставяйки се шумът при скалите да отвлече вниманието им.

— Направи това, което той иска, Брег! — извика Елмо с пресипнал глас. — Никой да не предприема нищо! Пушката му е до хълбока ми.

— Ай, сър! — завайка се мъжът.

Бе станало тихо. Ласитър го чу да тича. Очевидно вече се бе разчуло, че Ласитър не само е разкъсал обръча, но и вече седи във файтона при Елмо.

Измина известно време, преди да се чуе тропотът на копита. Брег доведе два коня и докато ги впрягаше, Ласитър му каза:

— Да ни последва само Франко Плейтър! Невъоръжен! Ще се качи при нас, когато се съмне.

Елмо се размърда и се помъчи отново да срещне погледа му.

— На кого си мислехте, че сте попаднали? — каза раздразнено Ласитър. — Вашите хора нямат никакъв шанс! Ако не направят това, което искам, рискуват живота ви.

— Проклет ку...!

Ласитър го накара да замълчи, като притисна още по-силно празния „Паркър“ в ребрата му.

Лейди понечи да хване поводите, но Ласитър я побутна назад и я накара да се прикрие. Той пъхна револвера си в кобура, взе поводите от

ръката на Брег, вкара ги вътре и подкара конете. Натискът на пушката накара Виктор Елмо да проговори.

— Никой да не ни следва. Брег! Само Франко Плейтър да язди след колата! Без оръжие! Ласитър иска той да се качи при нас като съмне. Не рискувайте! Ще си го изкара на мен.

— Сачмите и от двете цеви ще се забият в хълбока му! — каза високо Ласитър.

Когато направи завой и потегли към пътя, видя фигури, застанали между храстите и под дърветата. Огънят не се виждаше вече. Очевидно веднага го бяха угасили. Усети пушека.

Обхващащ всичко с поглед. И Лейди се оглеждаше на всички страни. Виктор Елмо обаче седеше, сякаш пуснал корени, на мястото си. Белезниците, както и преди, го държаха здраво. Хората му се бяха опитвали да свалят пейката, но се бяха натъкнали на железен обков и се бяха отказали.

Минаха през потока, после през широкия, но празен ров и се заклатушкаха към пощенския път на север. Ласитър оставил конете на спокoen ход. Скоро установи, че действително ги следва само един ездач. Бе Франко Плейтър, когото успя да разпознае веднага щом стана светло. Ласитър спря и слезе с Лейди.

Франко Плейтър се приближи с крачка към тях.

— Какво искате от мен, Ласитър? — попита, преди да слезе от коня.

Едрият мъж го претърси за оръжие, но не намери. В сандъка на колата бяха нещата на Ласитър. Първо зареди пушката си и напъха достатъчно патрони в джобовете си. Взе със себе си и уинчестъра, който така му бе липсвал в скалния лабиринт след нападението. С втори белезници закопча посивелия мъж за Виктор Елмо и след като завърза коня му за файтона, продължи пътуването. Двамата бандити не си продумаха, само си размениха погледи.

Когато слънцето изгря, отстрани на пътя пред тях ги чакаха хора.

— Джентълмена! — извика уплашено Лейди. — Внимавай! Не трябва да се доверяваш на никой от тях. Никога повече!

Бяха Джентълмена, баща му и търговецът на фуражи. Ласитър спря конете. Разстоянието помежду им нямаше и сто ярда.

— Чакай! — каза Лейди и отвори вратата. — Аз ще говоря с тях. Ще им кажа, че ще ги вземат мътните, ако не изчезнат.

Ласитър слезе след нея и хвърли навън поводите така, че Елмо и Плейтър да не могат да избягат.

— Чакай тук! Няма да говоря с тях, само ще си излея яда — Ласитър ѝ даде уинчестъра. — Знаеш какво да правиш с него. Веднага ще се върна.

Лейди кимна с глава.

— Пази се! Може би Джентълмена не е толкова опасен, но старият...

Помилва я по бузата и тръгна.

— Ела насам, Джентълмене! Сам! Другите да са офейкали, преди да съм им видял сметката.

Измина малко време, докато професионалистът се накани и тръгне. Ласитър се спря, оглеждайки се наоколо. Видя фермерската кола, с която бяха пътували. До нея стоеше собственикът.

— Какво означава това? — попита Ласитър, още преди Джентълмена да се приближи. Той изглеждаше съвсем не на място с елегантния си костюм на този прашен път. — Какво искате? Да си получите от мен пердаха, който заслужавате?

Джентълмена се спря и сне цилиндъра си. Посочи с него към файтона и отново го сложи на главата си.

— Райдър го иска. Предусеща часа, когато най-после ще си разчисти сметките с него.

— Няма час за разплата с Райдър! И той нищо не предусеща! Това, което подушва, е нещо съвсем друго. Куп полицейски сюрпризи! Много голям куп!

— Не подценявай Райдър! Има сметки за разчистване и с теб.

— Така ли?

— Във всеки случай знае, че тази нощ си избягал от хората на Елмо.

— Доста бързо се е разчуло!

— Вятърът разнася новините по-бързо в северна посока! — каза Джентълмена.

— Изчезвайте! — отсече Ласитър и залюля пушката в ръката си.

— Ще гръмне веднага щом мина покрай това място, а вашите задници са още тук. Само не си въобразявайше, че е заредена с палачинки!

Понечи да се обърне.

— Чакай!

Ласитър го изгледа.

— Защо не спази уговорката?

— Каква уговорка?

— Да застреляш Елмо, по дяволите! — отвърна раздразнено Джентълмена.

Едрият мъж вяло се изхили.

— Тогава не бях заинтересуван!

— Убий го сега!

Ласитър се обърна и тръгна обратно към файтона.

— Тогава ще го загубиш, защото ще го вземе Райдър и ще го убие.

Ласитър дори не махна с ръка. Просто продължи.

Разговорът се бе водил на достатъчно силен глас. Лейди бе чула всяка дума.

— Знаеш ли, те са се съюзили с Райдър! — предупреди го тя.

— Ще внимаваме!

Качи се и тя му подаде поводите през големия отвор, направен от пушката му. Седна до него и затвори вратата. Ласитър подкара конете.

— Мистър Елмо иска да говори с вас, мистър Ласитър — каза учтиво Плейтър. — Иска да ви направи интересно предложение.

— Може би! — отвърна Ласитър също така учтиво. — Но аз не желая да говоря с него.

Погледна Франко Плейтър. Този тип се усмихваше, но този път това бе усмивката на сатаната.

Защо му се усмихваше така провокиращо? Надяваше се на Райдър ли? Повече би подхождало противното. Ако Райдър дойде и спечели битката, той ще застреля не само Елмо, а и секретаря му. Да не би да е научил нещо, свързано с Лейди? Но бе изключено да стигне до нея, защото беше вързан за Елмо. Не можеше дори да мине покрай Ласитър.

Погледна навън през отвора и после през прозореца. Джентълмена, заедно с търговеца и баща си, се бяха отдръпнали от пътя и застанали чак до фермерската кола. Стояха с кисели физиономии и гледаха подир впряга.

Ласитър бе принудил Франко Плейтър да се качи при тях, за да остави хайката на Елмо без водач. Нямаше и представа, че по този

начин във файтона се бе настанил самият дявол. Сети се за това едва когато вече бе твърде късно.

Изведнъж му прилоша. Тогава си спомни, че нещо го бе убило в лявото бедро, но той не обрна никакво внимание, защото болката бе слаба. Освен това трябва да е станало точно в момента, когато видя Джентълмена в края на пътя. Още при слизането му се виеше свят. От лявата му страна седеше Франко Плейтър, този проклет кучи син.

— Боже мой, Ласитър! — изстена внезапно изплашена Лейди.

Вече го чувстваше. Стана му ужасно топло. От челото му капеше студена пот. Беше така отпаднал! Погледна Франко Плейтър и тази гадина също извърна глава към него. Отново видя усмивката на сатаната.

Ласитър падна напред и усети, че всичко се люлее.

— Ласитър! — чу отдалече вика на Лейди.

Не можа да види как тя реагира, без да изгуби присъствие на духа. Грабна поводите, спря конете, хвърли юздите извън файтона, хвана Ласитър и го повлече навън.

Франко Плейтър поsegна от другата страна, но не можа да удържи едрия мъж, когато той се подхълъзна и падна от колата.

Лейди вдигна поглед ужасена! Оръжието! Бързо се хвърли напред и хвана уинчестъра, към който посягаше и Плейтър. Но бе много късно за него. Тя веднага вдигна пушката и я стовари върху посивялата му глава. Той не можа да я последва. Бе прикован с белезниците за Виктор Елмо. Въпреки това тя много се страхуваше от него.

Рискува да погледне към Ласитър. Удари го слабо по лицето и извика името му. После отново вдигна поглед.

— Той е мъртъв — каза Плейтър. — Рискувате живота си за един мъртвец. Намерете в джоба му ключовете за белезниците. Мистър Елмо ще те възнагради царски, уважаема.

— Ще ви платя сто хиляди. Лейди — извика Елмо от файтона. — Гарантирам, че в бъдеще няма да беспокоя нито вас, нито брат ви.

Лейди бе приковала поглед в безжизненото тяло. Сърцето ѝ биеше до пръсване и щеше да изхвръкне. Отново погледна надолу към Ласитър. Удари го по бузата и извика името му.

Когато сините й очи се спряха пак върху самодоволната усмивка на бандита, той протегна ръка към нея и й каза:

— Дайте ми оръжието!

Тя стана и уплашено отстъпи крачка назад, насочила пушката в гърдите му.

— Няма да ви направя нищо, Лейди — каза възрастният мъж с мила усмивка. — Та Ласитър е мъртъв!

— И от какво е умрял? — попита слизано тя.

— Мъж като него води живот, пълен с опасности — старецът вдигна рамене. — Може би от вълнението. Хайде, потърсете ключовете!

Лейди бавно завъртя няколко пъти глава.

— Сто хиляди, Лейди! — извика Елмо от задната част на колата.

— Ще стигнат до края на живота ви!

— Ще ви платя двеста хиляди! — каза Франко Плейтър.

— Да! — извика Елмо през рамо. — Двеста хиляди!

Тя отново завъртя къдрявата си, червена главица.

— Триста хиляди! — каза Елмо.

— Половин милион! — отново наддаде секретарят му.

— Не, дори за милион! — остана непоколебима Лейди.

— Нищожество! — започна да ругае Плейтър. — Мръсна курва!

Отвратителна пачавра!

— Не! — извика Виктор Елмо. — Не я псурай! Тя е лейди. Лейди, ще ви платя един милион.

Младата жена завъртя глава, клекна и протегна ръка към Ласитър.

Секретарят на Елмо започна страшно да ругае.

10.

Джентълмена навъсено огледа всички.

— Ласитър е твърдоглав кучи син!

— Трябвало е да насиши задника на сестра си, за да те слуша!

— упрекна го Стареца.

Джентълмена изкриви лице.

— Имаме нужда от коне. С тази проклета таратайка не сме бързоподвижни — ритна ядосано дясното колело.

— Това бе ваша идея. Джентълмене! — припомни му собственикът на колата.

— Да, това бе действително твоя идея! — каза Стареца.

— Двадесет хиляди и мините на Биг Крийк щяха да са наши! — търговецът на фуражи огледа мрачно всички. — Щяхме да натикаме Елмо под земята, а също и Плейтър, този дявол!

— Всичко това са приказки, които няма да ни донесат нищо, а само ни губят времето! — обади се притежателят на коли за превози.
— Сега нашият враг е Ласитър! Това е положението. Преди да сме го притиснали до стената, не можем да се доближим до Елмо и Плейтър.

Джентълмена го гледаше ядосан.

— Отново сте прозрели положението! А може би имате готова рецепта?

— Да, имам! Ще караме след тях и просто ще ги следваме! — бе позеленял от гняв. — Все едно на кого ще попаднем! Главното е да ги хванем. Но точно вашата ли сестра трябваше да е вътре? Трябваше да изведете Лейди, вместо да дрънкате празни приказки с Ласитър!

Не само той, дори и Стареца го погледна укоризнено.

— Когато някой е прав, не можеш да го отречеш! — с още по-голям укор му каза той.

Джентълмена имаше готов остьр отговор. Но преди да си отвори устата, се чу тропот на копита. Много силен тропот!

Мъжете се спогледаха уплашени.

— Много са! — извика Стареца. — Това са хората на Елмо. Бързо да скрием колата!

Всички се втурнаха. Джентълмена и Стареца изтичаха напред към конете и ги хванаха за верижките на юздите. Задърпаха ги към един тръннак. Собственикът им ги насочваше, държейки поводите и плющайки с камшика. Тропотът на копита се усилваше и миг след това цяла банда наемници премина покрай тях, яздейки стремглаво и гъсто един до друг.

Мъжете се бяха навели и не смееха да мръднат. Скоро само облакът прах напомняше за ездачите.

— Те преследват колата! — каза унило Брентууд.

Търговецът на фуражи го погледна право в очите.

— И ако успеят, то тогава Господ да е на помощ на Ласитър. Но и на нас!

Цареше мълчание, което потискаше. Разменяха си погледи, но никой не казваше нищо. Всеки очакваше другият да вземе инициативата. Така измина доста време.

— Трябва да намерим Райдър! — предложи най-накрая търговецът. — Той също иска смъртта на Елмо, значи имаме еднакви интереси. И тъй като ще има и четирима мъже до себе си, ще го вземе под внимание.

— Джентълмене, ако искате да се откажете заради сестра си, след час оттук ще мине пощенската кола — каза търговецът.

— А къде ще намерим Райдър? — поиска да узнае Стареца.

— Ще останем на пътя! — с това Джентълмена отговори на двата въпроса.

Брентууд се качи на капрата и докато обръщаше, останалите трима се качиха в каросериията. Върнаха се на пътя и потеглиха на юг. Собственикът на колата подкара конете в тръс. След половин час срещу тях действително се зададе пощенската кола. Брентууд и другият кочияш се поздравиха, защото се познаваха.

Когато облакът прах се разнесе, те погледнаха след файтона.

— Трябваше да ги попитаме дали са виждали Райдър! — каза навъсено Стареца.

— Хей! Погледнете натам! Нататък, на запад! — малко след това извика Брентууд и с дръжката на камшика им показа посоката. Откъм гористите хълмове петима ездачи препускаха към пътя.

— Райдър! Джон Райдър! — извика Стареца. — Дайте знак или изстрел! — посегна към пушката, но Джентълмена спря ръката му.

— Вече са ни видели! Продължете бавно, мистър Брентууд! — каза той.

Джон Райдър отдавна бе спрятал да се занимава с овцевъдство, но продължаваше да се облича така, сякаш принадлежеше още към тази гилдия. Бе лято и бе топло. Въпреки това той бе в дълга, светла на цвят мушама против прах и с мека шапка с широка периферия. Изглеждаше като стар човек, но само отдалече. Тъкмо бе навършил тридесет години. Бе висок, строен и силен. И той притежаваше земя по Кинг Ривър и искаше да има още. Но на пътя му неизбежно заставаше Елмо. Обратното също бе в сила.

Петимата ездачи спряха на края на пътя, вперили поглед във фермерската кола. Собственикът ѝ насочи конете към другата страна на пътя, спря и слезе.

— Най-добре е аз да говоря с него! — каза той, внимателно оправи панталона си и закрачи към Райдър и неговите спътници, които бяха наемници с лоша слава, макар и да не принадлежаха към най-добрите стрелци.

Всички познаваха Робърт Крейг. Той бе млад мъж с хубава външност. На пръв поглед бе изключително симпатичен. Но не бе такъв в действителност. Излизаше насреща на всеки дори когато другите смятаха, че няма никакви шансове. Такъв превъзходящ го тип той просто нападаше в гръб.

Брентууд поприказва известно време с Джон Райдър. Размени няколко думи и с неговите хора. После те подкараха конете, насочиха се към пътя и продължиха на север.

Брентууд се върна при колата, където го очакваха напрегнато. Но преди да каже нещо, той се качи на капрата. Взе юздите и камшика в ръце и подкара по следите на ездачите.

— Райдър смята, че ще имаме шанс, ако сме достатъчно бързи — обясни той и се обърна към мъжете. — Зависи от това, дали Ласитър ще влезе с файтона в Сакраменто преди нас. Тогава всичко е загубено. Пред нас са хората на Елмо. Не трябва да ни виждат. Той иска да нападнем заедно, щом настигнем файтона.

— Ще трябва обаче да се махнем от пътя, щом видим бандата му — каза Стареца. — Защото те се движат по пътя!

— По-добре би било да имаме коне! Но ги нямаме. Мърфи е добра кола. Ще издържи.

Джентълмена непрекъснато мислеше за Лейди. Та тя му бе сестра! Независимо че имаха само обща майка. Съдбата ѝ съвсем не му бе безразлична. Затова кроеше планове да накара Ласитър да я изведе от файтона и да я пусне да дойде при него.

Търговецът потри длани.

— Да видя Елмо да се търкаля мъртъв в калта, това е мигът, който дълго съм чакал! — каза той. — Това за мен е по-ценно от дела ми от двадесет...

— Деветнадесетте хиляди долара! — прекъсна го Стареца.

— ... от моя дял от деветнадесетте хиляди долара и от мината на Биг Крийк! — довърши мисълта си търговецът. Елмо лошо си бе играл с него. Всички те твърде добре разбираха желанието му за мъст.

11.

Ласитър отвори очи. Бе тъмно. Иисусе Христе, Мария и Йосифе! Ослепял ли бе или вече бе мъртъв? Какво имаше за гледане в един гроб? Нищо! Всеки смъртен можеше да си го представи!

— Ласитър! — изведнъж чу глас и едновременно с това усети една малка, нежна ръка върху лицето си. Посегна към нея.

— О. Ласитър, любими, ти не си мъртъв!

Мина доста време, докато разбере, че това бе Лейди.

— Къде съм? Какво се е случило? — попита с дрезгав глас, който самият той чуваше така, сякаш идваше от много далече.

Усети устните ѝ върху лицето си. Целуваше очите, челото, устата, шията му и започваше отново.

— Ти изведнъж се строполи! — каза тя. — И сега не зная какво се случи. Как си? Какво ти е?

Ласитър възвърна паметта си. Надигна се и се подпра на лакти.

— Колата! — огледа се напрегнато, но не видя нищо, защото бе нощ.

— Разпрегнах конете! Елмо и Плейтър са все още вързани в колата.

— Колко е часът?

— Мисля, че скоро ще съмне — прогърна го и го целуна. За нея той сякаш бе Възкръснал. Без него не знаеше какво да прави понататък.

— Къде е пътят? — попита Ласитър.

— Навлязох малко в гората. Тук навсякъде има дървета.

Седна и я прогърна. Едва сега разбра, че Лейди го бе спасила. Франко Плейтър вероятно го бе убил с игла, намазана с отрова. Спомни си катанинската му усмивка, когато му прилоша.

Този стар кучи син!

Лейди му даде да пийне вода от манерката. Пи на големи гълтъки. Чувстваше се като изсушена гъба. Избърса лицето и шията си.

— Как си? — попита тя.

Въобще не знаеше какво да ѝ отговори. Как се чувстваше? Добре! Но и страшно зле. Добре, защото бе жив и Лейди бе до него. От друга страна, все още усещаше действието на отровата в тялото си. Крайниците му тежаха като олово и му бе трудно да подреди мислите си и да говори.

Тя го галеше и целуваше, а той не го съзнаваше напълно.

Най-после небето започна да изсветлява. Тогава Ласитър видя файтона. Конете бяха малко по-далеч, под дърветата. Гората бе рядка.

С пушка в ръка Лейди отиде до колата, погледна вътре и се върна.

— Спят ли двамата? — попита Ласитър.

— Настанили са се удобно. Дадох им завивки. Спят като лалугери.

Клекна до него. Той лежеше върху спалния си чувал и се питаше как се е справила с Всичко. Но тя не му каза много. Бе го претърколила от пътя в гъсталака. Без да се качва В колата, бе я отдръпнала встрани. Страхуваше се, че двамата мъже могат да я нападнат и надвият. После по тревата го бе довлякла в гората. Малко по малко, защото бе доста тежък.

Лейди помогна на Ласитър да се надигне. Трябваше да се опира на нея, защото пред очите му все още всичко се въртеше. Тя го гледаше угрожено. Опита се да превъзмогне гаденето и тръгна с Лейди към файтона. Елмо и Плейтър все още спяха. И двамата хъркаха.

Ласитър впрегна конете, а Лейди събра нещата му и напъха всичко в сандъка на колата. Той искаше най-късно на следващия ден да стигне до целта си.

— Нищо ли не си чула за хората му?

— Не! След спускането на нощта чух тропот на копита — повдигна рамене. — Дали са били неговите хора?

Ласитър пъхна юздите вътре в колата и се качи. Елмо вече бе буден. Плейтър се събуди, когато Ласитър избути краката му встрани, за да направи място за себе си и за Лейди. Втренчи се в него с широко отворени очи, сякаш виждаше пред себе си дух.

Ласитър опря паркъра си под брадичката му.

— Или ще ми дадете отровата и иглата, или ще ви откъсна главата!

Старият мъж се усмихна смутено.

— Хвърлих иглата веднага след това през прозореца.

— Внимавайте, Плейтър! Вие сте човек на възраст. Следващия път ще ви пръсна черепа!

— Наистина ли не може да се говори с вас, Ласитър? — попита Елмо.

От гората иззвистя изстрел. Куршумът се удари в колата и всички уплашено се свиха.

— Ласитър, Лейди да слезе от колата!

Ласитър и красивата жена се спогледаха. Това бе Джентълмена, брат ѝ.

Ласитър изруга.

Тя се насочи към вратата.

— Ще говоря с него! Този побъркан тип!

Хвана я здраво.

— Ще останеш тук на скрито — даде ѝ револвера си и понечи да се измъкне покрай нея.

В този миг изтрещя втори изстрел. И този път куршумът се удари в дървото на файтона.

— Ласитър, пусни Лейди да слезе! — извика Джентълмена.

Ласитър се ориентира по гласа. Междувременно се бе съмнал. Но Джентълмена не се Виждаше, както и неговите приятели.

— Покажи се! — извика Ласитър с гръмлив глас. — Какво искаш от нея?

— Ласитър, тук е Джон Райдър! — прозвуча глас от другата страна. — Пратете тук Лейди! А после излезте от файтона с вдигнати ръце. От вас неискаме нищо. Интересуват ни само Виктор Елмо и неговият секретар.

— Ласитър, не бива да допуснете Райдър да ни убие! — ужасено промълви Франко Плейтър.

— Стойте с наведени глави и не мърдайте — каза Ласитър, побутна леко Лейди към вратата, спусна се след нея и я накара да легне в тревата. — Скрий се под колата и не мърдай — каза Ласитър и отново взе своя револвер 45-ти калибр от ръката ѝ. Пъхна го в кобура, окачи пушката на колана си и взе уинчестъра.

Отново стреляха и куршумът се удари с трясък в стената на колата, под покрива.

— Ласитър, това е последно подканяне! — извика Джентълмена.

Лейди вече бе изчезнала под колата.

Ласитър напрегнато търсеше с поглед противниците си. Дявол знае колко много бяха те.

— Елмо и Плейтър са мои пленници! — извика той. — Затова изчезвайте! Всички! Да ви няма!

— Ласитър, бъди разумен! — отговори му Джентълмена. — Твърде много сме за теб.

— Нападате ме? — извика остро Ласитър.

— Ако няма да се предадеш, то пусни поне сестра ми! — изкрештя играчът.

Ласитър погледна под колата.

— Върви!

Тя се страхуваше. Гледаше го с широко отворени очи и решително въртеше глава.

Ласитър се понадигна.

— Тя не иска!

— Проклето копеле, ти не я пускаш! — гласът на професионалния играч прозвуча почти истерично.

Ласитър отново се наведе и й каза:

— Ела! Върви при него, иначе през целия му живот ще го мъчи гузната съвест.

Онемяла от ужас, тя само разтърси глава.

Имаше намерение да я измъкне изпод файтона и да я прати при брат й, но после се отказа и отново се изправи. Отдалечи се от колата заднешком, след четиридесет ярда падна на колене и запълзя към един дебел ствол, който предлагаше добро прикритие.

От файтона го деляха двадесет крачки. Лейди го бе наблюдавала и се бе обърнала, за да не го изпуска от очи. Тя не мърдаше и той бе сигурен, че не го виждаше, но знаеше къде се намира.

Сега вече можеше да види Джентълмена. Малко зад него клечеше Старец, който не изпускаше от поглед сина си. Наведе се и каза нещо. Джентълмена махна с ръка и даде на някого знак.

Миг по-късно наоколо затрещяха изстrelи. Дузина мъже с пушки взеха под прицел файтона. Джентълмена и Старец също стреляха. Доколкото можеше да види, куршумите се удряха под покрива. Цели парчета дърво хвърчаха и валеше дъжд от трески. След пет минути половината от оръжията мълкнаха и атаката започна. Към

файтона се стрелнаха приведени фигури, които от време на време се скриваха зад дървета и храсти. Джентълмена и Стареца продължиха да стрелят с пушките си. Другите стрелци Ласитър не можеше да види.

Мъж с мушама на овцевъд предвождаше атакуващите. Бяха четирима. С револвери в ръце, те се промъкваха, дебнейки, откъм задната част на колата. Никой нямаше представа, къде действително се намира Ласитър. Бяха насочили поглед само към файтона.

Сне уинчестъра, хвана пушката в ръка и се изправи.

Само две-три крачки деляха четиридесета мъже от колата. Те видяха Ласитър и се хвърлиха на земята. Оръжията им блеснаха и изтрещяха веднага.

Ласитър вече бе вдигнал паркъра си и заел необходимата позиция. Натисна двата спусъка и двуцевката блесна и изтрещя като оръдие.

От цевите излязоха пламъци, дълги цяла стъпка, последва ги дим и сачмите от двете цеви раздраха, фучащи и плющащи, въздуха. Дим обви мъжете. Вълната обхвана и преметна и четиридесета. От дрехите им излязоха пламъци, които Веднага угаснаха, но продължиха да димят, когато телата останаха да лежат в тревата.

Гърмежът от паркъра заглуши всянакъв друг шум. Отдавна всичко бе утихнало, но в ушите на Ласитър все още продължаваше да гърми.

Той се наведе и зареди пушката. Оглеждаше се напрегнато наоколо. Отсреща бяха спрели стрелбата и ги чу да се приближават тичешком. Светкавично се завъртя, окачи паркъра на колана си и взе уинчестъра. Видя ги и се изви странично, за да може да ги удари във фланга.

Джентълмена, търговецът и Брентууд почти достигнаха дървото, зад чийто ствол той лежеше.

Къде беше Стареца?

Ласитър се изправи от клекналото си положение.

Тогава видя възрастния мъж. Тичаше с големи крачки към файтона. Намерението им бе ясно! Докато всички нападаха Ласитър, той трябваше да стигне до файтона, за да убие Елмо и Плейтър. С уинчестъра на рамо, Ласитър се изправи и гръмна. Старият човек падна, премятайки се, като изгуби шапката и изпусна револвера си.

Джентълмена и другарите му се хвърлиха зад прикрития и започнаха да стрелят по Ласитър, който залегна и с втори изстрел улучи собственика на колата. Това той не можа да види, но чу как Брентууд изкрешя силно и болезнено.

— Джентълмене! — извика разгневено Ласитър. — Изчезвайте или ще ви довърша Всичките!

Лейди бе изпълзяла изпод колата и тичаше към Стареца.

— Брил! — извика тя пронизително. — Баща ти!

Брил! За пръв път Ласитър чуваше това име.

Дали ще научи и как се казва Лейди?

— Ние сме пас, Ласитър! — извика Джентълмена с прегракнал глас. — Приемаш ли?

— Да, но заобиколете файтона! — предупреди ги той.

Джентълмена скочи и се затича с Всички сили към баща си и Лейди, която вече бе стигнала там и коленичила до Стареца.

— Брил! — извика тя отново. — Брил!

Търговецът на фуражи изправи Брентууд на крака и закуцука с него.

Ласитър тръгна към файтона.

Двамата мъже бяха клекнали на пода и вдигнаха поглед, когато той показа глава през прозореца.

— Случило ли ви се е нещо?

И двамата завъртяха глави.

Ласитър отиде до конете. Те бяха останали невредими. Трябваше бързо да продължи по-нататък. Съвсем сигурно бе, че изстрелите вече са чути от хората на Елмо. Искаше да извика Лейди, когато видя, че тя тича към него. Джентълмена бе взел баща си на рамене и го отнасяше, като сипеше псуви по неин адрес. Каква вина имаше тя! Ласитър поклати глава.

Тя плачеше. Бе напълно разстроена. Прегърна я и я притисна до себе си.

— Приписва на мен вината! — изплака тя.

— Мъртъв ли е?

— Не зная! — изхлипа жената. Въобще не можеше да се успокои. — Този тип е побъркан! Аз съм била виновна. Предаде те за двадесет хиляди долара. И сега все още не е намерил покой. Искат мината!

— Що за мина е?

— Мината за руда на Биг Крийк! — обясни му. — Трябва да е златна мина, голяма печалба дава. Брентууд успял да научи, че Виктор Елмо въобще няма документ за собственост. Събираха заедно пари и тайно я купиха. Но кой може да изгони Виктор Елмо! Би ги убил. Искат да го убият, за да са сигурни, че не ги заплашва.

— Там, зад колата! Това Райдър ли е?

— Да! — тя кимна и издуха носа си. — Той и трима от неговите наемници.

— Аз съм четвъртият! — каза някой зад тях.

С оръжие в ръка, но насочено надолу, Ласитър се обърна.

— Крейг! — извика изненадана Лейди.

Ласитър се опита да я избута зад себе си.

— Спри! Пусни я! — каза онзи тип остро. — Там, където е, си е точно на мястото.

Ласитър изгледа младия мъж, чийто поглед издаваше що за долен тип е.

— Пусни оръжието, дългуч!

Ласитър не се поколеба. И защо ли? Този младеж бе опасен. Дори дяволски опасен!

— Ти застреля Райдър и моите амигос! Ще си разчистим сметките! После ще направя това, което Райдър искаше да стори, а именно, да застрелям тези скапани кучи синове във файтона! — изведенъж погледът му се спря на Лейди, изпълнен със сексуални желания. — Накрая ще направя това, което винаги съм искал, Лейди! Горда Лейди! Да ти направя дете! Но не по бързия начин! Целия ден ще си убиваме времето само с това! — погледна Ласитър в очите и стреля.

Ласитър трябваше да е мъртъв. Но там, където бе стоял току-що, го нямаше и куршумът така изтрещя в колата, че двамата мъже на задните седалки уплашено сгущиха глави.

Този изстрел не бе точен, а втори куршум Робърт Крейг не успя да изпрати.

Буквално в последния миг Ласитър се бе хвърлил встрани и стрелял. Все още се намираше във въздуха, когато изтрещя неговият револвер 45-ти калибрър.

Куршумът улучи младия мъж в челото и го повали на място. Той се строполи и издъхна.

Ласитър падна в тревата, но веднага се изправи на крака.

Лейди бе отворила уста, за да извика, втренчила големите си очи в него.

Ласитър се приближи до четвъртия човек на Джон Райдър, вдигна уинчестъра си и започна да наблюдава младото лице. Кой го бе научил да бъде такъв дърдорко?

— Ласитър! — извика уплашено Лейди.

Той вече беоловил глухия шум, изви се, хвана Лейди и се хвърли с нея към файтона, отвори вратата и я вкара вътре.

Бяха четирима ездачи. Почвата в гората бе мека и затова не ги бяха чули. Бяха спрели и стояха между дърветата на около сто ярда от тях. Бяха хора на Елмо.

Ласитър стреля във въздуха.

— Нищо не се е променило! — извика той. — Затова се разпръснете!

Качи се, провря се покрай Лейди и седна между нея и Франко Плейтър.

— Вие се бихте и победихте моите врагове, мистър Ласитър! — каза Виктор Елмо. — Мисля, че това е частът, в който би трябвало да се споразумеем. Готов съм...

— Аз ще ви откарам в Сакраменто! — прекъсна го Ласитър. — Жив или мъртъв! Последното зависи от вас и съответно от вашите хора.

Погледна през прозореца. Ездачите се бяха отдръпнали. Подкара конете. Дърветата бяха достатъчно нарядко, така че не бе трудно да излязат от гората и да се върнат на пътя. Лейди се бе успокоила. Когато я притисна до себе си, тя отново се усмихваше.

12.

Джентълмена успя да спре кръвта. Баща му обаче умираше.

— Какво ни струваши! — възклика Брентууд. — Сега знаем, че Ласитър е човекът, който ще се противопостави на бандата на Елмо. Така и мината ще е наша!

— И парите! — каза Стареца с дрезгав глас и затвори очи. — Двадесет... не, деветнадесет хиляди долара и мината на Биг Крийк, сине! — старият мъж отвори очи и се усмихна. — Няма да хвърля топа! Още дълго няма да хвърля топа!

— Не говори! Моля те! — прошепна Джентълмена.

— Шпанко не е далеч! — подхвърли търговеца на фуражи. — Там има доктор. Такава рана може да се закърпи!

Стареца отново погледна.

— Стари хитрецо!

— Нали ти самият казваше, че няма да хвърлиш топа! — отвърна търговеца.

— И няма да го направя! — Стареца, изтощен, затвори клепачи.

— Ще те закараме в Шпанко, тате! — каза Джентълмена.

Стареца отново отвори очи.

— Какво ще правя в Шпанко?

— Там има лекар! — отговори търговеца. — Доктор Майл. Той разбира от лекове.

Стареца махна с ръка.

— Чувал съм за него. Прави хапчета. За всяка болест. Седемнадесет различни вида. В стъкленици! Хапчетата във всички стъкленици са едни и същи! Той е куче. И точно при него искате да ме заведете?

— Не се вълнувай, тате! Ще го гледаме в ръцете! — обеща Джентълмена и стана.

Търговеца и Брентууд хванаха и му помогнаха да пренесе баща си до колата и да го положи в талигата.

— Почакайте! — каза търговецът, когато Брентууд се канеше да потегли. — Той е мъртъв!

— Каквооо? — извика Брентууд и се обърна.

Уплашен. Джентълмена се наведе над Стареца.

— Tate! Татко! — удари го леко по бузата.

Търговецът избута встриани Джентълмена и се наведе, така че дясното му ухо доближи устата на стария човек. Ослуша се, след това се изправи и свали шапката си.

— Той недиша, Джентълмене!

— Какво? — Брентууд прескочи пейката, за да провери също. — По дяволите! — каза той, като се изправи и погледна Джентълмена. — Наистина е мъртъв.

Клекнал, Джентълмена сякаш бе замръзнал на мястото си.

— Моите съболезнования! — каза търговецът.

— Съжалявам. Джентълмене! — Брентууд му подаде ръка. — Беше такъв порядъчен човек.

Погледът на Джентълмена сякаш преминаваше през празното пространство.

— Той гоуби!

Търговецът на фуражи си спомни, че те нападнаха файтона, но не каза нищо.

— Да, той го направи, кучият му син! — каза Брентууд и отново седна на капрата. — Да го закараме във Фресно. Трябва да му устроим прилично погребение. Ще дам безплатно на разположение моята катафалка. Но имам само един вран кон. Ще взема назаем друг от семейство Хъгс.

Джентълмена свали цилиндъра си и сключи ръце като за молитва. Откакто се помнеше, бе заедно с този човек и той винаги изглеждаше така, както днес. Не го познаваше по-различен.

Винаги бе един възрастен чобек, който бе бдял над него, бе закрилял всяка негова стъпка.

Сега този човек бе мъртъв. Неговият закрилник! Ласитър гоуби! Бе издъхнал от неговия курсум.

Брентууд подкара и насочи конете към пътя.

Джентълмена скочи уплашено.

— Стой!

Собственикът на колата спря отново и се извърна към него.

— Не към Фресно! — решително каза Джентълмена. — Трябва да настигнем Ласитър! Той го уби! Ще трябва да си плати за това.

Търговецът и Брентууд го гледаха смяни.

— Но трупът на баща ти е в колата! — каза Брентууд след малко.

— Той трябва да се постави в ковчег и да се погребе. Това е християнско задължение, Джентълмене! До Фресно и без това е твърде далече, а ти искаш да си правиш разходки.

Джентълмена го стрелна с поглед.

— Това, че искам да затрия убиеца му, ти нарича разходка! Онзи кучи син трябва първо да види какво е сторил. А ще прочета конско и на сестра ми, тази курва!

— Наистина ли искаш да последваме Ласитър? — попита безпомощно Брентууд. — С мъртвеца, имам предвид!

— Никому няма да помогнеш с това, Джентълмене! — подхвърли търговецът. Чувстваше се доста неудобно.

Джентълмена тъжно погледна мъртвия си баща.

— Не, с това не помагам на никого. Зная! Но се чувствам задължен. В случай, че аз съм мъртъв, той би постъпил по същия начин. За един мъртвец трябва да се отмъсти, преди да се зарови в земята!

— Няма да можем да настигнем Ласитър преди Сакраменто — каза Брентууд. — А ако се натъкнем на хората на Елмо, Всичко ще е напразно. Със сигурност те няма да ни пуснат да продължим.

Търговецът смръкна шумно.

— Само да посмеят!

Джентълмена взе своя „Уинчестър“.

— Нямам кон. Затова не мога да сляза.

Собственикът на колата ядосано го измери с поглед от глава до пети и отново подкара конете.

— Ще убия това копеле! — каза Джентълмена почти тържествено. — Дължа му го. Татко би направил същото за мен. Зная! Ще светя маслото на Ласитър, дори това да е последното, което ще съм в състояние да направя на този свят!

Търговецът го гледаше трогнат.

Брентууд насочи конете към улицата и там щеше да им извади душата, за да наваксат. И Ласитър пътуваше с кола. Следователно разстоянието не трябва да е твърде голямо.

Накара конете да галопират, докато те сами запрепускаха в еднакъв ход. С присвiti очи през цялото време търсеше файтона.

Но вместо него изведенъж в полезрението му попадна бандата на Елмо, която се бе настанила на сянка в края на пътя под дърветата.

Той изпсува и хвана поводите на конете, насочи ги към края на пътя и поиска да спре.

Джентълмена и търговецът също бяха видели лагеруващите. На Джентълмена му хрумна идея. Той стана, залови се здраво за облегалката и каза:

— Продължи напред!

— Смятам, че е дяволски опасно — каза Брентууд и го погледна загрижено.

— Няма да ни пуснат да продължим! — подхвърли търговецът.

— Точно затова! — Джентълмена нахлути цилиндъра ниско над очите. — Ще поговоря с Фац! С него може да се говори!

— С Фац? — Брентууд отново го изгледа отдолу нагоре.

— Да, с Фац! — лицето на Джентълмена се изкриви в измъчена усмивка. — Те все още са доста безпомощни! Ласитър, това псе...

Бандитите отдавна бяха забелязали колата, но не ѝ обръщаха внимание. Едва сега разпознаха хората в нея и някои от тях застанаха в края на пътя.

— Спри! — каза Джентълмена, когато разстоянието помежду им стана сто ярда.

Брентууд спря, а Джентълмена скочи от колата. Разкопча колана на колта, вдигна го високо и извика:

— Искам да говоря с Фац! — хвърли колана на капрата и тръгна.

Бандитът великан се отдели от групата и закрачи насреща му с револвер в кобура.

Усмихваше се лукаво.

— Дяволски смела постъпка, Джентълмене! — каза той, когато застанаха един срещу друг. — Или не мислиш така?

— Ласитър застреля баща ми — посочи с ръка през рамо. — Лежи в колата. Ако ни пуснеш да минем, ще застрелям Ласитър! Тогава няма да може да използва Елмо като заложник. Това не ме интересува.

Фац вдигна глава и погледна над него към колата. Не можеше да види мъртвеца, затова заобиколи Джентълмена и направи няколко

крачки.

Джентълмена го последва и когато едрият мъж спря, той каза:

— Искам да убия само Ласитър!

Бандитът го погледна отвисоко с коварна усмивка.

— Мислех, че сте приятели. Много добри приятели, имам предвид. Та Лейди е при него! Защо ту така, ту иначе?

— Той уби баща ми!

Едрият наемник сведе клепачи.

— Но пари за това няма да получиш!

— Аз и не искам!

Фац се обърна.

— Ела! Ще го обсъдим набързо с другите.

Правеше толкова големи крачки, че Джентълмена почти трябваше да тича. Гледаше в гамашите си, които бяха съвсем мръсни. Нямаше нищо чудно в това.

Джентълмена познаваше няколко човека от бандата на Елмо. Когато застана до Фац, той се замисли за мината на Биг Крийк. Нищо нямаше да излезе от плана им, ако успееше да убие Ласитър. Но това мина само бегло през ума му. На първо място искаше да унищожи убиеца на баща си, а после ще види какво ще прави по-нататък. Важното бе хората на Виктор Елмо да го пуснат да продължи. Би могъл да нападне Ласитър и когато Вече е предал Елмо и Плейтър.

— Той иска да убие Ласитър, защото копелето е застреляло баща му — обясни Фац на мъжете.

— Не се нуждая от подкрепа! — прекъсна го Джентълмена. — Искам само да ни пуснете да минем.

— Би могъл да спре Ласитър — каза Фац, — защото кучият му син не може да го държи В шах, като заплашва, че ще застреля мистър Елмо.

— Тогава всички да се мятаме на седлата и да тръгваме колкото се може по-бързо, по дяволите! — обади се Филип и се усмихна широко, така че златните му зъби блеснаха на слънцето.

— Да! — отвърна Фац. — Да оседлаем конете и първо да доведем Цицерон и хората му! — обърна се към Джентълмена: — А вие побързайте с таратайката!

Джентълмена веднага се затича обратно към колата.

— Напред! — извика той и махна с ръка. Брентууд подкара конете и тръгна насреща му. Той чакаше и се метна в движение в талигата. — Карай колкото може да издържи. Исках само да ни пуснат. Но и те ще яздят с нас!

Брентууд помисли за мината и изруга.

— Няма да се отървем толкова лесно от тях — угрожено спомена търговецът на фуражи.

Джентълмена взе от пейката колана си с револвера и го закопча около кръста си.

— Дявол знае дали няма да стане така, че и Елмо да го улучи куршум.

— Трябваше да изчакаме! — каза собственикът на колата, гледайки към бандитите, които оседлаваха конете и наблюдаваха минаващия покрай тях впрям.

— Можеше да надупчиш Ласитър и след Сакраменто.

— А баща ми? Колко дълго трябва да чака той своето погребение? — раздразнено попита Джентълмена.

Брентууд потъна в мълчание и подкара бързо конете. След тях яздаха наемниците на Елмо. Неволно той няколко пъти изплюща с камшика. Това обаче не помогна. Ездачите ги настигаха без усилие.

Малко преди залез слънце се натъкнаха на отряд стрелци, които осигуряваше контакта с файтона. Това бе групата на Цицерон, онези мъже, които под негово ръководство събираха данъци за Виктор Елмо.

Пътят правеше завой, файтонът не се виждаше.

Цицерон посочи с ръка напред.

— Той има една миля преднина. Там, зад гората. Ей сега ще го видим — каза и погледна учудено към фермерската кола, следваща хората на Фац.

Фац му обясни:

— Не вярвам на нито една дума на Джентълмена! — каза Кожените гащи.

— Нима мислиш, че аз му вярвам? — фац се изсмя.

— Но е така, както го назва. Ласитър не може да използва срещу него шефа като заложник. Той само ще ни заведе при него.

Цицерон се усмихна ледено.

— Искаш само да го използваш?

— А ти какво си мислеше?

— Внимавай само той да не те използва! Тоя кучи син е способен на всичко!

Фац се усмихна хитро и мъкна.

Минути по — късно на север се показа файтоњт. Конете препускаха в галоп.

— Струва ми се, че Ласитър иска да измине разстоянието на един дъх — каза Цицерон.

Фац разтърси глава.

— Не и в това темпо. Опитва се да спечели преднина, за да може незабелязано да се скрие някъде в храстите за през нощта.

— Значи трябва да продължим упорито да ги преследваме!

Цицерон наблюдаваше отстрани исполина, който като омагьосан гледаше към колата в далечината.

От очите на Фац хвърчаха искри.

— През нощта не можем да хванем това копеле. Колко време ще е още светло?

— Два часа! Какво си намислил? — попита с любопитство Цицерон.

— Ще го обсъдим веднага с Джентълмена!

— Какво?! — Цицерон се втренчи в него. — Тогава бъди предпазлив!

— Джентълмена отдавна сгреши, Цицероне! Той сам се набута в нашите ръце! — грамадният бандит насочи юмрук към Кожените гащи. — Няма да го пуснем така скоро. Може би мистър Елмо ще каже никога повече да не го пускаме! И ако каже: удушете го, ще го удушим.

— Ще видим!

Отново подкараха конете, Фац махна с ръка и цялата банда го последва. По средата ѝ се намираше фермерската кола, в която седяха тримата мъже с мъртвия старец.

— Отмъщението винаги е мотив, водещ до невнимание — каза Фац и се засмя. — Виждаш, нали?

Кожените гащи гледаше към колата, но не каза нищо повече.

13.

Когато започна да се смрачава, встриани от пътя, в една не повисока от тридесет стъпки скала, Ласитър откри дълбока ниша, в която можеше да се влезе заедно с целия впряг. Така поне през нощта тилът му щеше да е защитен.

Бе твърдо решен да продължи без прекъсване пътуването си до Сакраменто, но състоянието на конете не му позволи. Животните бяха изтощени. Имаха нужда от поне четиричасова почивка. Затова реши да спре за през нощта. Докато Елмо бе в ръцете му, щеше да се чувства защитен от хората му. Главатарят на бандата също бе в негова власт. Отдавна бе решил да пусне Франко Плейтър едва пред Корт Хаус в Сакраменто. Нито минута по-рано!

Слезе с Лейди и остави двамата мъже в колата. Най-напред се погрижи за конете. Когато им закачваше торбите с храна. Лейди го хвана за ръкава.

— Брил! Брат ми! Джентълмена! — промълви уплашено тя.

Ласитър се обърна и неволно поsegна към своя „Паркър“, който висеше окачен на колана.

Джентълмена препускаше към тях на кон и идваше откъм пътя. Ласитър направи няколко крачки и го посрещна. Лейди остана при конете.

— Достатъчно! Не се приближавай повече! — извика му Ласитър, когато спря. — Какво искаш?

Джентълмена продължаваше мълчаливо напред с коня си. Ласитър се огледа зорко наоколо, но не откри нищо подозрително нито от тази, нито от онази страна на пътя.

Джентълмена спря едва тогава, когато Ласитър вдигна пушката.

— Спри или ще те накарам да танцуваш!

Джентълмена слезе от коня.

— Какво искаш, по дяволите? — раздразнено попита едрият мъж.

— Всъщност исках да говоря с Лейди. Баща ми отново е добре. Праща ѝ поздрави и ме накара да ѝ се извиня за това, че я наругах.

Ласитър бързо се обърна към Лейди:

— Разбра ли го? Прощаваш ли му?

Тя кимна два пъти с глава.

— Е? Има ли още нещо? — попита Ласитър.

— Не. Това е всичко — Джентълмена се ухили признателно. —

Скоро ще стигнеш целта си.

— Скоро? Едва утре!

— Стискам ти палци — каза Джентълмена.

Кафявият му кон бе с лице към Ласитър. Комарджията хвана животното за юздите и го поведе, обръщайки го покрай Ласитър. Напразно едрият мъж очакваше мошеникът да се метне на седлото от другата страна. Вместо това Джентълмена, прикрит от коня, измъкна револвера си и се наведе, за да може изпод тялото на животното да пусне куршума, предназначен да отмъсти за смъртта на баща му.

Ласитър обаче притежаваше шесто чувство за неприятностите. Веднъж вече Джентълмена се бе показал като фалшив приятел и това бе достатъчно. С левия си крак ритна четири ногото в корема така, че то трепна уплашено и миг по-късно препусна с бесен скок, за да избяга от мъчителя си.

И изведенъж Джентълмена се озова пред противника си широко разкraчен, приведен и с револвер в ръка.

Но и с пушка точно пред носа си!

Разстоянието бе по-малко от дълбината на един кон. Дори да бе стрелял по-рано, сачмите щяха да пометат веднага не само него, но и намиращия се във въздуха куршум кой знае накъде.

Джентълмена реагира бързо. Без да губи присъствие на духа, пусна колта на земята и вдигна ръце.

— Проклет кучи сине! — Ласитър се изсмя сурво. — Въпреки това трябваше да те очистя.

Да го бе направил!

Пронизителният вик на ужас, който нададе Лейди, дойде твърде късно.

Ласитър светкавично се обърна и видя фигури, спускащи се с ласа по скалата. Двама стъпиха точно върху покрива на файтона.

Двадесет ловки като котки мъже се спускаха по скалната стена в нишата и около нея.

Лейди, крещейки, се опитваше да избяга. Но не бе достатъчно бърза. Четирима стъпиха на земята точно там, където тя стоеше допреди малко, препуснаха след нея и бързо я настигнаха.

Всичко това му бе сервирано от Джентълмена! Този лукав подлец!

Ласитър го погледна и понечи да натисне спусъка, но тогава, в отчаянието си, и предуслешайки намерението му, комардията го нападна. Ласитър обърна пушката, онзи все пак бе невъоръжен, и стовари приклада ѝ от желязно дърво върху главата му. Не успя да го улучи както трябва и миг по-късно вече бе на земята заедно с него.

Джентълмена не бе много силен, но ловък като котка и гъвкав като змиорка. Ласитър не можа да го удържи. Онзи се измъкна от хватката му, успя да се добере до револвера си и при следващото обръщане се прицели в противника си, който се бе подпрял на десния си лакът с готов за стрелба „Паркър“.

Ласитър натисна двата спусъка. Джентълмена също стреля. И двамата в един и същ момент.

Пушката изтрещя. Револверът на Джентълмена. 45-ти калибръ, не се чу. От дулото блесна пламък, който съвсем ясно се видя на фона на настъпващата нощ. Сачмите пометоха всичко — мъжа, револвера, пламъка, куршума. Тялото на Джентълмена подскочи силно и се пълосна на земята.

С този изстрел обаче Ласитър остана без патрони. Когато се обърна с празния и все още димящ „Паркър“ в ръка, хората на Елмо бяха вече пред него. Четирима стояха встани, здраво хванали Лейди, която гледаше отчаяно към него с очи, в които се четеше ужас от смъртта.

Ласитър пусна ненужната му вече пушка. Откопча и колана с револвера. И той бе станал ненужен, като се имаше предвид фактът, че единият от четиримата бандити държеше бърснач и заплашваше да нареже с него хубавото лице на Лейди.

Фац се приближи.

— Ключовете, амиго!

Нямаше смисъл да се противопоставя. Онези бяха решени да си го изкарат на Лейди. Бръкна в джоба си и подаде ключовете за

белезниците на великана. Фац ги предаде нататък и каза:

— Никой никога досега не е побеждавал мистър Елмо! Някои дълго време изглеждаха като тебе победители. Но само изглеждаха! В края победител бе винаги мистър Елмо, а противниците му се въргалиха, надупчени В праха.

Веднага, с половината от хората си, онзи тип хукна с ключовете към файтона. Правеха такива скокове, които биха били чест дори за една антилопа. Ласитър горчиво изпсува наум. Бе загубил битката. И то малко преди да достигне целта! Бе отдалечен от Сакраменто само на един хвърлей място. Не трябваше да става така!

Виктор Елмо в никакъв случай не бе велиcodушен победител. Но не бе и никакъв див и замаян триумфатор.

Стоеше с Плейтър до файтона, заобиколен от наемниците си, когато доведоха при него окования Ласитър.

Двамата масажираха китките си, ожулени от стоманените скоби. Франко Плейтър мълчеше. Виктор Елмо измери Ласитър с поглед от горе до долу.

— Направих ви предложения, Ласитър — каза той спокойно и по такъв начин, сякаш ставаше дума за продажба на два коня, които никой не иска. — Но вие не приехте. Сега и двамата знаем, че не постъпихте много разумно — усмихна се вяло.

— Така изглежда — призна му Ласитър.

Така беше. После Елмо се обърна към хората си.

— Оставете го да живее и тази нощ! Нека му дадем възможност да се разкае. Убийте го при изгрев слънце! След което незабавно ще тръгнем обратно за Фресно, а това тук ще бъде окончателно забравено.

Горяха два лагерни огъня. Елмо се оттегли със съпровождащите го към единния.

— Ето така! — каза Фац. — От всички възможни пътища ти си избра този без изход — изсмя се жлъчно. — Отведете го, момчета, за да може да се уедини в размисъл!

Един от мъжете, които се бяха отдалечили с Елмо и Плейтър, се върна.

— Чакайте! — извика той и вдигна потракваща двойка белезници. — Шефът иска той също да се помъчи с тях. Нека, докато е жив, узнае какво значи това.

Хората, които държаха Ласитър, зачакаха. Едва когато онзи тип се приближи и предаде на фац белезниците, той запобяда да му снемат оковите.

Къде бе Лейди?

Под скалната стена бе тъмно. Огньовете осветяваха сцената. Но Лейди не се виждаше никъде. За момент той остана свободен и около него се намираха само четирима от хората на Елмо. Не се виждаше дали някой от стоящите зад него имаше револвер в ръката. Подходящ ли бе този момент или не? Не в това бе въпросът. Това бе шанс и Ласитър хладнокръвно реши да го използва. Сви юмруци, издаде ги напред и стовари два силни предни удара върху великана. Едрият бандит се просна на земята и не помръдна повече.

Това въщност Ласитър не можа да види, защото другите с псуви и викове се спуснаха към него, повалиха го и се опитаха да му сложат белезниците, но Ласитър се съпротивляваше. Той се въртеше и удряше, като успя да извади извън строя един мъж с удар по носа и да повали още един.

Хората около огньовете наскочаха с викове и крясъци. Там, където Ласитър се биеше с другите, бе тъмно и всички бяха заслепени от светлината на огъня.

Онези обаче, с които Ласитър се бореше, продължаваха да викат все по-силно, така че другарите им бързо можаха да се ориентират.

Един пронизителен писък на Лейди сложи край на всичко.

Ласитър веднага прекрати битката. Това щеше да бъде шанс, ако и Лейди бе успяла да се измъкне от тези зверове и да се скрие някъде в тъмното. Той желаше живота и свободата си, но не за нейна сметка.

Викът обаче не спря другите. От всички страни те се нахвърлиха отгоре му и макар че повече не се съпротивляваше, продължиха да го налагат. После му сложиха белезниците и го оставиха да лежи.

14.

Ласитър бе спал. Колко време? Не знаеше. Трябаше вече да е малко преди съмване. Опита да се раздвижи. Тези кучи синове! Не само бяха закопчали ръцете му със стоманените белезници отзад на гърба. А по някое време, без той да усети, някой бе дошъл и завързal краката му с въже. Лежеше под едно дърво, за чийто ствол го бяха оковали, за да не избяга. Вдигна глава. Двата огъня догаряха. Никъде не видя пост или стража.

— Тихо! — пророни Лейди толкова близо до него, че той можа да вдъхне аромата на косите ѝ.

Тя го бе събудила! Едва в този момент разбра това.

— Ключът е у мен! — прошепна тя.

Търколи се настрани. По причини, които самият той не знаеше, въобще не бе изненадан. Тя свали всички въжета, докато той напрегнато се опитваше да прониже с поглед тъмнината и непрекъснато се слушаше. Но не виждаше и не чуваше нищо. Никъде не можа да открие постови, който да се движи нагоре-надолу или пък да е седнал. Не се виждаше дори пламъче на цигара в нощта. Само светлият пушек на догарящия огън се извиваше нагоре на фона на тъмната скала.

След като го освободи, той се обърна към нея. Тя го прегърна и целуна.

— Хайде да бягаме! Бързо! — прошепна тя. — Тук са коланът ти с револвера и твоят „Паркър“.

Изненадан, той потърси погледа ѝ в тъмнината.

— Познавам Лагър отпреди — промълви тя. — И той знае, че ми дължи още нещо. Трябва да бягаме на изток! Към пътя!

Лагър! Кой бе този тип? Какво значение имаше? Той бе свободен и Лейди бе до него. Бързо сложи колана си с револвера. Взе пушката в лявата ръка и хвана Лейди. Приведени, те се промъкнаха до скалистата стена. Ласитър потърси и намери файтона. Приближи се до него с най-голяма предпазливост. Надеждата, че Елмо ще използва за спане

едната от тапицираните пейки, остана празна. Никъде нямаше постови, файтонът стоеше в нишата, празен и изоставей, с вдигнат ок.

Ласитър се прикри между стената и колата.

— С това ли искаш да бягаш? — попита Лейди, не разбирайки нищо. — Те пуснаха моите коне ей там.

Той я притисна до себе си и я целуна.

— Не говори толкова много — прошепна ѝ развеселен. Прекрасно бе да усеща отново стройното ѝ тяло и стегнатите гърди. Бе така топла!

Тя почувства нарастващата му възбуда, прегърна го и отговори на целувките му с пламенна страсть. Когато усети желанието му, вдигна полата си с две ръце нагоре и му се отдаде. Изпъшка щастлива, но и малко смяяна. Когато понечи да се обърне и да погледне към огньовете, той здраво притисна главата ѝ: той щеше да бъде на пост!

С поглед над главата ѝ, той се взираше към лагера на Елмо и хората му, от които никой не се помръдва. Облада я права, притисната в стената на колата, а тя движеше хълбоците си на ритмични тласъци срещу него, разкопча сакото и ризата му и направо заби зъби в широките му окосмени гърди, когато в тялото ѝ запулсираха спазмите на страстта във все по — чести интервали и я понесоха в такива шеметни висини, че за малко да загуби способността на сетивата си да възприемат.

— По дяволите! — прошепна тя след известно време. Все още изтощена и обез силена, но щастлива. — Какво правиш с мен, Великане! Вместо да спасяваме живота си, стоим тук и...

Ласитър я притисна до себе си. Това сливане на телата и това щастие на границата със смъртта! Беше ѝ благодарен.

На изток небето започна да изсветлява.

Ласитър отвори вратата на файтона, без да предизвика и най-малък шум.

— Влез вътре и легни на пода! Не вдигай глава и не мърдай!

Видя големите ѝ, озадачени очи. После затвори вратата. Нямаше време.

Приближи се до сандъка на файтона, в който бяха нещата му. Измъкна от джоба на седлото си кутия патрони за своя „Паркър“. След това закрачи покрай скалата към лагера.

Не бе необходимо дълго да търси Виктор Елмо. Неговите хора спяха един до друг на разстояние, по-малко от половин крачка. Той спеше встрани, сам, върху леглото от куп палта и завивки, които наемниците му бяха преотстъпили. Къде беше Фац? Ласитър продължаваше да се взира. Не беше ли опасен и този Лагър? Потърси и онзи дявол — Плейтър. В първата дрезгавина на новия ден обаче всички мъже изглеждаха еднакви.

Зад лагера течеше малка рекичка. Там бяха конете. Ласитър имаше намерение да напои животните, но не можа да го направи.

Конете се движеха! И тогава видя двамата мъже, които бяха на стража там. Те бяха по-близо до Виктор Елмо, отколкото той.

Не можеше да чака повече. Тук-там спящите се размърдаваха, някои — само за да се обърнат на другата страна и да продължат съня си, други пък въобще не се събудиха. Това бе най-лекият сън, малко преди да се събудиш. Точно пред скалистата стена Ласитър замря и зашари с поглед. Колебливо залюля двуцевката в ръката си и най-накрая тръгна.

След три крачки се наведе и се затича.

Мъжете при конете щяха да го видят, ако гледаха в тази посока! А дали гледаха? Той рискуваше.

Не го видяха и той незабелязано стигна до Виктор Елмо, който единствен надуши опасността, отвори очи, завъртя глава и видя пред себе си лицето на Ласитър, проснат до него на земята. Въпреки осъдната здравина, веднага разпозна своя смъртен враг и понечи да се изправи. Поиска да извика, но успя само да отвори уста. Ласитър бе вече вдигнал своя „Паркър“ и опрял дулата под брадичката му.

— Ако натисна спусъка... Знаете какво ще стане. Затова ще си спестя думите. Станете и тръгнете с мен!

Елмо преглътна.

— Как... — не можа да произнесе друга дума.

— Ще ви разкажа по-късно — каза Ласитър, протегна светкавично ръка и махна одеялото от Елмо. Имаше колан с револвер и ръката му Вече бе върху ръкохватката. — Струва ми се, че не ви се живее повече!

Ласитър взе оръжието му, напъха го в колана си, изправи се и повлече Елмо със себе си.

Момчетата при конете си говореха и гледаха навсякъде другаде, но не и към тях. Ласитър хвана Елмо над лакътя и хукнаха към скалата. Спряха там и докато бандитът си поемаше дъх, едрият мъж зорко се огледа.

Никой от шайката не бе забелязал нищо, дори и стражата при конете. Нищо чудно! Те смятаха, че Ласитър е вързан за дървото, и то с белезници на ръцете. Пък и от кого ли още трябваше да се пазят в тази местност? Джентълмена бе мъртъв. Стареца също. Търговецът на фуражи и Брентууд не бяха хора, които биха се осмелили да предприемат нещо сами срещу Елмо и бандата му. Това Ласитър Въобще не можеше да си го представи.

— Ласитър, още веднъж ще ви направя предложение! — каза Елмо тихо и с пресипнал глас. — Предполагам, че вече сте си взели бележка. Вероятно ще си тръгнете от това място като победител. Но вече разбрахте колко бързо могат да се обърнат нещата.

— Пестете си въздуха! — Ласитър продължи и отново го повлече със себе си. — Елате!

Развиделяващо се. Предметите израстваха от тъмнината на отиващата си нощ.

Лейди ги чу да идват. Отвори вратата. Не можа да повярва на очите си, когато разпозна Виктор. Елмо погледна към лагера.

Елмо леко се препъна, когато Ласитър го бутна на задната седалка и забеляза Лейди до другата врата. Сега вече предполагаше как се е освободил Ласитър.

Едрият мъж закопча бандита за мястото му, после отиде отпред и съмъкна ока на файтона. Натисна последователно двата спусъка и сачмите полетяха във въздуха.

Гърмежите мигновено изправиха бандата на крака. Всички се надигнаха, скучиха се и погледнаха към файтона. Ласитър им помаха с двуцевката, която бе заредил отново.

— Един да доведе впрегнатите коне! — извика с гръмлив глас, за да бъде разбран от наемниците. — Но бързо! Няма да чакам дълго.

Върна се и седна отзад между Елмо и Лейди, която го хвана под ръка и напрегнато се взря към лагера, за да види какво ще стане там.

Най-напред не се случи нищо. Мъжете се съвещаваха. Ласитър разпозна Плейтър, великана Фац и Филип, бандита с продълговатото лице и позлатени зъби. Това трая само минути. После няколко души

закрачиха към животните. Един хвана впрегатните коне и тръгна към тях. Това бе Филип.

Ласитър опря пушката в хълбока на Елмо и викна на Филип:

— Впрегни конете и отново се оттегли. Не искам да виждам никой от вас на пътя! — натисна Лейди надолу, за да не я забележи Филип.

Той се подчини, без да пророни нито дума. Впрегна конете, провери ремъците и се отдалечи. Оттегли се обратно така безмълвно, както бе дошъл и свършил работата си.

Ласитър също не виждаше причина да говори. След като Филип се отдалечи достатъчно, той слезе, прекара поводите на задните седалки, отново зае мястото си и подкара конете. Направи завой и мислено си взе сбогом с цялата банда, останала с празни ръце.

Те стояха почти в редица, като войници, и гледаха към тях. Гледаха след файтона, докато той се скри от погледа им.

Още петнадесет мили до Сакраменто! Ласитър подкара конете в галоп. Двамата с Лейди отново и отново се оглеждаха. И Елмо гледаше назад. Крадешком, разбира се. Но Ласитър го забеляза. С всяка измината миля Елмо наблизаваше към своя край. Стопяваше се и надеждата, че хората му ще успеят още веднъж да надхитрят Ласитър и да го очистят.

Съжаляваше, че не разстреля Ласитър Веднага щом го видя пред себе си победен и окован. Това беше грешка! В главата му се въртяха и гонеха най — различни мисли. Погледна повторно назад и като не видя нито един от хората си, реши, че им е нужно време. Ласитър, в края на краишата, имаше всички предимства, защото той бе в ръцете му. Франко Плейтър бе човек, който не го бе разочаровал никога досега и за когото знаеше, че има талант не само да крои смели планове, а и да ги осъществява.

Пътят водеше към Сакраменто Ривър и следваше брега й през една необозримо голяма гориста местност. Дърветата на места бяха нагъсто, на места — нарядко.

Ласитър отдавна гледаше не само назад. Нито една кола не би имала шанс да избяга от ездачи. И най-добрите коне не биха се справили. Колелата ги принуждаваха да се придържат към пътя, който следваше всички завои на реката.

Нито за миг не бе изпускал от погледа си бандита с продълговато лице, докато онзи впрягаше конете. Въпреки това на един стръмен участък главните ремъци се скъсаха и окът падна. Конете запазиха темпото си, но колата се засили и теглилката се бълсна в задните им крака, удари ги в ставите и ги накара да се впуснат в галоп. Те се отдръпнаха встрани и колата препусна между тях надолу по пътя. Поводите се опънаха и повлякоха и животните. Лейди извика ужасена и се вкопчи в Ласитър, който ругаеше бандита с продълговатото лице, защото този подлец сигурно бе успял да отреже стремената, без Ласитър да го забележи. Затова ругаеше и себе си. Но каква полза от това!

Виктор Елмо предузеща катаклизмата и се оглеждаше уплашено и отчаяно. Вероятно очакваше неговите хора да се появят и спрат колата. По какъвто и да е начин! Главното бе да направят така, че файтонът да не се сгромоляса и той да си счупи главата. Колата се засилваше все повече и повече. Изведнъж окът започна да подскача като луд и да се люлее, като извади файтона от пътя.

Ласитър окачи пушката си за колана и извади от джоба ключа за белезниците. Искаше да скочи с Лейди от впряга, но нямаше намерение да остави Виктор Елмо на съдбата му. Той не трябваше да намери смъртта си в отломките на файтона.

Ласитър отключи белезниците.

— Скачай! — извика той, обърна се на другата страна, отвори с крак вратата и скочи с Лейди.

Файтонът тъкмо бе излязъл на пътя и препускаше през вала надолу към Сакраменто.

Ласитър държеше Лейди здраво в ръцете си. Бе скочил по гръб в едни храсталаци, които доста бяха омекотили удара. Но центробежната сила ги завъртя, те преминаха през пояса храсти и продължиха да се търкалят по прашния коловоз на пътя, докато не се бълснаха в едно дърво от другата страна. Ударът изкара всичкия въздух от дробовете на Ласитър. Лейди извика сподавено, макар че не й се бе случило нищо.

Колата вече не се виждаше. Затуй пък се чуваше ужасен тръсък и пукот. Двата коня се бяха отделили. Продължиха да препускат покрай пътя и след около сто ярда изчезнаха надолу към реката.

Беше ли скочил Виктор Елмо от файтона и къде се намираше сега?

Ласитър стана, изправи и Лейди на крака и изпсува. Петима ездачи излязоха от гората и веднага откриха огън по тях.

Двамата се затичаха се с нея през пътя. Стрелбата спря едва тогава, когато стигнаха гъсталациите и намериха прикритие в тях. Тъкмо се промъкваха към брега, когато в ушите им прозвуча тропот от копита. Втора група от хората на Елмо се приближаваше от юг. Ласитър ясно чу, че тя не бе само от петима ездачи. Разбираше отлично, че той и Лейди са загубени, ако не успее отново да вземе в свои ръце Виктор Елмо.

Файтонът бе изпотрошен. Части от него плуваха надолу по реката. Навсякъде бяха пръснати отломки. Елмо не бе успял да излезе! Белезниците ли не бяха отворени?

Ласитър се изкачи по камъните и останките от файтона и стигна до него. Елмо се бе освободил. Но не се бе осмелил да скочи.

Ласитър измъкна мъртвеца от развалините и се огледа за място, където би могъл да се защитава и да скрие Виктор Елмо от хората му.

Лейди разбра намерението му и му посочи сипея скали надолу по реката, преди наклонения бряг.

Ласитър веднага закрачи с товара си, а Лейди го последва. Двамата се оглеждаха. Но едва когато мокри от пот и останали без дъх стигнаха разхвърляните камъни, до разбития файтон се появиха фигури, които веднага ги видяха. Започнаха да сочат с ръце към тях, като извикаха и другите.

Докато Лейди клекна зад един камък и погледна назад към файтона, Ласитър пусна мъртвеца от раменете си на земята между камъните. Елмо си бе счупил врата. Това въобще не бе краят, който Ласитър му бе желал. Той трябваше да закара Елмо при съдията! Такава бе задачата на Бригада Седем. Това би било също и гаранция за сигурността му, неговата и тази на Лейди, ако бяха стигнали града с живия престъпник.

Сега обаче бяха в капана. Щеше да стане още по-зле, щом наемниците на Елмо разберяха, че шефът им е мъртъв. Тогава вече нямаше да се съобразяват с нищо и Ласитър бе убеден, че ще го направят. Със смъртта на Елмо всички те загубваха добре платената си работа. Щяха да искат да си отмъстят за това.

Мина около четвърт час, докато най-накрая се показва един от тях.
Бе Цицерон, Кожените гащи.

— Ласитър, знаем че сте между скалите! — извика той, прикривайки се зад едно дърво на брега. — Франко Плейтър ти предлага следната сделка: ти ще пуснеш мистър Елмо напред, а ние ще подкараме два оседлани коня към скалите и гарантираме, че ще можете да избягате.

— Плейтър да дойде насам! — извика Ласитър. — Ще говоря само с него! Но да побърза, иначе за всичко ще стане твърде късно.

Кожените гащи изчезна. След няколко минути на брега на реката се появи посивелият секретар.

— Тук съм, Ласитър! — извика той. — Но не си мислете, че ще дойда още веднъж при вас. Искам да говоря с мистър Елмо. Нека се покаже!

Този хитър кучи син надушваше каква е работата.

— Невъзможно е, мистър Плейтър! — отговори Ласитър. — Мистър Елмо е ранен. Има счупени няколко ребра и вероятно дясната ръка. Има силни болки и отново е в безсъзнание. Нуждая се от три коня! Единият да е с носилка. Действайте! Работата е сериозна. Трябва колкото се може по-скоро да бъде откаран при лекар!

— Искам да го видя!

— Вървете по дяволите! — отвърна Ласитър.

— Нека произнесе поне името ми! — поискава посивелият хитрец.

— Не може! Клати глава — извика Ласитър. — Бузите му са победели, така силно стиска зъби от болка. Не може да диша от болка. Той кимна! Кима в знак на съгласие с това, което казвам! Смята, че идеята Филип да среже стремената Въобще не е била добра. Клати глава. Не, въобще не бе добра идея, иска да каже. И кима! Отново кима. Трябва да побързате! Да, и за това той кима отново.

Ласитър се усмихна вяло. Бе успял да разколебае стария мошеник. Франко Плейтър се обърна и изчезна зад високите храсти, чиито клони висяха над водата.

— Той не ти вярва! — каза Лейди. — Ще ни нападнат веднага!

— Можеш ли да плуваш?

Погледна го с големите си очи.

— Да! Но...

— Можеш ли да се гмуркаш?

— Да! Но...

— Внимавай! — прекъсна я той. — Когато стане напечено, скачаш във водата! От онзи камък там! — показа ѝ го с протегната дяснa ръка. — Там е дълбоко. Виждам дъното. Веднага ще избягаш. Остави се водата да те отнесе до другия бряг. Толкова далече, че да не могат да те видят. Скоро и аз ще дойда.

— Но, Ласитър!

— Все още не е дошъл моментът! Едва когато аз ти кажа. Но сега поизчакай. Сигурно така ще се измъкнем. Той е техният шеф. Не могат да предприемат нищо рисковано.

Изведнъж Франко Плейтър се появи над тях. Но Ласитър бе помислил и за това. Плейтър не можеше да види мъртвия дори и от пътя.

— Пригответхме конете, Ласитър! — извика той надолу. — Предполагам, че мистър Елмо не може да върви. Ще си счупите врата, ако се опитате да го носите сам нагоре. Двама от нашите ще ви помогнат. Мъжете няма да са въоръжени.

Ласитър изпсува. Този проклетник! Кучи син! Минал е през огън и вода и не можеш лесно да го преметнеш!

— Нямам нужда от помощ! — извика той с ръце пред устата като фуния. — Чухте ли? Изчезвайте! Оставете конете на пътя и се махнете! Всички!

— Както искате, Ласитър! — бе отговорът на посивелия мъж. — Ние изчезваме. Конете ще чакат на пътя точно над вас.

Ласитър и Лейди се спогледаха.

— Скачай във водата!

— Не!

— Мошеникът разбра. Той е достатъчно стар и опитен, за да познае, че нося на гърба си мъртвец!

— Ще остана с теб! — упорстваше тя.

— Не тук долу, в тази дупка! Ще дойдеш на пътя, когато те извикам!

Лейди кимна.

Ласитър се наведе, взе мъртвеца, натовари го на гърба си и се заизкачва по пътя. Трябваше да преодолее тридесет стъпки височина. Когато стигна горе, бе целият облян в пот. Но не в това бе проблемът. Там нямаше никакъв кон! Проклетниците бяха разбрали хитрината му.

Знаеха, че Елмо е мъртъв и че покушението над файтона бе отнело живота не на Ласитър, както се бяха надявали, а на Елмо.

Отляво и отдясно, както и от другата страна на пътя, загърмяха револвери и пушки.

Той вече бе вдигнал двуцевката и бързо натисна един след друг двета спусъка. Едновременно с това пусна мъртвеца от гърба си.

Виктор Елмо пое всички куршуми, които неговите хора бяха предназначили за Ласитър.

Претърколи се и падна назад. Чу как долу водата се разби в скалите. Лейди бе скочила в Сакраменто Ривър!

Наведнъж осем наемници хукнаха през пътя. Викайки и псувайки. Водеше ги Франко Плейтър, дяволът с посивелите коси.

Ласитър стреля със заредения наново „Паркър“. Натисна двета спусъка!

Заплатиха скъпо за дяволиите си. В дъжда от сачми остана на място не само възрастният мъж. Още петима други се свлякоха на земята.

Ласитър зареди пак двуцевката и рискува да хвърли един поглед към реката. От Лейди нямаше и следа.

Фац се бе втурнал през пътя, а Филип го следваше по петите. Ревеше като ранен бизон. Този рев изправи на крака Кожените гащи и Харис. Дребният дебел дявол се опитваше да настигне останалите. Викаше и стреляше във въздуха, за да внуши ужас у Ласитър и да вдъхне смелост у другите.

Ласитър вдигна пушката и натисна отново двета спусъка. Великанът бе пометен назад, а до него се прекатури и Филип. Сачмите направо вдигнаха във въздуха малкия тълст дявол...

Нямаше повече патрони за пушката. Той замахна с нея, сякаш бе боздуган, и я запрати срещу един от мъжете, който бе хукнал разгневен да го преследва. Улучи го право в лицето. Дръжката от желязно дърво го просна по гръб.

Ласитър вече се бе засилил. Изпъна крака и с ръце, протегнати напред, скочи във водата от камъка, като изписа голяма дъга.

Зад него трещяха пушки и револвери. Но когато се потопи, гърмежите останаха някъде далеч. Плува под вода дълго, докато остана без въздух. Когато изплува, зърна Лейди, застанала на брега.

Хората на Елмо не се виждаха. Мястото, където се бе бил с тях, се намираше далеч зад последния забой.

Той заплува към брега, но Лейди отново скочи във водата, хвърли се на врата му и го натисна обратно в реката. Издърпа мократа пола над гладките си бели бедра и се хвърли отгоре му. Любиха се във водата, докато не ги заболяха крайниците от измръзване.

Ласитър бе изпълнил задачата си. Виктор Елмо стоеше пред вечния си съдия. Бандата му бе разбита.

Никога повече не се чу нищо за остатъка от наемниците. И нищо чудно. Нали Фац, бандитът с продълговатото лице. Харис — този малък, пълен дявол, Плейтър, Лий и Лък бяха мъртви.

Когато два дни по-късно Ласитър напусна Сакраменто. Лейди седеше до него в пощенската кола, пътуваща на север, обвила ръце около врата му. Шегуваше се и го целуваше.

Лейди!

Как е истинското ѝ име, все още не знаеше. Но нима имаше някакво значение?

Един офицер от Бригада Седем очакваше Ласитър в Чикаго.

Дотогава искаше да остане с Лейди. Там щеше да се поогледа за някой салон за нея. Все още имаше в джоба си две хиляди и петстотин долара.

По пътя за севера спираха и отново се любиха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.